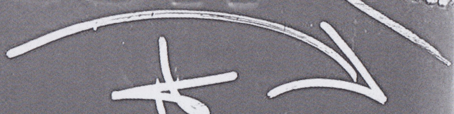
TOINEN VAIHTOEHTO

#262
(1/2019)

FUCK NAZIS

ROKUMOGULI / KOVAA RASVAA + NAPALM DEATH + ROTTEN SOUND kiertueella / TUHOON TUOMITUT -kiertueraportti / KANADA-livespeciaali / ARVIOT / KOLUMNIT...

TOINEN VAIHTOEHTO

ALAKULTTUURISÄPINÄN TIEDOTUSLEHTINEN

ILMESTYY: n. 4 kertaa vuodessa (28. vuosikerta)

PAINOS: 900 kpl (Maximum Print'n'Roll)

IRTONUMEROT: Helsinki: Mustan Kanin Kolo (Hämeentie 26). Tampere: Vastavirta (Pispalan valtatie 39), Swamp Music (Tuomiokirkonkatu 17 ja Verkatehtaankatu 11), Laukontorin Antikvariaatti (Laukontori 6). Turku: Osuuskunta Turun Kirjakahvila (Vanha Suurtori 3). Distrot: Tuska & Ahdistus, Psychedelica Records, Kämäset Levyt.

TILAUKSET: 1,67€/kpl eli 5€ = 3 nroa, 10€ = 6 nroa jne. Maksu Toisen Vaihtoehdon tilille FI10 57316520129240 tai seteleinä kuoressa postiosoitteeseemme. Yksittäiset irtonumerot: 2,00€/kpl. Kirjoita maksaessasi viestiosaan nimesi, osoitteesi sekä tilauksen alkamisnumero. Tilaus alkaa seuraavasta tilauksen teon jälkeen ilmestyvästä numerosta.

TILAUKSEN UUSINNAT: Kuten edellä, mutta ilmoita samalla myös nykyinen tilauksenpäättymisnumerosi (löytyy osoitelapustasi)!

OSOITTEENMUUTOKSET: Ilmoita uusi ja vanha osoite! Ja pliis, kerro myös tilauksenpäättymisnumerosi!

MAINOKSET: Mustavalkoisena, painovalmiina, 100%:

1/8-sivu:	6,6 cm leveä,	5,0 cm korkea:	3,0€
1/4-sivu:	6,6 cm leveä,	10,0 cm korkea:	7,0€
1/4-sivu:	13,4 cm leveä,	5,0 cm korkea:	7,0€
1/3-sivu	4,3cm leveä	19,8 cm korkea:	10,0€
1/3-sivu	13,4cm leveä	6,4 cm korkea	10,0€
1/2-sivu:	13,4 cm leveä,	10,0 cm korkea:	15,0€
1/2-sivu:	6,6 cm leveä,	20,0 cm korkea:	15,0€
1/1-sivu:	13,4 cm leveä,	20,0 cm korkea:	30,0€

Tukimainokset puoleen hintaan. Emme ehdi laskuttaa: rahat kuoressa tai tilille, pliis! Ehtimis-/mahtumisjärjestys. Tiedostona (jpg/tif-kuvana, myös painokelpoisilla asetuksilla tehty pdf, eli fontit mukana tai konvertoitu, ei liikaa pakkausta kuville jne.) tai paperilla. Viivoitin on hyödyllinen apuväline.

PIENILMOT: Kohtuupitkät (max. 3 kpl/10 asiaa) ilmaiseksi.

TIP! TEE ITSE PAREMPI: Suuri osa julkaistuista jutuista on satunnaisten avustajien lähettämiä. Sinäkin voi tehdä niin! Siis jos kaipaat erilaisia juttuja, niin koitapa tehdä-se-itse!

NAPUTTELUOHJEET: Julkaisemme oikein mielellämme (väh. 90%) hyvin monenlaisia, sinunkin tekemiäsi juttuja yms. Tallenna teksti rich text format- tai txt-muodossa. Kuvat 300 dpi (sävykuvat) ja 600 dpi (1-bittiset lineart-kuvat). Jos lähetät tekstin pelkästään paperilla, varmistathan että tulostusjälki on selkeä ja tarpeeksi tumma, jotta voimme skannata/puhtaaksikirjoittaa tekstisi ilman hampaiden kiristelyä.

OSOITE: Toinen Vaihtoehto, PL 25, 37501 Lempäälä, Finland.

EE-MEILI: toinen.vaihtoehto@gmail.com

PUHELIN: 040 510 4863 (Arto), 050 346 1987 (Mikko).

NETWORK OF FRIENDS: www.punkinfinland.net/tv

TEKIJÄT/AVUSTAJAT TÄSSÄ NUMEROSSA: Arto Hietikko (pt.), Ville Angervuori (layout), Mikko Koivuluoma (tilaukset + postitus), Johanna Lapinoja, Johanna Pirinen, Tuukka Termonen, Miro, Markus, Nikola Sakko, Janza Jäppinen, All you fascists are bound to lose, Jokke Lehtinen, Vesa Vahtera.

SEURAAVAN NUMERON DEADLINE: keskiviikko 4. joulukuuta. Tulossa: Necroslurg ym.

PLAYLISTAT

ARTO: PHYSIQUE – *The Evolution Of Combat* 12" + *Punk Life Is Shit* 12" / D7Y – 12" / KALEIDOSCOPE – *After The Futures...* LP / MALCRÍA – *El Reino De Lo Falso* 12" / KHIIS – *Bezoar* LP / VIDRO – *Allt Brinner* LP/ STATE FUNERAL – *Built For Destruction* 7" EP / NURSE OF WAR – *Εις Τόπον Χλοερόν* LP / JUGGLING JUGULARS – *Insurrection* LP / OHJUS – *Ohjuskaaos* 7" EP + *Demo 2018* c-kasetti / IMPULSO – *Costante Ossessione* 7" EP / LOOSE NUKES – *Behind The Screen* 7" EP / GAME – *No One Wins* LP / LARMA – LP / IDIOTA CIVILIZZATO – *Civiltà Idiota* 7" EP / BAD JESUS EXPERIENCE – LP / SUDOR – *Causa General* LP / SWORDWIELDER – *System Overlord* LP / POBREZA MENTAL – *Ya No Me Pertenezco* 7" EP / OBSESSIÓ – LP / SLANT – *Vain Attempt* 7" EP / MOCK EXECUTION – *Reality Attack* 7" EP / FLUKE – *Holocene Extinction* 7" EP / SUBVERSIVE RITE – *Songs For The End Times* LP / AXE RASH – LP / YLEISET SYYT – 7" EP / DEFORMATION – LP / KARPATOS/LA FE – LP / HARAM – *Where Were You on 9/11* 7" EP / THE MOOR – c-kasetti / IRREAL – *Fi Del Mon* LP / YDINASEETON POHJOLA – *Lokakuun päiviä* 7" EP / S.H.I.T. – *What Do You Stand For?* LP + *Complete S.H.I.T.* LP / MORUS – *Ciało Obce* LP / EL BANDA – *Wiatr Sieje Nas* LP / TZAR BOMBA – demo / HOSPITALET / NOSFERATU / EXTENDED HELL / BAD BREEDING......

VILLE: ABDHINANDA / BRODER DANIEL / BÖLZER / CHELSEA WOLFE / CIGARETTES AFTER SEX / CULT OF LUNA / CURE / DINOSAUR JR. / DIIV / DRAB MAJESTY / EMMA RUTH RUNDLE / EVERYTHING BUT THE GIRL / HEBOSAGIL / KOHTI TUHOA / MONOLORD / PINK TURNS BLUE / SHE PAST AWAY / SOFT KILL / TYPE O NEGATIVE....

ILMOT

AMMR:n vegaaninen solidaarisuusillallinen joka kuun 1. sunnuntai klo 18–20 Pub Yläkerrassa (Pispalan valtatie 39, Tre). Kaikki tuotto antifasisti- ja anarkistivangeille.

Toinen Vaihtoehto ilmoittaa: muistattehan meiliä lähettäessänne, että vanha punkinfinland-osoite ei enää toimi. Nykyinen osoite on ainakin toistaiseksi **toinen.vaihtoehto@gmail.com.**

LAPSENHOITOTAUON JÄLKEEN

No niin, aivan järkyttävän pitkäksi venähti taas tauko lehdenteossa. Tämän numeron piti tulla jo hyvissä ajoissa ennen vuoden 2018 loppua, mutta näin sitten pääsi käymään että kuluikin melkein vuosi. Harmittaa ja hävettää ja ottaa päähän, mutta en vaan ole pystynyt löytämään aikaa lehdelle, johtuen paljolti siitä että olen ollut viime marraskuusta tähän syksyyn asti täysipäiväinen koti-isä ja siinä hommassa ei näköjään pysty löytämään vapaita hetkiä omille rästissä oleville hommille. Legorakennus-, hiekkalaatikko-, supersankarileikki- ja iltasatuhommien parissa lähinnä on tullut vietettyä aikaa. Jos joskus luulee, että nyt on aikaa tehdä yksi levyarvio, niin tasan taatusti on jälkikasvu saman tien vieressä sanomassa surullisen vetoavasti, että "isä, minä haluan leikkikaverin" tai sitten muuten vaan häiriköi niin, ettei keskittymisestä tule yhtään mitään. Sama koskee työhakemusten tekoa, ruoanlaittoa ja ihan kaikkea.

Toivotaan, että seuraava numero tulee vähän normaalimmassa aikataulussa. Juttuja, kolumneja, haastatteluja, kiertuereportaaseja, arvioita ynnä muuta saa tyrkyttää vanhaan tapaan. Muistakaa kuitenkin, että se vanha tuttu punkinfinland-sähköpostiosoite ei enää toimi, eli ainakin toistaiseksi ainoa toimiva Toisen Vaihtoehdon sähköpostiosoite on toinen.vaihtoehto@gmail.com.

Tässä kuluneen vuoden aikana on tapahtunut todella paljon, niin punkissa kuin maailmalla yleisestikin. Jo viimeiset toistakymmentä vuotta jatkunut äärioikeiston, rasismin, fasismin ja uusnatsismin suosio näyttää jatkuvan ja muuttuneen arkipäiväiseksi osaksi tätä hetkeä. Saksassa äärioikeistopuolue esitti juuri haluavansa puhdistaa maan taidekentän "vieraasta verestä" ja "vääristä puoluetaustoista" vaatimalla taiteilijoiden etnisen taustan listaamista ja taideinstituutioiden puhdistamista "vasemmistolaisuudesta". Se, että äärioikeistolla riittää kannatusta niin Saksassa, Suomessa kuin monessa muussakin maassa, ei lakkaa ihmetyttämästä ja hirvittämästä. Todella monen ihmisen mielestä yhteiskunnallinen siirtyminen 1930-luvun natsi-Saksan aikaan tuntuu poliittisesti erittäin tavoiteltavalta ja hyvältä asialta. Tai ainakin joistakin se tuntuu ja loput ovat hyödyllisiä idiootteja, jotka seuraavat perässä ja nyökyttelevät hyväksyvästi, koska ovat kykenemättömiä näkemään nenäänsä pitemmälle tai asettumaan muiden ihmisten asemaan.

Henkisesti häiriintyneen, narsistisen presidentti Donald Trumpin (a.k.a. Il Douche) touhut saavat repimään ne vähätkin jäljellä olevat hiukset päästä. Viikottain. Jatkuva kohusta toiseen eteneminen on tietysti kannaltaan hyvä strategia, koska tauotta jatkuvat kohut vaikeuttavat vastustamista. Ennen kuin kukaan ehtii kunnolla tarttua edelliseen älyttömyyteen, on ehtinyt tulla jo pari uutta. Esimerkiksi Trumpin haave julistaa Antifa terroristiseksi järjestöksi tarkoittaisi itse asiassa fasismin vastustamisen julistamista laittomaksi maassa, jossa raporttien mukaan vuoden 2009 jälkeen äärioikeistolla on ollut yhteys 73 prosenttiin kaikista maan sisäisistä terroristi-iskuista, ja vuonna 2018 kaikki terroristi-iskut yhtä lukuunottamatta olivat liitettävissä äärioikeistoon. Kun äärioikeisto järjesti Charlottesvillessä vuonna 2017 Unite The Right -marssinsa, jossa liehuivat niin etelävaltioiden liput kuin hakaristiliput ja lukemattomat muut natsitunnukset, ja yksi natseista ajoi autolla vastamielenosoittajien joukkoon surmaten Heather Heyerin ja vahingoittaen 28 muuta ihmistä, Trumpin laimea, äärioikeistoa puolusteleva ilmaus oli "there are very fine people on both sides". Kun äärioikeisto päätti tänä vuonna järjestää marssinsa uudelleen Charlottesvillessä, oli Trumpin reaktio mikäpä muukaan kuin uhata Antifan julistamisella kielletyksi. Jo pari vuotta antifasistisissa protesteissa huudettu, MDC:ltä periytynyt "No Trump! No KKK! No fascist USA!" -slogan tulee vielä kuulumaan monesti.

Tätä kirjoittaessani Amazon palaa, mikä on yksi elinaikamme suurista tragedioista. Äärioikeistolainen presidentti Jair Bolsonaro on syyttänyt palojen sytyttämisestä luonnonsuojelujärjestöjä: "Kyseessä on oma tunteeni". Kuka nämä kaikki äärioikeistolaiset siat, Trumpit, Bolsonarot, Halla-ahot, Orbánit, Erdoğanit ynnä muut, oikein äänestää valtaan ja miksi? Näinä aikoina pää todellakin on vaarassa hajota. Ja maailma tuntuu olevan syöksylaskussa kohti tuhoa. Usko ihmiskunnan henkiseen ja älylliseen kehittymiseen on niin kovilla, että se on jo napsahtanut poikki.

Ja sitten vielä tämäkin: Kreikassa uusi oikeistohallitus laittoi juuri poliisivoimat hyökkäämään rajusti anarkistista vastakulttuuria vastaan. Ateenan sydämessä sijaitseva Exarchaian alue, joka on Kreikan ison anarkistisen liikkeen tukipilari, ja jolla itselleni on ollut erittäin suuri symbolinen merkitys, on väkivaltaisen poliisiterrorin kohteena, tai "puhdistuksen", kuten poliisi siellä ko. operaatioita nimittää. Lukuisia squatteja on suljettu ja iso määrä ihmisiä on pidätetty.

Valitusta kaikesta siitä paskasta, mitä ympäri maailmaa tällä hetkellä tapahtuu, voi jatkaa koko tämän läpyskän verran ja vielä lisää. Mitä aikoja elämmekään...

Jotakin positiivistakin on sentään: tämä vuosi on ollut aivan käsittämättömän kova diy-punkjulkaisujen suhteen. Kovia diy-punk/-hardcorepunk-levyjä on ilmestynyt aivan järjettömästi, eikä loppua näy. Tulee olemaan todella vaikea tehdä "vuoden parhaat" -listoja, kun sinne on niin kova tunku: Physique - *The Evolution Of Combat* 12", D7Y - LP, Kaleidoscope - *After The Futures...* LP, Malcría - *El Reino De Lo Falso* 12", Khiis - *Bezoar* LP, Vidro - *Allt Brinner* LP, State Funeral - *Built For Destruction* 7" EP, Nurse Of War - *Εις Τόπον Χλοερόν* LP, Impulso - *Costante Ossessione* 7" EP, Game - *No One Wins* LP, Larma - s/t LP, Idiota Civilizzato - *Civiltà Idiota* 7" EP, Obsessió - LP, Bad Jesus Experience - LP, Sudor - *Causa General* LP, Swordwielder - *System Overlord* LP, Pobreza Mental - *Ya No Me Pertenezco* 7" EP, Loose Nukes - *Behind The Screen* 7" EP... Lista jatkuu ja jatkuu, ja tulossa juuri näillä sekunneilla/minuuteilla ovat uusi Kohti Tuhoa -LP, uusi Antimob-LP ja -seiska, uusi Juggling Jugulars LP, Hospitalet EP (toivottavasti se nyt tulee ulos!), Ohjus EP ja vaikka mitä. Pää meinaa ihan mennä pyörälle, sellaisella tauottomalla vauhdilla tulee uutta, kovaa hardcorepunkkia koko ajan. Mitä aikoja elämmekään...

Huonompia punkmaailman uutisia on se, että paljon on edellisen numeron jälkeen poistunut sekä vanhaa että uudempaakin punkväkeä elävien kirjoista, niin Suomessa kuin maailmalla. Bändien jäseninä tutuiksi tulleiden kuolemat tulevat aina huomioiduiksi parhaiten, mutta ihan kaikki ihmiset punkinkaan piirissä eivät kuitenkaan soita bändeissä. Yksi heistä oli viime vuoden syyskuussa kuollut pitkäaikainen ystäväni Jari "Aslak" Nordgren. Aslak oli yksi niistä lukuisista ihmisistä, joiden kanssa aloin 1980-luvulla olemaan yhteydessä kirjepostitse ja joille äänittelin musiikkia kaseteille. Kirjoittelimme toisillemme parhaimmillaan kahdeksan sivun mittaisia kirjeitä musiikista, bändeistä, levyistä, maailman ja oman elämän tapahtumista, politiikasta ja kirjoista. Meitä yhdisti loppumaton into kuulla uusia yhtyeitä ja intohimo lukemiseen.

Aslak oli hyvin omalaatuinen oman tiensä kulkija. Samalla myös älykäs, huumorintajuinen, maailman tapahtumia seuraava ja harvinaisen paljon lukenut ihminen, joka rakasti punkkia elämänsä loppuun asti. RIP Aslak 1966–2018. *(AH)*

PALLOA JA PUNKKIA

Syyskuu -18

Lähes kateellisena luen kerta kerran jälkeen Arton kolumneja. Miten mies jaksaakin aina hehkuttaa uusia bändejä ja olla niin innoissaan punkista, vuodesta toiseen? Ihailtavaa omistautumista. Itsestä sen sijaan tuntuu, että olen tässä suhteessa muuttunut muutamassa – tai kymmenessä – vuodessa valtavasti. Koko punktouhu tuntuu koko ajan etäisemmältä, varsinkin musiikin suhteen. Enää ei esimerkiksi jaksa käydä keikoilla entiseen malliin, vaikkei tarvitsisi kuin kivuta vajaa kilometri mäkeä ylös. Uusiin bändeihin tutustumisen kanssa on niin ja näin, tuntuu yhdentekevältä jäävätkö jotkut kovastikin kehutut bändit kuulematta, saati sitten että hankkisin niiden levyjä. Tuskin koskaan ostan "sikaa säkissä"... Huomaan usein kyllästyväni jo puolikkaan biisin jälkeen, asenteeni tuoreen musiikin suhteen on harmillisen kyyninen. Katsastan lähinnä tuttujen bändit, mutta muille viittaan liian usein kintaalla ilman että antaisin niille edes mahdillisuutta. Moni bändi kuulostaa heti ensikuulemalla liian tutulta ja jopa vanhan kopiolta, jotkut omaperäiset tulokaat toki herättävät huomioni, ainakin hetkeksi. Eikä tästä voi bändejä syyttää, sillä kuvittelisin kotimaamme tason olevan varsin korkea globaalissakin katsannossa. Häpeäkseni on siis tunnustettava, että yhä useammin levylautaselleni päätyvät vanhat ja turvalliset valinnat. Niin sanottu klassikkokama. Kai se kertoo myös keskittymisen ja ajan puutteesta, uusiin ei jaksa tai muka ehdi paneutua. Välillä ei edes muista mitä hetki sitten kuunteli, eli todellista taustamusiikkia siis. Julkaisutoiminnan kautta levyjä kertyy kyllä kotiin liikaakin, mutta kaikkia vaihdossa saamiani en edes viitsi kuunnella. Menköön vaatekomeroon pölyttymään, ehtiihän sitä eläkkeellä.

Moinen vanhaan tuttuun uppoutuminen kertoo myös vanhenemiseen liittyvästä nuoruuden haikailemisesta ja tietynlaisen nostalgisuuden esiin nousemisesta, jopa siinä määrin että kuuntelen paljon nuoruudestani tuttuja artisteja kuten Neil Youngia, M.A. Nummista, Velvet Undergroundia ja jopa Juicea. Tämä huolestuttaa kyllä! Töistä kotiuduttuani päivän aikana koettu häly ja äänimaailma on toki kätevintä nollata totaalisella räminällä tai raskaudella, mutta muuten musiikiksi kelpaa kevyempikin rokkailu tai ambient-tyylinen maalailu. Puolustukseksi on todettava, että vanhetessa olen jopa entistäkin vakaammin sitä mieltä, että punk sisältää todella paljon muutakin kuin musiikkityyli tai muoti. Vaikka musamaku on keventynyt, niin asenteille on käynyt pikemminkin päinvastoin. Nyky-yhteiskunta ei päästä helpolla, jos vä-

hääkään seuraa mediaa tai katselee ympärilleen. Lisäksi esimerkiksi tyttären seikkailut päiväkoti- ja koulumaailmassa ovat jälleen havahduttaneet siihen, miten syvällä virallisissa rakenteissa uskonnon tuputus vieläkin piilee. Sen suhteen eletään ajoittain yhä 80-luvun ilmapiirissä. Kaiken kaikkiaan vitutus tuntuu vain lisääntyvän iän myötä. Vuodet valuvat ohi ja loppusijoitus uurnassa lähestyy, mutta jotain pitäisi saada aikaiseksi! Silti (työpäivän jälkeinen) passiivisuus on liian usein vallitseva olotila. Onneksi menneeseen vuoteen on kuulunut sentään joitain merkityksellisiä tapauksia, jotka ovat nostaneet mielialaa pitkäksi aikaa. Kuten tietenkin jalkapallo! TPV:n kannatustoiminnan kylkiäisenä olemme kyenneet auttaamaan maahanmuuttajia kotoutumaan ja muutenkin pyrkineet vähentämään rasistisia asenteita ja ennakkoluuloja. On tuntunut mahtavalta huomata, kuinka myös pelaajistossa esiintyy aitoa rasisminvastaisuutta ja suvaitsevuutta. Ja kuinka hienoa onkaan saapua kannattajien katsomonosaan ja nähdä siellä aina vaan lisää uusia naamoja, joista monet ovat tuttuja aivan muista yhteyksistä.

Mutta toi punkskenekin ajoittaisia ilon ja tyydytyksen hetkiä, vaikka siis tunnenkin erkaantuvani siitä koko ajan yhä enemmän. Ja ilman Puntala-rockia olisin vieläkin enemmän pihalla. Festareiden aikoihin yhteenkuuluvuuden tunne saa aina jonkinmoista lisänostetta ja skene tuntuu ainakin hetken aikaa taas tärkeältä. Näin kävi jälleen viime kesänä, kun muutamaa bändiä kuskatessani koin, itselleni yllättäen, varsin vahvaa yhteisöllisyyden ja toverihengen nousua. Bändien ja järjestäjien lämmin kiitos merkitsi paljon. Ja aina kun jaksan lähteä Vastavirralle, niin ihmettelen paikan päällä, miksen käy useammin... Saa kuitenkin nähdä, miten alas kiinnostus punkmusiikkiin ehtii taas talven aikana vajota, ja nouseeko se enää koskaan niin korkealle kuin toivoisin. Mutta sama se, on tässä muutakin mietittävää!

Huhtikuu -19

Talvi meni nopeasti ohi ja ajanjakson ehkä eniten kuuntelluin levy oli Ydinperheen uusi LP. Lähes tasoihin nousee Ville Pirinen Combat School LP, kunnon rytinää molemmat levyt, vaikka eri lähtökohdista. Uusimpien hankintojen nippua plärätessäni huomaan siellä kuitenkin myös kevyempää ilmaisua: Jefferson Airplane, Chrissy Zebby Tembo, Mika ja Turkka Mali, Jani Matti Juhani... Voi hitto, minusta siis alkaa todellakin tulla kalkkis! Mutta onneksi se ei tapahdu yhdessä yössä. Omassa julkaisutoiminnassa kuuntelutottumusten asteittainen keventyminen ei kyllä ole näkynyt, vaan sillä saralla panostan tällä hetkellä raskauteen. Kevään aikana olen ehtinyt säätää hieman keikkojakin, ja punkiin panostamisen lisäksi sieltä paljastuu myös takuuvarmoja keski-ikäistymisen oireita. Mainittu keikkajärkkäily liittyy osittain jalkapalloon, kuinkas muuten. TPV nousi kolumnin alkuosan kirjoittamisen jälkeen ykköseen, ja kannattajien eli Tammelan Voiman toimintaan liittyy muun kulttuurin ohella olennaisesti myös musiikki. Kevätjuhlat pidettiin Vastavirralla ja syksyllä rokataan taas samassa osoitteessa. Ja muutakin on kesäksi suunnitteilla.

Kannattajatoiminta on siis työllistänyt ja suurimpana yksittäisenä tapauksena se, kun Tammelan Voima kutsuttiin luennoimaan Norssiin. Aiheena oli lähinnä Tammelan Voiman toiminta, siihen liittyvä suvaitsevaisuus ja antirasismi sekä yleisemmin Punainen kortti rasismille -kampanja. Tämä oli meille valtavan suuri kunnia ja luottamuksen osoitus, liekö Suomessa ainutlaatuinen tapaus. Futisfaneihin liitetään kuitenkin vielä nykyäänkin testosteronilta, uholta ja kaljalta löyhkäävä leima. Mutta me ollaan toista maata, ja kävimme Seman kanssa yliopistolla kertomassa lukiolaisille ja heidän opettajilleen tästä hyvin tuntemastamme aiheesta. Turha lie mainitakaan, että hurmasimme kaikki. Keväämmälle on sovittuna vielä kaksi muuta tilaisuutta peruskoulun puolelle. Tämä kaikki siitä huolimatta, että poliisin kirjoissa Tammelan Voima kuuluu riskiryhmään yksi. Luokittelusta kuultuani olin aluksi ällistynyt, olemmehan aina pidättäytyneet väkivallasta ja perusarvoihimme kuuluu mm. suvaitsevaisuus, tasa-arvo ja yhdenvertaisuus. Mutta keskustelu TPV:n turvallisuuspäällikön kanssa auttoi ymmärtämään poliisin tekemän riskianalyysin logiikkaa. Porukassamme on (vääränlaisista) mielenosoituksista tuttuja naamoja, tuomme arvomaailmaamme varsin selvästi esille ja lisäksi ulkomaalaistaustainen rumpuryhmämme voi ärsyttää muita. Ääripää-ajattelu elää ja voi hyvin... Tähän liittyen poliisi haluaa siirtää paikkamme Tammelassa aurinkokatsomon keskeltä stadionin itäpäätyyn, mahdollisimman kauas vieraskannattajista. Erilaiset pois tieltä, etteivät vaan provosoi ketään väkivaltaan! Tuttu poliisin toimintamalli muistakin yhteyksistä. Muutenkin heidän sekaantumisensa Tammelan stadionin "sisäisiin asioihin" on herättänyt hämmennystä. Yhtenä seikkana taustalla on luultavasti se, että liputamme poliisijohdon mielestämme vääränlaisia arvoja ja asenteita, eivätkä toki kaikki muutkaan taantumukselliset tahot meistä pidä. Mutta sama se, on tässä muutakin mietittävää!

Elokuu -19

Taas jäi taakse yksi kesäloma. Tosin töiden alku ei tällä kertaa juurikaan hetkauttanut, sillä kevät oli kevyehkö johtuen monista sairauslomista. Käsiongelmia, jotka jatkuvat yhä, mutta onneksi myös tutkimukset etenevät. Vaikka joudunkin taas töissä rasittamaan käsiä, niin harrastustoiminnan saralla se vähenee. Päätin lopettaa distrohommat ja vähitellen myös levyjen julkaisun, kunhan luvatut äänitteet on saatu ulos. (Noin viisi.) Aika helpottava päätös itse asiassa! Ainakin pieni tauko on paikallaan, katsotaan sitten mitä jatkossa tapahtuu. Levyjen kauppaaminen on muuttunut koko ajan työläämmäksi enkä siitä edes ole koskaan juurikaan tykännyt, joten vapautus moisesta tekee hyvää. Laatujulkaisujen tukeminen, ja jossain määrin myös jakelu, tuo kyllä tyydytystä, mutta tuotteista eroon pääseminen on kuitenkin liian hankalaa ja aikaa vievää. Lisäksi se vaatii usein vaihtojen suorittamista eli pakollista distron kertymistä.

Kuten itse kesä niin Puntalakin sisälsi sekä miellyttäviä hetkiä että väsymystä, onneksi ensin mainittuja toki huomattavasti enemmän. Festarit tuovat aina uusia tuttavuuksia ja toki olennainen osa on niiden henkilöiden tapaaminen, joita ei muulloin edes näe. Tänä vuonna en kyllä voi kehua sosiaalisuudellani, sillä kuskinhommat ja niihin liittyvä kielillä puhuminen sekä muu säätäminen vei runsaasti energiaa. Välillä jopa välttelin ylimääräisiä kohtaamisia, jottei tarvitsisi koko ajan olla äänessä tai edes kuuntelijan ominaisuudessa. Moinen laiskuus jäi kyllä jälkikäteen hieman harmittamaan. Paikataan tämä ensi kesänä. Bändejäkin jäi väliin monista eri syistä vaikka kuinka, mutta sepä ei harmita yhtään. Jäi ainakin mieleen paremmin ne muutamat huiput, mihin jaksoin keskittyä.

Muistan muutaman vuoden takaa erään kesäloman, jolloin TPV hävisi kaikki pelinsä. Se oli paska loma, eikä nyt sujunut juurikaan paremmin. Onneksi Mypa sentään kaatui ja Hässäköiden huumassa nipistettiin Oululta piste. Vähiin ovat siis käyneet ilon aiheet vihreällä veralla, mutta onneksi Tammelan Voiman oheistoiminta porskuttaa vähintään yhtä vahvasti kuin ennen. Kevätjuhlat sujuivat mainiosti ja kauden päätösbileet pidetään myös Vastavirralla. Katubaari Axu on isännöinyt muutamia onnistuneita musiikin täyteisiä jälkipelejä, ravintolapäivänä myytiin vegeburgereita ja uusin Paltsaristi-zine on ulkona. Sen tuotto menee TPV Powerchair -joukkueelle, eli tuemme jo kolmantena vuotena peräkkäin paikallista sähköpyörätuolijalkapalloskeneä. Juuri nyt päällimmäisenä mielessä on kuitenkin Maanalaisessa järjestämämme Älli Bälli -teatteriesitys eli Atik Ismailin esittämä monologi. Se on hauska, koskettava ja ajatuksia herättävä tarina, joka kulkee Atikin lapsuudesta pelivuosien kautta tähän päivään. Kuten miehen uraan perehtyneet tietävät, hänen historiaansa mahtuu paljon muutakin kosteaa kuin pelikenttien kuralätäköt. Jalkapallo kulkee koko ajan mukana, mutta isossa kuvassa se jää kuitenkin sivuosaan elämän merkityksellisimpien tapahtumien ja asioiden alle. Moni entinen huippu voisi olla katkera siitä, että ura ei kulkenut aivan siihen suuntaan, mihin taidot olisivat edellyttäneet. Atik tuntuu kuitenkin hyväksyneen vastoinkäymiset ja menneisyyden pettymykset. Hän vaikuttaa tasapainoiselta ja tyytyväiseltä, vaikka matka nykyisyyteen on kulkenut kivikkojen kautta. Kaikin tavoin hieno persoona ja mainio esimerkki siitä, että vastoinkäymiset voivat kasvattaa ja tuoda meistä esille odottamattomiakin puolia. Ja myös muistutus siitä, ettei unelmien toteutumisesta kannata jäädä pelkästään haaveilemaan, vaan niiden eteen kannattaa tehdä jotain ennen kuin on liian myöhäistä. Tämäkin näytelmä olisi voinut jäädä syntymättä, jos tekijä olisi jäänyt vain jahkailemaan tai miettimään tarinan menestysmahdollisuuksia. Kunpa minultakin löytyisi samanlaista rohkeutta tehdä suuria päätöksiä. Taas tuli lisää mietittävää!

(Tuukka)

BLACK FLAG COMBAT CLUB (16 x A5) Black Flag Combat Club on vuonna 2015 perustettu taistelu- ja puolustuslajiseura Montrealissa. Tarkoituksena on mahdollistaa treenaaminen niille, jotka kokevat sukupuolen tms. vuoksi sortoa, tai vaikka taloudellisista syistä eivät voi treenata kaupallisilla saleilla. Tämä on ko. seuran tekemä zine, joka on A5-kokoinen, 16-sivuinen läpyskä. Värilliset sivut, mutta muuten hyvin perinteinen leikkaa ja liimaa -estetiikka. Kaksikielinen (ranska & englanti). Sisältö treeniporukan keloja treenaamisesta. Miten se on vaikuttanut heihin. Miksi he ovat tulleet salille ja mitä ovat siellä treenanneet. Todella henkilökohtainen ote. Jopa raakuuteen asti, onneksi anonyymisti kirjotettu. Mielenkiintoinen, vaikkakin ohut pläjäys. BFCC -porukka jakeli näitä antifa/fem/oi-festareilla ja myi paitoja. Voisi Suomenkin antifasistiset treeniporukat tehdä jotain tällaisia zinejä. Olisi mukava lukea! *(Nikola Sakko)*

KATUPÖLY #1 (108 x A4)Sivumäärä ja ulkoasu kertovat ensisilmäyksellä, että Katupöly on läheistä sukua Hai Jumpille. Tekijä on sama, eikä Katupölyssä sisällöllisestikään erityisesti eroa Hai Jumpiin ole. Eli skeittilehdestä edelleen on kysymys, tai sillisalaattimaisesta ryöpsähdyksestä, leikkaa ja liimaa -sivuista täynnä haastatteluja, kertomuksia, valokuvia, piirroksia, häröilyä, melkein mitä tahansa. Punaisena lankana siellä keskellä, välillä katkeillen mutta aina uudelleen löytyen, kulkee skeittaus. Järkälemäinen luku- ja katselupaketti. Bonuksena mukana tulee Tikarin Roast-skedeleffa-DVD. pena.internet@gmail.com. *(AH)*

KIRJOITUSKONE (24 x A6)
Kertomus vanhoja kirjoituskoneita rakastavan ihmisen Kanadasta löytämästä vanhasta kirjoituskoneesta nimeltä Royal Quiet De Luxe ja tuon seitsemänkiloisen rautamöhkäleen kuljettamisesta takaisin Suomeen. Tarina on jännitysnäytelmä, jonka lukee eteenpäin kiiruhtaen ja päähenkilön kanssa jännityksestä hikoillen. Se on, kuten alussa kerrotaan, tarina rajoista ja rakkaudesta. Turvatarkastuksista, terminaaleista, riskienotosta ja itsepäisyydestä. Tämän luki mielellään. zinemaisteri@riseup.net. *(AH)*

MAXIMUM ROCKNROLL #421–432 (128 x US A4) **#421**: Katsoessani viime vuoden kesäkuussa ilmestynyttä numeroa 421, huomaan että usea vuosi sitten itselle vielä tuntematon bändi on sittemmin tullut hyvinkin tutuksi. No Loven LP ylsi jopa yhdeksi viime vuoden suosikkilevykseni. **#422**: Haastatteluissa monen muun ohessa Muro, joka on itselleni yksi tärkeimmistä tämän hetken punkbändeistä, eikä todellakaan pelkästään musiikkinsa takia. Tässä numerossa on myös yksi MRR:n historian käsittämättömimmistä päätöksistä, eli päätös Israel-boikotista, tarkemmin sanoen Israelpunk-skeneraportteja ei enää olisi MRR:n sivulla. Itsekin boikotoin, tottakai, Israelin tuotteita, niin kuin pitääkin, mutta että boikotoitaisiin israelilaisia punkbändejä, jotka nimenomaan vastustavat itsekin Israelin valtion harrastamaa sortopolitiikkaa, se on idioottimaista. **#423**: Haastatteluissa mm. Physique, joka on yksi tämän hetken ykkösbändeistä, mutta senhän te kaikki toki tiedättekin. Kuten odotettua, kirjepalstalla alkaa kuumeinen keskustelu MRR:n Israel-boikotista, hyvin perusteltua kritiikkiä. **#424**: Keskustelu Israel-boikotista jatkuu kirjepalstalla. Käy yhä selvemmäksi, että MRR on töpännyt, mutta ei voi/halua enää vetäytyä. **#425**: Keskustelu Israel-boikotista jatkuu kirjepalstalla, surprise surprise... **#426**: Ei kirjepalstaa, heh, mutta kohta tapahtuu taas... **#427**: Kansikuvassa Proto Idiot ja kukapa arvaisi että tästä tulee MRR:n seuraava pikkuskandaali. Joan De Toro poistuu koordinaattorin tehtävistä. **#428**: Nyt alkaa mennä touhu jo hieman yli ymmärryksen. Tässä numerossa on normaali etukansi "Issue 428", jossa on Sial-kuva, ja takakannessa sitten taas on nurinpäin "427 THE REDO" ja noin 30 sivun verran bändihaastatteluja, jotka olivat jo siinä edellisessä numerossa 427. Tämän 427:n kansikuvassa oli Proto Idiot ja oli tullut palautetta siitä, että kyseessä on bändi, joka on "bunch of white dudes, re-enacting slapstick comedy in military uniforms", ja että miksi ei joku niistä muista, tärkeämmistä bändeistä, ollut kansikuvassa, vaan joku tällainen valkonaamojen pelleporukka. Ja siitä anteeksipyyntönä (?) sitten MRR julkaisi eräänlaisen uusintaversion, jossa kansikuvassa on Choked Up. Nyt alan olla, että mitä hittoa oikein tapahtuu. Tässähän on vähän sama juttu kuin aiemmassa Israel-boikotissa, eli siinäkin oli saatu palautetta että miksi oli ollut juttu Israel-punkista, kun pitäisi boikotoida ja MRR ilmoitti sen jälkeen pistävänsä koko Israel-punkin boikottiin sivuiltaan. Nyt tehdään palautteen jälkeen omituinen "uusintaversio" lehdestä uudella kansikuvalla. Ei meinaa ihan mieli käsittää tällaista tempoilua. Kirjesivuilla jatkuu taas pienen tauon jälkeen ja täysin aiheesta kriittinen keskustelu Israel-boikotista. **#429**: Vuoden 2018 Top 10 -listat. Meikäläinen ei tulipalon jälkeen ole enää saanut aikaan omien listojensa lähettämistä MRR:ään, harmi sinänsä koska tämä jäi painetun MRR:n viimeiseksi year-end top 10 -spesiaalinumeroksi. Näistä tekee aina löytöjä, tosin tällä kertaa aiempaa useampi muiden listoissa ollut levy ei ollut miun maun mukkainen tai jopa jotain indiepopin/taiderockin suuntaista. **#430**: Tässä numerossa jysähti sitten pommi, eli ilmoitus MRR:n lopettamisesta painettuna julkaisuna. Enää kaksi numeroa ja se on siinä. Iso shokki – siitä rimpuilusta huolimatta mitä MRR:ssä oli viime aikoina ollut. **#431**: Tieto lopusta pisti meikäläisen kirjoittamaan jäähyväislukijankirjeen – samalla sain ovelasti tilaisuuden listata myös omat vuoden 2018 suosikkilevyni MRR:n sivuille. **#432**: Ja siinä se sitten on: viimeinen MRR-numero ikinä, vuonna 1982 alkaneen historian loppu. Elämä jatkuu nettiversiona, mutta se on sitten ihan eri asia kuin painettu lehti. Tutusta maximumrocknroll.com-osoitteesta lehti kuitenkin edelleen löytyy, samoin kuin MRR-radio, ja tarkoituksena on kasata ko. nettisivulle arkisto, jossa ovat muun muassa kaikki MRR:ssä julkaistut levyarviot ynnä muuta ynnä muuta, eli eiköhän siellä tule aikaa vietettyä. Kunhan pääsee yli tästä haikeudesta: olen sentään lukenut MRR:ää sieltä 1980-luvun puolelta saakka eli siitä on siinä ajassa ehtinyt muodostua aika olennainen osa elämää, ja sen kautta on joka kuukausi ollut yhteydessä kansainväliseen diy-punkkiin ja

löytänyt nipun uusia hyviä bändejä – ja saanut sormet painomusteesta mustiksi. Sormien mustumista en kaipaa, MRR:ää voin kyllä suoraan tunnustaa jääväni kaipaamaan. Yhden aikakauden loppu tämäkin. *(AH)*

MUSTARINTA #3 (40 x A5)
Pienlehti anarkistisesta vastarinnasta, yli kahden vuoden tauon jälkeen. Syyskuu 2018 oli siis tämän zinen ilmestymisaika. Sisältönä on matkakertomus vuoden 2016 Helsinki ilman natseja -mielenosoituksesta plussien ja miinusten pohdinnan kera, kirjoitus elokuussa 2018 järjestetystä Antiautoritaarisesta kesäleiristä sekä juttu toukokuussa 2018 järjestetystä Suuri natsibongaus! -tapahtumasta, joka järjestettiin vastatapahtumaksi MV-lehden mielenosoitukselle, jonka taustalla hääri myös PVL:n natseja. Viimeksi mainitussa jutussa on hyvää pohdintaa natsibongauksen huumoriin perustuvan konseptin vahvuuksista ja heikkouksista, ja siitä mitä antifasistit voivat oppia tapahtumasta. mustarinta@riseup.net. *(AH)*

MUSTE #7 (24 x A5)
Anarkistisen Mustan Ristin (anarkistien kansainvälinen vankitukiorganisaatio) uutisia ympäri maailmaa, tässä numerossa mm. Puolasta, Sveitsistä ja Venäjältä. Lisänä kirja- ja zinearvioita. Hanki käsiisi uusin numero, jos kiinnostaa ottaa osaa tukipostin lähettämiseen vangituille tovereille tai saada jonkinlaista kuvaa siitä, mitä tapahtuu. Tampereen seudulla asuessa voi osoittaa tukea esimerkiksi osallistumalla Anarkistisen Mansen Mustan Ristin tarjoamalle vegaaniselle vankituki-illalliselle jokaisen kuukauden ensimmäinen sunnuntai klo 18–20 Pub Yläkerrassa. ammr@riseup.net. *(AH)*

NO RACISTS IN OUR NEIGHBOURHOOD - A PRACTICAL GUIDE -pamfletti Erikoinen formaatti. A4 taitettuna puoliksi, mutta sillä tapaa, että tulee pitkän mallinen lehti. Onhan pari zineä joskus tullut samassa formaatissa ostettua, mutta aika harvoin näitä silti näkee. Tämä on kuitenkin ohut sivumäärältään, mutta pelkkää asiaa! Tälläinen lyötiin ulkomailla käteen rasismin vastaisessa mielenosoituksessa ja näitä oli parilla eri kielellä. Tässä ensin selitetään, mitä on äärioikeisto tänä päivänä ja miten se kenttä rakentuu. Populisteista fasistisiin katupartioihin ja miten ne aina lomittuvat ja ovat kytköksissä toisiinsa. Sitten lopuksi selitetään, mitä on antifasismi ja mitä kukin voi tehdä itse kamppaillessaan äärioikeistolaisuutta vastaan. Niin arjessa, kuin sitten organisoitumalla eri ryhmiin. Kuulostaa yksinkertaiselta paketilta, mutta mikä tässä ilahdutti, oli se, miten asiat oli saatu mahtumaan kahdeksaan sivuun, selkeästi mutta silti liikaa yksinkertaistamatta. Hyvin argumentoitua ja yhteenvedettyä tavaraa. Mutta sitten kauhistutti taas se, miten on aivan yhdentekevää nykyään, mille mantereelle astun, niin kaikkialla on samat äärioikeistolaiset voimat jylläämässä. Ryhmät ovat kuin klooneja toisistaan ja retoriikka on samaa sanasta sanaan. Se toisaalta on aina raaka muistutus siitä, ettei tämä ole todellakaan ongelma, jonka voisi vain sysätä joidenkin muiden harteille. Tämä paska ei lopu, ennen kuin me kaikki teemme siitä lopun. *(Nikola Sakko)*

PALTSARISTI 2018 (40 x A5)
Tämä läpyskä on Tampereen Pallo-Veikkojen kannattajaryhmä Tammelan Voiman julkaiseman zinen toinen numero. Juttujen aiheena mm. politiikan, jalkapallon ja valaln kytköksiä käsittelevä Vesa Vareksen 'Pallon herruus. Kuningaslajin valta ja lumo' -kirja, futismatka Kööpenhaminaan sekä katsaus Tammelan Voiman historiaan, joka alkaa Suomen ensimmäisen osuuskunnan perustamisesta Tampereelle. Lisäksi juttua on tietysti TPV:n menneistä matseista sekä futisaiheisista kirjoista ja elokuvista. Haastatteluissa ovat Tammelan Voiman kummipelaaja Mika Ahonen sekä eläkkeelle jäänyt pelibussi, rakastettu Huli (joka tuli meikäläisellekin aikoinaan tutuksi tehdessäni ko. ajoneuvolla muuttotavaranhakureissun itä-Suomeen). Itseäni jalkapallo ei kiinnosta, mutta silti oli ihan mukavaa lueskella Paltsaristia, mikä johtuu paljolti sen kirjoitustyylistä, tutusta zinemäisyydestä, mihin taas liittyy kirjoittajien esille tuoma henkilökohtainen näkökulma; tunteet ja ajatukset. tuukan@nic.fi. *(AH)*

PALTSARISTI 2019 (36 x A5)
Kolmannessa numerossaan Paltsaristi liikahtaa graffitimaalausaiheisen haastattelunkin puolelle, aasinsiltana graffitimaalari Jonnen kuuluminen TPV:n kannattajiin. Haastatelluksi on päätynyt myös Kimmo Tepsa, joka pyöritti Pikku-Tammelan terassia kolmen kauden ajan. Jalkapallo on luonnollisesti Paltsaristin ykkösaihe, kuinkas muutenkaan, mutta jälleen kerran huomaan lukevani Paltsaristia ilman tuskaa, mieluisasti, ja loppupuolella oleva lämminhenkinen juttu karjaalaisen BK-46:n kannattajaryhmästä Pålkka Sviinenistä nostatti melkein kimallusta silmiin. Hassua onkin, että poliisin riskianalyysin perusteella Tammelan Voima kuuluu riskianalyysiin yksi, kun kyseessä on suvaitsevuutta ja tasa-arvoa puolustava väkivallattomuuteen sitoutunut kannattajaryhmä, joka toivottaa vieraskannattajat tervetulleiksi niin matseihin, etkoille kuin jatkoillekin jalkapallokulttuurin hengessä. Tämä uusin Paltsaristi jätti hyvin positiivisen fiiliksen. paltsaristi.fi. *(AH)*

Vadim Damier – Anarchists, Syndicalists, and the First World War *(Black Cat Press)* Vadim Damier on Venäläinen historioitsija ja anarkisti (s.1959), joka toimii sekä tutkijana että professorina Moskovassa. Hän on julkaissut venäjäksi vuonna 2017 tämän tekstin, jonka Malcolm Archibald on kääntänyt ja kanadalainen pienkustantamo Black Cat Press julkaissut pamflettina. Pituus on 46 sivua, A5 koko ja paksuilla värikansilla painettu pamfletti on tuhti paketti asiaa. Kuten nimestäkin käy ilmi, se käsittelee anarkistien ja syndikalistien touhuja ensimmäisen maailmansodan aikana. Damierin maalaama kuva on lohduton. Ensinnäkään anarkistit ja varsinkaan syndikalistit eivät pysyneet kaikkialla johdonmukaisesti sodan vastaisella kannalla ja näin tuhosivat mahdollisuutensa aloittamaan liittojen kautta vastarintaa ja yleislakkoja. Ja niillä alueilla, missä he onnistuivat pitämään sodanvastaisen kannan, kohtasivat he vahvaa väkivaltaa ja vainoa valtiolta. Joissain paikoissa, kuten Italiassa ja Yhdysvalloissa, myös sotaa tukevilta oikeistolaisten jengeiltä. Anarkistien toiminta näyttää olleen kovin erilaista monissa eri maissa ja erityten sodan eri vaiheissa. Alkuvaiheessa liike näyttäytyi hajaantuvalta ja hajoitetulta, mutta loppupuolella taas kun sosialistien ja puoluevasemmiston kelkkaan lähteminen oli näyttänyt toimimattomuutensa, sai liike rivejänsä kasaan. Ainakin joissakin maissa. Damierin esimerkit ovat Euroopan maita, joissa oli vahva anarkistinen ja syndikalistinen liike, mutta myös Japani, Brasilia ja Yhdysvallat. Ohimennen Kanada ja Argenttiinakin vilahtavat, mutta niihin ei syvemmin paneuduta. Pohjoismaiden poissaolo

hieman hämmentää, mutta toisaalta tämä on lyhyt pamfletti eikä kirja. Eikä niiden lisääminen tekstiin luultavasti olisi muuttanut lopputulemaa. Kaikissa maissa kuitenkin anarkistit ja liittojen johtoasemissa olleet syndikalistit saivat kovaa kohtelua. Pitkiä vankeusrangaistuksia, eturintamalle lähettämisiä ja kuolemantuomioita. Pamfletista käy hyvin ilmi ei-radikaalin tai ei-vallankumouksellisen syndikalismin hampaattomuutta ja kyvyttömyyttä toimia tilanteessa, jossa sillä olisi hyviä välineitä (lakot, sabotaasit) lamaannuttaa sotakonetta tukevaa infrastruktuuria ja painostaa valtiot lopettamaan sotatoimet. Toiminta jäi sitten vain vallankumouksellisen ja anarkistisen syndikalismin harteille, jotka yksinään eivät olleet tarpeeksi kantavat, varsinkaan kun samaan aikaan liikettä vastaan hyökättiin hurjalla voimalla. Monissa maissa anarkistiliike pyyhkäistiin kokonaan kartalta ensimmäisen maailmansodan aikana. Kaiken kaikkiaan mielenkiintoinen ja tiivis paketti aiheesta. blackcatpress.ca. *(Nikola Sakko)*

Paul "Hammy" Halmshaw – Peaceville Life (Extended Edition) *(Hell Segundo)*

Peaceville Life on ohittamaton kirja kaikille 1980-luvun Englannin hc/punk-historiasta kiinnostuneille. Vaikka Peaceville-levy-yhtiön tarinan loppupuolisko liittyy lähinnä metalliin, niin sen alkuosa koskettaa läheisesti sekä anarkopunkin että UKHC:n keskeisiä vaiheita. Eikä metalliosuuttakaan käy väheksyminen, niin vahvasti Peaceville toimi silläkin saralla (esim. Autopsy, Paradise Lost, Pentagram, Darkthrone, My Dying Bride, At The Gates). Hammy ei ole kirjassa äänessä pelkästään itse, vaan myös haastattelee monien bändien jäseniä. Tärkeässä osassa on lisäksi vaimo Lisa.

Peaceville Life valaisee, millaisen pysyvän vaikutuksen englantilainen anarkopunk teki moniin mm. DIY-henkensä vuoksi. Hammy kertoo vierailusta Crassin Dial Housessa sekä Flux of Pink Indiansin, Alternativen, Chumbawamban ym. tyyppien tapaamisesta. Kuten asiaan kuului, bänditoiminnan (rumpalina Instigatorsissa) lisäksi Hammy pyöritti kasettilafkaa, jo silloin Peaceville-nimellä. Vinyylien julkaisu alkoi 1987 *Will Evil Win* -kokoelma-flexillä.

Anarkopunkin jälkeen päästään ikuisuuskysymykseen: mikä on punkin ja metallin suhde? Kiistoja oli paljon, mutta joka tapauksessa on tosiasia, että monilla UKHC:n ja metallivaikutteisen hc:n tekijöillä oli tausta anarkopunkissa. Peaceville oli keskeinen toimija (mm. Earachen ja Manic Earsin ohella) juuri tässä vaiheessa, julkaisten levyjä klassikkobändeiltä kuten Doom, Deviated Instinct, Electro Hippies tai Axegrinder. 1980-luvun loppupuolella Hammyn omat bändit olivat Civilised Society? ja Sore Throat (Saw Throat). Ensin mainittu on vähemmän tunnettu, mutta kiinnostava linkki anarkopunkin ja crossoverin välillä. Hämmentävää on se, miten Hammy vähättelee Instigatorsin jälkeisiä musiikillisia saavutuksiaan – kuka ei pidä Saw Throatin *Inde$troy*-levystä?! Hammyn muusikkodiskografian yllättävin kohta on Huddersfield-jalkapalloseuralle tehty biisi.

Vaikka Peacevillen saavutukset varsinkin death metalin saralla ovat kiistattomat, niin mitä pidemmälle metallin maailmaan kirja ajautuu, sen vähemmän sen sisältö enää kiehtoo. Samalla on huomattava, että Peaceville julkaisi myös konemusaa eli pelkästään metallista ei ollut kyse. Suunnilleen puoliväliin saakka Peaceville Life on intensiivinen. Sitten kertomukset liittyvät enemmän ja enemmän bisnes- ja omistuskysymyksiin. Oireellista on, että lafkan loppuvuosista on vähäisesti tekstiä – toiminnasta tulee elannon hankkimista ja rutiinia. Vuonna 1995 tapahtui yhtiön osittainen myynti ja lopulta 2006 luopuminen kokonaan.

Vuoden 1995 tapahtumiin liittyy Doomin *Fuck Peaceville* -albumi. Vuosien kuluessa tunteet ovat kuitenkin laimentuneet. Doomin Stick antaa ystävällisen haastattelun ja myöntää, että Peaceville tilitti tekijänoikeusmaksut – toisin kuin Profane Existence. Aikaperspektiivi tuo haastatteluille muutenkin syvyyttä: vaikka Hammyn toiminta saa välillä kritiikkiäkin, arvostaminen tulee samalla selväksi. Oma erikoinen lukunsa on Darkthronen *Transilvanian Hunger* -levyn rasismikohu, jonka kohdalla Hammy vetoaa tietämättömyyteensä ja siihen, että luotti liikaa julkaisusta vastanneisiin Peacevillen työntekijöihin.

Merkillepantavaa on myös päihteiden keskeisyys. Käyttö alkaa sienistä, minkä jälkeen kotitekoinen olut on keskeinen aine. Ensimmäinen vierailu Alankomaiden coffeeshopeissa on täynnä rakkautta. Bändeistä varsinkin Autopsyyn liittyy runsaasti huumejuttuja: esim. *Mental Funeral* -klassikkolevyn 4000 punnan budjetista puolet meni kannabiskuluihin.

Peaceville Life herättää kysymyksen siitä, olisiko vastaava ilmiö mahdollinen nykyaikana, kun levymyynti on vähäistä menneisiin vuosikymmeniin verrattuna. Voisiko pikkukaupungin kasettilafkasta kasvaa vastaava menestystarina? Tuskin. Jos pidit Ian Glasperin Trapped in a Scene -kirjasta, niin kannattaa lukea myös Peaceville Life. Kytkökset ovat selvät: Peaceville julkaisi Glasperin Decadence Within -bändin levyjä, ja Glasper on kirjoittanut Peaceville Lifen esipuheen. hellsegundo.com. *(Markus)*

Jouko Jokisalo – Euroopan radikaali oikeisto *(Into-Kustannus)* Jouko Jokisalon vuonna 2016 ilmestynyt teos kartoittaa nimensä mukaisesti tämän hetken eurooppalaisen radikaalin oikeiston keskeisiä virtauksia. Kirjassaan Jokisalo analysoi radikaalin oikeiston strategioita ja taktiikoita sekä niiden taustalla vaikuttavia ideologioita. Paljon keskitytään Ranskan uuden oikeiston guruun Alain de Benoistiin, jonka lisäksi käsittelyssä ovat myös mm. konservatiivivallankumouksellisten ja uusliberalististen teoreetikkojen ja Antonio Gramscin vaikutus Euroopan radikaalin oikeiston ajatteluun ja politiikkaan. Kirjan keskeisiä teemoja ovat muslimivastainen rasismi ja maahanmuutto, antisemitismi, imperialismi, rasismin ja fasismin historia ja kehitys, uusliberalismi, vasemmiston kriisi, talouskriisi ja ekologinen kriisi. Teos on tietomäärästään huolimatta helppolukuinen ja hyvin jäsennelty eikä sivuntäytettä ole. Kirjan ehdoton ansio on radikaalioikeiston suurten linjausten helppotajuinen (vaan ei yksinkertaistettu) analyysi, uusien ja vanhojen käsitteiden avaus ja yhteiskunnallisen analyysin kattavuus. Viitteitä on yli 300, mutta hakemiston puute ärsyttää, mistä pieni miinus.

Jokisalo jakaa radikaalin oikeiston kolmeen osaan eli fasismiin, oikeistoradikalismiin ja oikeistopopulismiin, mikä onkin kirjan ehdottomia vahvuuksia. Näin lukijan on helppo seurata Jokisalon radikaalioikeiston analyysiä kun kaikki toimijat "kolmannen tien" liikkeistä persuihin eivät puuroudu epämääräiseksi äärioikeistomössöksi. Teos kuvaa ennen kaikkea suuria linjoja eikä esim.

monia marginaalisempia radikaalioikeiston ilmiöitä ja toimijoita (kuten erilaiset natsilahkot ja -alakulttuurit) mainita kuin ohimennen. Valinta on looginen ja onkin ensiarvoisen tärkeää ymmärtää, että fasistista politiikkaa tehdään instituutioiden ja arjen tasolla aivan eri mittakaavassa kuin jossain PVL:n kerhotiloilla (mitenkään natsien uhkaa väheksymättä). Erilaisten painoarvoltaan merkittävien puolueiden ja liikkeiden esittely ja analyysi on kattava ja kirjasta saa hyvän kuvan laajemmasta Euroopan radikaalioikeiston kentästä.

Lopuksi Jokisalo ennustaa, ettei näköpiirissä ole niinkään 30-luvun mallinen vallankaappaus ja kokonaisia kansanjoukkoja läpäisevä fasistinen hurmoksellinen kollektivismi, vaan enemmänkin kansalaisten passivoituminen ja radikaalioikeistolainen näennäisdemokraattinen jatkuva poikkeustila länsimaiden korkean elintason, luokkaerojen ja globaalin epätasa-arvon ylläpitämiseksi ja linnake-Euroopan vahvistamiseksi. Jokisalo toteaa että poliittinen aloite on tällä hetkellä radikaalilla oikeistolla ja se tulee ajamaan tavoitteitaan ja määrittelemään politiikan suunnan niin kauan, kunnes se voidaan haastaa uskottavasti. Tässä kohtaa Jokisalon syyttävä sormi osoittaa vasemmistoa ja erityisesti sosiaalidemokraatteja, jotka ovat ajaneet itsensä umpikujaan luopumalla luokkataistelusta ikuisesti kestävän keynesiläis-fordistisen kompromissin illuusiossaan.

Kirja on pakollista lukemista kaikille, jotka haluavat ymmärtää tämän päivän radikaalia oikeistolaista politiikkaa; sen laajuutta, verkostoja, taktiikkaa, strategiaa, puhetapoja, historiaa ja ideologiaa. Ilman analyysiä antifasistinen liike on kyvytön pysäyttään fasismin etenemistä. Sanotaan yhdessä fasisteille: No pasaran! – Tästä ette kulje! *(All you fascists are bound to lose)*

Katariina Vuori – Läjä Äijälä - kulttibändien kuningas *(Like)* Oma ensikosketukseni Terveisiin Käsiin on *Ääretön joulu* EP:n a-puolen kokonaisuudessaan kuuleminen Rockradiossa. Sen äänitin kasetille ja sitä tuli ihasteltua alkushokista toipumisen jälkeen todella antaumuksella sekä funtsailin sitä, että voiko Suomesta tulla mitään näin järjettömän kovaa mekkalaa. Levyn sain vuosien jälkeen hankittua, eikä tuhansien kuuntelukertojen jälkeenkään siitä ole ns. taika kadonnut minnekään. Se biisien lyhyys, minimalistisuus ja raju ulosanti loksautti suun totaalisesti auki. Mestariteos, siitä ei pääse mihinkään! Noihin aikoihin kirjoittelin Läjälle ja sain häneltä mm. TK:n alkupään livejä kassuna ja kasettinauhoituksena sain häneltä myös omasta aloitteestaan nauhotettuja levyjä, sisältäen Negative Approachin EP:n ja Olho Secon *Botas, Fuzis, Capacetes* EP:n, vain nämä pari muistilokeroon tallentunutta mainitakseni. Täysillä hurahtivat teinipojan huppuun nuokin bändit ja olen paljon myöhemmin asianosaista kiittänytkin tästä tavatessamme.

Ja sitten itse kirjaan. Tätä on tullut odoteltua jo kotvasen aikaa ja voi sitä riemun määrää, kun kävin tämän hakemassa postista. Läjän ympärillä on ollut aina jonkinlainen salaperäisyyden verho, ainakin omasta vinkkelistäni koettuna. Kirjan edetessä alkaa paljastumaan omilla ehdoilla operoiva taiteilijasielu, joka tekee todellakin mitä haluaa ja oikealta tuntuu. Eläinrakkaus saa suorastaan liikuttumaan paikoitellen ja kirjassa käydään paljon läpi Läjän sarjakuvien tekoa, elektronisen musiikin projekteja ja kaikkea muutakin mielenkiintoista, joissa on ehtinyt olla mukana. En halua avata enempää kirjan sisältöä, koska tämän kirjan lukeminen on mielestäni suorastaan velvollisuus ja löytämisen riemua pitää jättää lukijallekin. Sen voin sanoa, että tämän elämäkerran parissa ei pääse ikävystymään missään vaiheessa. Ja ihan helvetin paljon sellasta nippelitietoa ja muuta yksityiskohtaa löytyy yllinkyllin, vaikka olen aina ollut siinä luulossa että tiedän Terveistä Käsistä kaiken, ei ehkä niinkään Veli-Matti Äijälästä. Itselleni avartava kokemus, pienistä asiavirheistä huolimatta. Pikkusen hyvä! like.fi. *(Janza Jäppinen)*

LEVYARVIOT

ANTIDOTO – Romper España LP (*Muerte A Tipo/ Victim/La Agonia De Vivir/In My Heart Empire/ Distribuidora Soroll/Up The Punx/Tranzophobia/ Youthanesia/No Front Teeth/Tormenta de Ideas)* Uusi loistava bändi Madridista, mukana pari häiskää Accidentestä ja melodisuutta on tässäkin bändissä, mutta ote on Accidentea hardcorepunkimpi ja italialaislähtöinen laulajatar Sally karheaäänisempi. Itse asiassa en edes parina ensimmäisenä kuuntelukertana hoksannut, että laulaja on naisoletettu. Toimii erittäin hyvin ja tämä LP olikin yksi viime vuoden mieluisimmista LP:istä kirjoissani. Levyn komeimpia piisejä on aika lujasti Obediencian mieleen tuova *Ansia*, joka on myös levyn ainoa italiankielinen piisi. Tämä on sellaista punkkia, josta minä pidän! antidotopunk.bandcamp.com. *(AH)*

APPRAISE – Leap Of Faith 7" EP *(Refuse)* No niin, sXe-hardcorea Espanjasta, ja kuten aina tässä tyylisuunnassa, kaikki mahdolliset piirteet alkuperämaasta on häivytetty: ei ole mitään väliä, onko bändi Espanjasta, Puolasta. Belgiasta, Italiasta tai mistä tahansa, lopputulos kuulostaa aina USA:lta. En sano, etteikö Appraise kuulosta hyvältä, se kuulostaa, se todella kuulostaa. Kaikki on kohdallaan, prikulleen kohdallaan. Niin prikulleen, että tuntuu melkein kuin nimenomaan se olisi se vika tässä. Tämä on yhtä aikaa helvetin hyvä ja samalla sitä täsmälleen samaa polkua tarkasti asteleva kuin kaikki muutkin tämän tyylisuunnan yhtyeet. Kaipaan sitä omaa ääntä, uskallusta ottaa se askel sivuun siltä polulta, sinne kanervien ja puolukanvarpujen sekaan. Rohkeutta lisätä sekaan jotakin, jota niillä muilla tämän suunnan bändeillä ei ole. refusemusic.net. *(AH)*

APPÄRATUS / KUOLLEET SANKARIT – Live At Vastavirta,Tampere 15/5/2018 c-kasetti *(Sickhead)* Malesialainen Appäratus kävi Suomessa viime vuoden toukokuussa ja Vastavirran keikasta on julkaistu kasetti, jossa on myös samalla keikalla soittanut Kaaos-coverbändi Kuolleet Sankarit. Livejulkaisut ovat näissä piireissä harvinaisia, mutta syy tähän kasettiin löytyy Appäratusin kovasta Kaaos- ja Tampere-hc-diggailusta, josta johtuen soittaminen ko. kaupungissa oli eräänlainen dream come true, etenkin kun pääsi vielä jakamaan lavan parin Kaaoksessakin soittaneen hemmon kanssa. Soundit

Appäratus-livessä ovat hyvinkin kelvolliset. Paikan päällä keikalla olleena melkein sanoisin, että ihan näin selkeästi eivät piisit Vastavirralla soineet. 14 piisiä ja suuntahan on d-beat-crust-hc. Toisella puolella Kuolleet Sankarit vetää 12 piisin nipun Kaaos-klassikoita *Nukesta Kytät on natsisikoihin* alkuperäisiä raskaskätisemmällä otteella. sickheadrecords.blogspot.com. *(AH)*

ATTENTAT – Born To Be Malaj 7" EP *(Re-Ken)* Attentatin kolmas 7-tuumainen tuli ulos alunperin 1980. Tätä ennen bändiltä oli tullut ulos 7-tuumaiset, joilta löytyvät mm. sellaiset järjettömän kovat Ruotsipunkin klassikkopiisit kuin *Ge Fan I Mej* (yksi naapurimaan punkin suurimpia klassikkopiisejä itse asiassa) ja *Slå, Banka Å Sparka*. Voi sanoa harhaan menemättä Attentatin edustaneen varhaisen Ruotsi-punkin terävintä kärkeä ja kun tältä kolmanneltakin seiskalta löytyy semmoinen hittipiisi kuin *Operahuset*, niin siinäpä onkin jo semmoinen kolmen hitin suora, ettei siihen moni saman aikakauden Ruotsi-bändi pystynyt. Tästä eteenpäin Attentatin kulku olikin sitten jyrkkää alamäkeä, mutta ei puhuta siitä, keskitytään vain näihin hyviin hetkiin ja palataan *Operahusetiin*, joka vetää riemakkuudessaan vertoja Ypö-Viiden parhaille hetkille. Kertosäkeen "vi vill inte ha nåt operahus" on kailotuksineen vastustamaton. Bonuspiisiksi tähän on pistetty *Jag Ska Inte Bli Som Dom* vuonna 1979 äänitettynä liveversiona, ihan jees. Ja onhan tässä muitakin muutoksia, sillä tuo em. *Operahuset*, joka oli alkuperäisessä julkaisussa b-puolen toisena piisinä, on itseoikeutetusti laitettu nyt a-puolen ensimmäiseksi. kensplastic@hotmail.com. *(AH)*

CHAIN CULT – Isolated 7" *(La Vida Es Un Mus)*Post-punkkia Kreikasta. Chain Cult ei yllä ainakaan vielä ihan pitkäaikaisen suosikki-kreikkalais-post-punk-bändini Era Of Fearin tai uudemman suosikkini Skotodinin tasolle kirjoissani. Ihan jees tämäkin kuitenkin on. Hyvien vokalistien löytäminen post-punkbändeihin ei ole helppo tehtävä, on tullut huomattua tässä vuosien varrella. Sitä, ettei vokalisti ole maailman paras, voi kuitenkin kompensoida, kuten myös Chain Cult on tehnyt, hallitsemalla tyylisuunnan soittamisen muutoin kaikkine tuttuine yksityiskohtineen esimerkillisen mallikkaasti. Kitaristi on aina tärkeässä roolissa tässä musiikissa ja siinä suhteessa ei voi antaa Chain Cultille kuin kehuja, tyyli on todellakin hallussa. Pojoja myös siitä, että goottihymistelyn sijaan ollaan enemmänkin punkrymistelyn puolella (mikä ei hämmästytä, sillä jäsenien taustasta löytyy parikin Kreikan parhaimmistoon kuuluvaa punk-/hc-bändiä), ja että piisinkirjoittaminen kuuluu selvästi osaamisalueeseen. Pidän kyllä, kovasti, mutta jostakin syystä olin paljon enemmän innoissani Chain Cultin demosta, vaikka siinä piisimateriaali olikin heikompaa kuin tällä singlellä. lavidaesunmus.com. *(AH)*

CICUTOXIN / NECROSLURG – 7" EP *(Rämekuukkeli)* **Cicutoxin** räpsäyttää pelit soimaan yllättävän rokkaavasti. Mieleen tulevat Reverend Bizarren kevyimmät biisit. Ei yhtään hullumpaa tahi pöllömpää. Bändiä seuranneena olen kovasti odottanut, että milloin tulee SE todellinen tajunnanräjäyttäjälevy eetteriin. Koko ajan meininki on ollut vahvasti plussan puolella. Oikein mukavan asialliset kaksi biisiä. **Necroslurg** ja luun kurkkuun työntämisen sietämätön keveys. Pari biisiä heiltäkin ja vimmaisemmalla tatsilla painellaan kuin splitti-kumppaninsa. Marin laulussa tihkuu kiukkua ja vihaa monenkin täyssaavillisen verran, että livenähän nämä olisi nähtävä ensitilassa. *Lyijysivellin*-biisin sanat on tiukat. Lyriikkaa juuri minun makuuni. Tilaa, testaa, lue ja ennenkaikkea kuuntele! Oikein hieno levy ja lissää, kiitos. ramekuukkeli.nettisivu.org. *(Janza Jäppinen)*

COCKBOX – Carousel 7" EP *(omakustanne)*Cockboxilla on vaikutteensa, mutta niistä ei korostu mikään niin lujaa, että Cockboxin pystyisi helposti karsinoimaan. Piiseissä kuuluvat niin 77-, anarko-, post- kuin riot grrrl -punkin vaikutteet. Laulussa on välillä jotakin, jota kuvaa parhaiten englanninkielinen sana annoying. Ärsyttävyys ei kuitenkaan ole koskaan ollut punkissa mikään negatiivinen piirre, vaikka enää ei eletäkään Pistolsin aikoja. En pysty nimeämään toista kotimaista bändiä, joka olisi tyylillisesti samansuuntainen. Odotuksia herättävää. Piiseissä voisi olla vielä parantamisen varaa, mutta tyyli on kohdallaan. soundcloud.com/cockbox. *(AH)*

CONSTANT MONGREL – Living In Excellence LP *(La Vida Es Un Mus)* Jo 2009 kaksijäsenisenä aloittanut, sittemmin täyteen kokoonpanoon laajentunut australialainen Constant Mongrel kasvoi lopulta täyteen kukoistukseensa. Tässä on paljon tunnistettavaa assiemenoa eli hiukan Eddy Current Suppression Ringiä ja Total Controlia, postpunkkia, jossakin kohdassa ripaus The Falliakin. Tätä viimeksi mainittua vaikutelmaa lisää laulajan hieman sarkastisen ivallinen ääni, jossa on paljon Mark E. Smithiä. Mainitsin myös post-punkin, mutta Constant Mongrel on kyllä ihan eri kuuloinen kuin 80 prosenttia tämän hetken post-punkista. Tässä on paljon laajempialainen pohja, sieltä Saintsista alkaen, punkin, rockin ja garagen kautta kulkien, ja välillä post-punkkiin bändin yhdistää vain melankolisuus, silti bändin yhteydessä puhutaan aina nimenomaan post-punkista. Oli mitä oli, mutta minuun tämä LP ainakin teki vaikutuksen ja nousi yhdeksi viime vuoden kuunnelluimmaksi levykseni. lavidaesunmus.com. *(AH)*

CORRODER – Doctrine 7" EP + Instinct 7" EP *(Rämekuukkeli/Several Casualties Productions/Tuhkaa & Paskaa Esittää)* Ompahan tujua tavaraa nämä! Mustelmille potkivaa sludgemetalpunkkia, jossa kumartelut on sivuutettu kertaheitolla. Röyhkeää musiikkia asenteensa puolesta, ei ollenkaan ennalta-arvattavaa hölköttelyä. *Doctrine* EP:llä on neljä biisiä ja toisella kuusi, enkä käy niitä erikseen ruotimaan, koska nämä molemmat ovat kokonaisuuksia. No sen verran vaan, että *Instinct* EP vetelee menemään nopeemmalla vaihteella paikoitellen. Jollain lailla Corroderista tulee mieleen Fosforos, eikä ehkä vähiten tuon metallisen soundimaailman takia. Laulajan karjuminen miellyttää myös kovasti. Käppäsemmällä tuotannolla tää voisi olla suhteellisen kuuntelukelvotonta mössöä. Mutta onneksi näin ei ole! Metallinen soundi ei tarkoita sitä, että se kuulostaisi Panteralta. Tämä on jotain aivan muuta ja omanlaistansa. Aion seurata yhtyeen edesottamuksia tulevaisuudessakin. Näin olen päättänyt. ramekuukkeli.nettisivu.org. *(Janza Jäppinen)*

DISPAIR – Scarred 7" EP *(Urinal Vinyl/Rawmantic Disasters/Psychedelica)* Siloittelematonta raw punk d-biittiä. Puhun d-biitistä, vaikka rumpali ei soitakaan d-biittiä, koska piisit rakenteeltaan ovat kuitenkin sitä ehtaa. Kaikki tietävät, miten tässä tyylisuunnassa piisit etenevät. Silti jollakin kummalla tavalla tämä meno kuulostaa yhä uudelleen ja uudelleen tehtynäkin korville mieluisalta. Kumma juttu. Ikään kuin nauttisi pyörän keksimisestä yhä uudelleen. Mutta kun se pyörä pyörii hyvin, niin ilohan se on mielelle. Tykkään tästä kovasti. psychedelica-records.fi. *(AH)*

DOMAIN – Retreat 7" EP *(Refuse)*
Tuhtia youth crew sXe-hardcorea Saksanmaalta, Mannheimista. Vahva basso ja piiseissä kiitettävästi omaakin tyyliä. Omaa tyyliä on myös kliseistä kaukana olevassa, hieman hämmentävässäkin etukansitaiteessa, joka ei todellakaan näytä hardcorelta. Sanoitukset liikkuvat aika henkilökohtaisella tasolla, kuten tässä genressä usein. Ei huono. refusemusic.net. *(AH)*

EKE BUBA – 7" EP *(Lumpy)*
Kroatialainen Eke Buba kävi Suomessa ja pakko oli lähteä katsomaan, sillä olin jo jonkin aikaa kuunnellut ihastuneena varhaisen Boston-hardcoren vaikutteista viimeisintä (jo 2017 tullutta) kasettiaan bandcampistaan. Ennen keikalle lähtöä huomasin, että samat piisithän on julkaistu viime vuoden puolella 7-tuumaisenakin ja elättelin pientä toivoa, josko bändillä olisi vielä tuota levyä myytävänä. Ja istu ja pala: siellä se levy jökötti distropöydällä bändin aloittaessa. Ja keikka oli yksi parhaista tänä vuonna näkemistäni, tiukkaa ja vihaista hardcorea lyhyesti ja ytimekkäästi esitettynä. Edes se, että bändillä oli basson sijaan kaksi kitaraa, ei haitannut menossa millään tavalla. Saman tien kun setti loppui, pomppasin terhakkaana distropöytään sieppaamaan himoitsemani 7-tuumaisen ja käännähdin saman tien salamana kyselemään vasta soitintaan pois asettelevalta tyypiltä, että mitähän se mahtaa maksaa. Taisi muuten olla ainut kappale, joten kannatti olla kärppänä. Kuten jo arvion alussa totesin, varhaisen Boston-hardcoren suunnalla liikutaan, jopa varhaisen Gang Greenin tapaisesti. Kunnon räimimistä, nopeita + lyhyitä piisejä sekä vihaa tihkuvia lyriikoita. Hardcorepunkin rautaisannos. lumpyrecords.com. *(AH)*

EXOTICA – Musique Exotique #3 7" EP *(La Vida Es Un Mus)* Verattuna aiempaan 7-tuumaiseen ja 12-tuumaiseen Exotican kolmas julkaisu on meluisampaa, rujompaa ja primitiivisempää. Soundi on mielenkiintoinen: tuntuu kuin kitara ja basso kuulostaisivat jyrisevältä, isolta teollisuuskoneelta. Siihen päälle vokalisti huutaa lyhyitä, kiukkuisia lauseita ja rumpali soittaa kuin töksähtelevyyden äärirajoilla, mutta hyvältä kuulostaen. Piisit, joiden pituudet vaihtelevat välillä 1:04–1:49, loppuvat aina yllättävän nopeasti. Hienoa punkkia! lavidaesunmus.com. *(AH)*

HARHAT – Käskyjä ja uhkauksia 7" EP *(Imminent Destrucktion/Kämäset Levyt)* Tanakasti potkivaa d-beat-hardcorepunkkia, kuten aiemmallakin EP:llään. Meluisaa, mutta ei silti mitään melukaaosta. Eli luottaa enemmän riffeihin kuin kaiken alleen peittävään kirskuntaan eikä mene siinä harhaan. Joka osatekijä toimii. Erikoismaininta vielä Samin huutotyylistä, jossa nykyään niin monesti vastaan tulevan yksitoikkoisuuden sijaan on sävykkyyttä ja tunnetta. Harhat on maan eturivin bändejä tässä tyylissä ja tämä oli yksi viime vuoden parhaita kotimaisia 7-tuumaisia. kamaset.com. *(AH)*

Χωρίς Οίκτο – Εύκολη λεία 7" EP *(Scarecrow)*
Horis Ikton kaikki aiemmatkin julkaisut, LP sekä Gutterin ja Antimobin kanssa tehdyt 7" split-EP:t, ovat olleet huippukamaa ja yhtye on yksi parhaista tämän hetken kreikkalaisista. Tämä uusin EP pääsi silti yllättämään olemalla vieläkin parempi kuin osasin odottaakaan, jopa yksi viime vuoden parhaista 7-tuumaisista. Bändi kuulostaa aiempaa punkimmalta ja päällekäyvemmältä. Piisit rullaavat eteenpäin vanhaan tapaan sujuvasti. Ja levy loppuu liian nopeasti. scarecrow.gr. *(AH)*

HUOLET JA MURHEET – IX c–kasetti
(SubSystemRequest) Jo yhdeksäs äänite, jälleen kerran kasetti-EP, Huolilta Ja Murheilta, ja tämän jälkeenhän on tullut jo lisääkin. Bändin melodisesta, rokkaavasta, poppaavasta, punkkaavasta ja suomirokkaavasta musiikista tulee hieman mieleen takavuosien Väärät Vieraat. Ainakin suunnilleen samalla suunnalla liikutaan. Huolet Ja Murheet kuulostaa aina hyvältä, mutta samalla en koskaan voi välttyä siltä tunteelta kuin bändi olisi koko ajan onnistumaisillaan tekemään sen äärimmäisen hittipiisinsä, mutta ei ihan silti saavuta sitä. Kuin se jokin jäisi ihan hilkun päähän. Ainakaan se ei ole yrittämisestä kiinni, joten eiköhän se kohta sieltä tule, minä hetkenä tahansa. Aikaansaava yhtye. huoletjamurheet.bandcamp.com. *(AH)*

HUOLET JA MURHEET - 18 CD *(SubSystemRequest)*
Aiemmin julkaistuilta kaseteilta tuttuja piisejä, ja jotenkin tuntuu kuin homma toimisi nyt isompaan pakettiin pakattuna paremmin kuin siinä kasetti-EP-muodossa, tai siihen ehtii päästä paljon aiempaa paremmin sisään. Wipers-vaikutettakin ohimenennen omaava *Silmät kii* polkaisee hyvin käyntiin CD:n, jossa on kaikkiaan 18 piisiä hyvin tehtyä melodista punkrockia/-poppia. Melkein iskelmällistä samalla tavalla kuin esimerkiksi Puhelinseksi. Vasta nyt muuten huomaan, että laulajan jännästi värisevä ääni ei johdukaan siitä, että kasetin nauhassa on vikaa. huoletjamurheet.bandcamp.com. *(AH)*

HUONO IDEA – Maailma palaa LP *(Soul Rokker)*
Ikään kuin vanhaa Suomipunkkia ja anarkopunkkia samassa terhakassa paketissa. Tai ehkä – pakko sanoa – suomenkielistä The Escapistia. Kuulostaa hyvältä. Vikkeliä bassoriffejä, melodioita ja paljon sanottavaa. Ja siitä sanottavasta saa selvääkin, sillä laulutyyli on vanhan koulukunnan 77-tyyliä. Suositeltava bändi niille, joille kaikki hc on pelkkää kuuntelukelvotonta älämölömöykkää. Tällaistakin tehdään, ja hyvä niin. Tämä LP on viihtynyt levylautasellani jo pitkään. Yli vuosi sittenhän tämä jo ilmestyi ja edelleen maistuu. huonoideaband@gmail.com. *(AH)*

IDIOTA CIVILIZZATO – LP *(Static Shock)*
Idiota Civilizzato LP omassa kirjanpidossani ehkä paras vuonna 2018 ilmestynyt hc-LP eli top 1 -listan kamaa. Vaikutteet tulevat vanhasta Italia-hc:stä ja Die Kreuzenin ensimmäiseltä LP:ltä. Ja kun vanhan Italia-hc:n ja Die Kreuzenin yhdistää, niin jokaiselle punkkinsa tuntevalle tulee mieleen CCM. Sitä on Idiota Civilizzato, mutta ajankohtaistettuna, tässä ei mennä millään laiskalla retro-otteella, vaan tässä ja nyt. Vimmaista ja repivää, mutta myös koukkuista soittoa, juuri tällaiseen musiikkiin sopivalla tuskaisella huutajalla. Ei hengähdystaukoja, eikä todellakaan hetkenkään vertaa sellaista fiilistä, että poljettaisiin paikallaan: piisit elävät ja liikkuvat koko ajan. Bändi soittaa kuin henkensä edestä, ja vaikka en teknistä taitavuutta pidäkään minään hc:n tärkeimpänä kriteerinä, kiinnittyy tätä LP:tä kuunnellessa huomio myös soittotaitoon. Uskomaton levy! staticshockrecords.limitedrun.com. *(AH)*

JOUKKOHAUTA – Täyttä helvettiä c-kasetti *(omakustanne)* Armotonta d-biitti-krusti-möykkää sirkkelisahariffeillä. Bändi on parantanut huimasti ensimmäisestä demostaan, joka sekään ei leikkinyt, mutta oli tähän verrattuna paljon puuduttavampaa metallikrustia.

Nyt on mukana kivaa kasikaks-sähläystä ja -kaaosta, joka sopii tähän erinomaisesti. Joukkohauta on uusien alan bändien parhaimmistoa tässä maassa ja jos kehitys tästä vielä jatkuu, voimme kaikki hieroa tyytyväisinä kämmeniämme yhteen tulevia julkaisuja malttamattomina odottaen. joukkohautapunk.bandcamp.com. *(AH)*

KADOTETTU TULEVAISUUS / KILJUMEKANISMI – 7" EP *(omakustanne)***Kadotettu Tulevaisuus** teki comebackin jo kolmisen vuotta sitten ja ulos on sen jälkeen tullut kaksi omaa EP:tä ja nyt tämä splitti. Tämä ei kuulosta vanhojen äijien löysältä nuoruuden aikojen muistelubändiltä, vaan tässä ollaan ihan tosissaan vetämässä. Tiukkaa hardcorepunkkia. Vokalisti ei huuda ja räyhää, vaan huutolaulaa selkeästi, mikä lienee kotiseudun Appendixin vaikutusta, samoin kuin simppelit mutta terhakkaat kitarariffit. Perusta on erittäin kunnossa. Valitettavasti laulaja Jassu menehtyi sairauskohtaukseen toukokuussa. Bändi kuitenkin jatkanee.

Alunperin 1995 aloittanut **Kiljumekanismi** ei varmaan ole kuulunut niihin yhteyisiin, joiden comebackia kaikkein kuumeisimmin on odotettu. Viime vuoden puolella ilmestyneestä kasetista on kehitytty selvästi parempaan suuntaan ja tämä split-EP:n osuus on kulkevaa hardcorepunkkia, joka kuulostaa kovasti siltä, millaista kamaa Suomessa tehtiin 1980-luvun loppupuolella ja 1990-luvun alkupuolella. Huutajia on kaksi ja tuplabassariakin löytyy ajoittain eli meno on hieman raskasotteisempaa kuin Kadotetulla Tulevaisuudella. Kaksi uutta piisiä ja yksi vuoden 1995 rykäisy. *(AH)*

KILJUMEKANISMI – c-kasetti *(omakustanne)* Raskaspoljentoista, keskitempoista, krustahtavaa hardcorepunkkia paluun tehneeltä bändiltä, jonka 90-luvulla skenessä eläneet varmaan vielä muistavat. Coverina vedetään Painajaisen *Saatanan lampaat*, joka on loistopiisi mutta siitä hassu valinta, että Kohti Tuhoa ehti jo vuotta aiemmin tehdä siitä todella kovan uusintaversion. tomppaluotonen@hotmail.com. *(AH)*

KIVIRANTA – Gammasäde c-kasetti *(Suolavesi)*No mutta, kyllähän tämä ihan toimii. Hyvin minimalistista, ikään kuin postpunkkia ja puhelaulumaista singer-songwriter-pohjaista rockia omanlaatuisella tunnelmalla. Vielä muotoaan hakevaa, hiomatonta, mutta paikoin hyvinkin kohdalle osuvaa, joskus nimenomaan hiomattomuutensa takia, mikä tekee tästä lähelle tulevan ja henkilökohtaisen tuntuista. Tekisi mieli nähdä tämä livenä. kiviranta.bandcamp.com. *(AH)*

KORKKIVIKA – Vituttaa jo nyt 7" EP *(Roku)*Maistuuko kuppi kuin ei huomista ois? Rakastatko olla kännissä kuin käki? Onko putki päällä? Tykkäätkö kuunnella tinoissa ollessasi Klamydiaa ja Kakkahätä-77:ää ja hoilata mukana kavereistasi koostuvassa mullikuorossa? Siinä tapauksessa Korkkivika on musiikkia juuri sinulle. Piisit ovat reippaita ja tarttuvia punkrokkirenkutuksia ja sanoitukset tuovat juopottelun esiin positiivisena ja mukavan asiana, jossa ei ole häpeiltävää. Tällaisen "maksalle kyytiä jabadabaduu" -materiaalin tietää uppoavan kansaan. Sixpäkin verran selkeää hittimateriaalia renttumaisella "ei tippa tapa" -asenteella. *(AH)*

KORKKIVIKA – Idylli on rikki LP *(Roku)*Korkkivika jatkaa EP:llä viitoitettua tietä vetämällä jatkoksi hittiputkesta rakentuvan LP:n. Juuri tällaiselle rosoiselle juoppopunkille tietää tässä maassa takuuvarmasti löytyvän kysyntää ja suosiota. Ja sitä on riittänytkin: tästä on muodostunut jo ihan oma genrensä. Ja juuri kun luulee, että nyt tätä on tehty jo ihan riittävästi, tulee Korkkivika ja tönii kaljatölkit käsissään itsensä rivin etummaiseksi. Mukaansa tempaavia, tarttuvia piisejä toinen toisensa perään. Toki sitä välillä toivoo, että näin tarttuvissa piiseissä olisi vaikkapa – öh – taisteluun nostattavia sanoituksia tai jotain, mutta nyt mennään näillä: "sillä meil on jotain mitä niil ei oo, se on ei mitään!". Kun elämässä ei ole mitään, ei ole mitään hävittävää. Niin voi ainakin uskotella. Ja kun juuri äskettäin satuin hetken seisoskelemaan Piritorin kupeessa katsellen ja kuunnellen touhua, niin siinä tunsi pääsevänsä hetkeksi näkemään sitä todellisuutta, josta Korkkivika inspiraationsa saa. Rehellistä punkkia ja kosolti hittiaineksia. *(AH)*

KOVAA RASVAA – Pahan vaimon käsikirja LP *(Svart)* Kitara sahaa vimmatusti riffejä vähän väliä metallin puolelle luistellen, mutta aina takaisin ruotuun palautuen. Silti hommassa on monesti jopa pientä teknisyyden makua, mitä sitten taas tasapainottaa liki kaoottinen kaahaus ja Kertun mielipuolinen huuto. Tämä kaksijakoisuus on bändin tavaramerkki ja se toimii edelleen. Erittäin kovaa rasvaa taas kerran, räjähtävää kamaa. Rynnistää läpi pajupuskikoiden niin, että ryske kuuluu ja puut katkeilevat. Ja ettei levy jäisi puoli-LP:ksi, on laitettu samat piisit kummallekin puolelle. Silti ei tarvitse maksaa tuplahintaa. Ellei halua. svartrecords.com. *(AH)*

KUOLLEET KUKAT – Kyynelkaasua! 12" EP *(Fight)* Alunperin 1994 7-tuumaisena EP:nä ilmestynyt *Kyynelkaasua!* 12" EP:nä ja kokonaan uusilla kansilla (aivan kuten seiskan toinen painos oli myös eri kansilla kuin ensimmäinen). Tämä Kuolleiden Kukkien toinen tuleminen uudella kokoonpanolla oli aikoinaan iso ero siitä, mitä yhtye oli ollut 1980-luvulla. Niin post- kuin anarkopunkin vaikutteet olivat edelleen vahvasti mukana, mutta joukkoon oli tullut jopa pieniä industrial-vaikutteitakin, ja nyt kun tätä kuuntelee, tulee hyvin selkeä, määrittelemätön "ysärifiilis". Piisinteko- ja soittotaito tekivät Kuolleista Kukista yhden lyhyen aikakautensa parhaista kotimaisista yhtyeistä. Vuotta myöhemmin Kuolleet Kukat teki vielä toisen erinomaisen levyn, *Kansanmurha* CD:n (niin, tämä oli sitä CD-aikaa...). Sanoitusliitteen pois tiputtamisesta miinusta, vaikka sanoituksista selvän saamisessa ei koskaan olekaan ollut tämän levyn kohdalla vaikeuksia. Jakke laulaa selkeästi ja hyvin ja koko EP on onnistunut kokonaisuus. Levy, joka kannattaa pitää saatavilla. fight-records.com. *(AH)*

LIFEWRECK – LP *(Scarecrow)* 2014 tulleella 7" EP:llään ateenalainen Lifewreck oli vielä power violenceä grindahtavalla laululla, mutta tämä viime vuonna tullut LP on hardcorepunkin parhaimmistoa, eikä siis tosiaan pelkästään kreikkalaisen hardcorepunkin – mistä johtuen bändi hajoaminen harmittaa aika lailla. Nopeaa, erittäin intensiivistä ja tiukasti soitettua, vähän varhaisen Poison Idean tapaan. Tämäkin levy oli viime vuoden parhaat -listallani. scarecrow.gr. *(AH)*

LINE OF SIGHT – LP *(Refuse)* Washington DC:stä kotoisin oleva Line Of Sight kävi käytyä katsastamassa livenäkin, kun kävivät Suomessa viime vuoden puolella. Oikeastaan siksi, että samalla keikalla soittanut Protester kiinnosti kovasti, mutta eipä todellakaan Line Of Sightissakaan ollut moittimista. Kuten ei tässä LP:ssäkään, se on erittäin laadukasta youth crew/posicore -suuntaista hardcorea tyyliin Youth Of Today tai Gorilla Biscuits. Tälle LP:lle on koottu bändin 2018 ilmestyneen *Dissent* EP:n sekä vuoden 2015 demon piisit. Bändillä on kosolti positiivista energiaa, jopa niin paljon että se onnistuu saamaan vanhoista aineksista kootun palettinsa kuulostamaan tuoreelta ja toimivalta. refusemusic.net. *(AH)*

LÄHDÖN AIKA – Alku LP *(Rämekuukkeli/Bunkkeri)* Melkoinen jytäpaketti hyppysissä ja stereoitten kurimuksessa. Bändi on ollut tuttu monista eri yhteyksistä, mutta tähän tuotokseen on syvennytty oikein ajan kanssa. Kuuden biisin albumi auringonpaisteen nurjaa puolta tuntuu ajatustasolla karvoja nostattavalta, mutta hienosti aika kuluu tätä ihmetellessä ja fiilistellessä. Tuomiopäivä-sävytteisen crustin ja metallin sekaista ankaraa pieksäntää, jossa lievähkö keuhkoahtauman tyylinen ja paniikkinen vokalisointi tipauttaa kauniin kesäpäivän visiot suoraan kaatopaikalle, rottien ja höyryävien ruumiskasojen äärelle. Levy tuntuu aina vaan tiukemmalta, mitä enemmän sitä kuuntelee ja sitä oon aina pitänyt hyvän kokonaisuuden merkkinä. Erityisesti kummankin puolen päätösraidat (*Kuka sinä olet + Ainoa tie*) nousivat oikopäätä suosikeiksini, joista viimeisimmällä vierailee Mannion Janne ärjyllä äänentuottamisellaan. Bravo! Tämä ei ole ns. helppo levy. Vaatii lämmittelyä ajan kanssa. Kovat suositukset! ramekuukkeli.nettisivu.org, bunkkerirecords@gmail.com. *(Janza Jäppinen)*

MASSACRE 68 – ¡No Estamos Conformes! LP *(Doomed To Extinction/Kämäset Levyt/Demilitarised Subconscious)* Massacre 68 (tai Masacre 68, mitä muotoa myös käytetään) otti nimensä vuoden 1968 joukkosurmasta ja oli ensimmäisellä elinkaudellaan aktiivinen 1987–1991. Alunperin 1990 ilmestynyt *No Estamos Conformes* on yhtyeen tunnetuin levy ja samalla myös yksi Meksiko-punkin kaikkein suurimpia klassikkolevyjä. Rehtiä hardcorepunkkia karheaäänisellä vokalistilla, lopputuloksesta tulee useinkin kovasti mieleen Olho Seco. Piiseissä on vaihtelua niin tempollisesti kuin piisirakenteellisestikin, eikä koko ajan painella suinkaan hc- tai tupatupa-biitillä. Klassikko. kamaset.com. *(AH)*

MORUS – Ciało Obce LP *(Unrest/Ruin Nation/Iron Man/Last Hour/Trująca Fala)* Ai jai. Kun laulussa on Post Regimentistä tuttu Nika ja tyylilaji on hardcorepunk, niin kyllähän se vähän Post Regimentiltä pakostikin kuulostaa. Siltä *Czarzły* LP:n aikaiselta Post Regimentiltä. Ja tähän väliin, että jos et ole sitä mieltä, että *Czarzły* on yksi parhaita Euroopassa ikinä julkaistuja punk-LP:itä, niin emme ole puheväleissä – tai ainakin olet tainnut seurata 90-luvulla jotain ihan muuta kuin punkkia. Okei, *Ciało Obce* on musiikillisesti yksioikoisempi kuin *Czarzły*, mutta onhan tämä nyt herran jestas parhaita LP:itä mitä Puolasta on lähiaikoina tullut. Ja kun soittajiston taustalta löytyy myös semmoisia vähänkin Puola-punkkia seuranneille tuttuja nimiä kuin Antidotum, Edelweisspiraten ja El Banda, niin selviää varmaan, että homma hoituu kuten pitääkin. Kulkevaa hardcorepunkkia, jonka nitoo yhteen Nikan laulu. morus23.bandcamp.com. *(AH)*

MURO – Ataque Hardcore Punk 12” *(Beach Impediment)* Kolumbialaisen Muron 12” julkaistiin jo 2017 mainion norjalaisen Byllepest Distron toimesta, mutta ainakin minä jäin nuolemaan näppejäni, kun levyt tuntuivat haihtuneen jonnekin Saharan Nevadaan eikä niitä ollut yhtäkkiä mistään saatavilla. Niinpä kuuntelin levyä bandcampista, yhä uudelleen ja uudelleen. Nyt lopultakin tuosta LP:stä otettiin uusintapainos toisen mainion lafkan, amerikkalaisen Beach Impediment Recordsin toimesta. Ja miksi näin tehtiin? Siitä yksinkertaisesta syystä, että kyseessä on yksi 2010-luvun punkin klassikkolevyistä. Muro ottaa hienosti vaikutteita punkin eri vuosikymmeniltä ja rakentaa niistä jotakin sellaista uutta, samalla historiansa tuntevaa että ajatonta, joka kuulostaa tasan tarkkaan Murolta eikä miltään muulta.

Kuten olen jo pari kertaa maininnutkin, on Bogota tämän hetken diy-punkin ykköskaupunkeja ja Muro on kaupungin ykkösbändejä. En ole valitettavasti päässyt näkemään Muroa itse livenä, mutta olen hyvin vaikuttunut bändistä monella tasolla, en pelkästään siksi että *Ataque Hardcore Punk* kuulostaa hyvältä. Olen kuullut ylistystä bändin livenä nähneiltä, olen katsonut livepätkiä netistä ja olen lukenut haastatteluja, joista tulee selville että näille tyypeille punk todellakin merkitsee jotakin. MRR:n haastattelun kohta “Punk is still important and can still be something else than just a cosplay nostalgic retro fashion” kummittelee edelleen mielessäni mukavasti kutkutellen, ja Muroa kuunnellessani tuntuu juuri tuolta kuin tuossa lauseessa todetaan. Kaikesta edellä kirjoittamastani johtuen Muro on ehdottomasti yksi tällä hetkellä kaikkein eniten arvostamistani punk-yhtyeistä, ei pelkästään musiikillisesti, vaan myös muilla tasoilla. Yksi parhaista hardcorepunkbändeistä maailmassa juuri nyt. beachimpedimentrecords.bigcartel.com. *(AH)*

NEGATIV – Projections 12” *(Byllepest Distro/Sabotage/Ruin Nation)* Norjalainen Negativ palautti jo 2016 tulleella *Automatic Thoughts* 7” EP:llään Norjan takaisin diy-punkin parrasvaloihin ja jatkoa seuraa tällä 12-tuumaisella. Vaikutteita on otettu tasaisesti tuolta 1980-luvun hc-punkista, ja välillä korviin erottuvana kuuluvat myös selvät Rudimentary Peni -vaikutteet. Siinä samalla tulevat myös vokalistin (maanmainiota Byllepest-lafkaakin pyörittävän Danielin) mielipuolisuuden ovia kolkuttelevat weirdo-elementit. Negativ on piristävä yhtye siinä, että se ei ratsasta minkään tämän hetken hardcorepunk-trendin aallonharjalla, vaan soittaa muista erottuvaa tyyliä, kuuluen niihin yhtyeisiin joilla on selvästi hallussa punkin historian tietämys ja jotka osaavat ottaa taiten vaikutteita eri suunnista menneiltä vuosikymmeniltä, samalla kuitenkin ihan omalla otteellaan soittaen ja niitä vaikutteita siten yhdistäen, ettei mikään tietty vaikute jyrää toisten yli. Se vaatii yllättävän paljon taitoa ainakin siitä päätellen, kuinka monelta se ei onnistu. Negativilta onnistuu, siksi se onkin kiinnostavimpia eurooppalaisia punkbändejä tällä hetkellä. byllepestdistroofficial.bandcamp.com. *(AH)*

NEURA – Escapar 7” EP *(Pifia/Discos Enfermos)* Aloituksessa tapaillaan *Satisfactionia*, mutte sitten

polkaistaan punkvaihde päälle ja jatko on vallan loistavan kuuloista keskitempoista punkkia/hardcorepunkkia. Tavallaan yksinkertaista, mutta samalla aivan peijakkaan hyvän kuuloista ja tarttuvaa. Niin tarttuvaa, että tämä oli yksi vuoden 2018 eniten soittamistani 7-tuumaisista. Laulajan punkmainen, ilkikurinen ääni tuo tähän kivaa 80-luvun alun Espanjapunk-vibaa. Bändissä muuten vaikuttaa 2/3 Gobierno Militarista, mikäli joku muistaa kyseisen mainion yhtyeen. Kerta toisensa jälkeen hyvältä maistuva pikkuplatta, josta tykkään aivan mahdottomasti. Kuin paahdettu ruisleipä hummuksella, tekee mieli ottaa lisää vaikka vatsa on jo täynnä. discosenfermos.wordpress.com. *(AH)*

NOLLASOPIMUS – s/t c-kasetti *(Sonitus Insulto)* Puntalassa pari kesää sitten Nollasopimus yllätti puun takaa. Basisti-Sami ei turhia promonnut bändiään ennen keikkaa. Viipyilevä ja uhkaava tunnelma, jota koko puolituntinen tarjosi, jämähdytti kuuntelemaan ja katselemaan. Virkistävä poikkeus kaiken hardcore/crust-kaahauksen lomaan. Nyt sitten sain käsiini (tai toihan posti tämän jo viime vuoden lopulla, köh) kasetillisen samoissa vesissä seilaavaa Nollasopimusta. Tämä ei todellakaan ole mitään taustamusiikkia tiskaamiselle. Biisit naulitsevat istumaan tuoliin ja kuuntelemaan. Tälle on jotenkin turha etsiä vertailukohtia maailman muista bändeistä. Aivan varmasti mielessä voi käydä vaikka mitä nimiä, mutta se on epäolennaista. Seitsemän biisin otos on juuri sopiva annos kerralla nautittavaksi. Nollasopimus on mieltä asioista heti *Puu kaatuu* -biisistä lähtien. Perse pyyhitään siihen maailman viimeiseen vessapaperin palaseen. Puuteollisuus meillä ja muualla saa Nollasopimuksen terveiset. Se viipyilevyys ja uhkaavuus kulminoituu *Pullon henki* -biisiin. Melkein tuntuu kun joku kuristaisi kurkusta biisin aikana, eh. B-puolelta löytyvä *Päiväkirja* on hauska (jos tuo sana sopii tähän yhteyteen) kerronta yhden päivän tapahtumista ja sekoittuuhan siihen vähän muisteloitakin. Tyylikäs veto lähteä kasettijulkaisulla liikkeelle. Seuraavaksi sitten ihan levyä pihalle, eikö vaan? Levyn koolla ei ole väliä, kunhan ote pitää. *(Jokke Lehtinen)*

NUEVA FUERZA – Hitos Y Derrotas 12” *(La Vida Es Un Mus)* Nueva Fuerzan 2016 tullut 7” EP ei ollut kummoinen, mutta tällä 12-tuumaisella bändi on harpannut eteenpäin. Piisit ovat pidentyneet ja parantuneet. Säröä ja kaikuhuutoa käyttäviä bändejä riittää, mutta Nueva Fuerzalla on jotakin omaakin annettavaa ja välillä jopa jonnekin No Trendin suuntaan laukkaavia kuvioita. Nueva Fuerza on yksi niistä bändeistä, joita voi esitellä vasta-argumentteina, jos joku väittää kaiken nyky-hardcorepunkin olevan sitä yhtä ja samaa. On myös ihan selvää, että kaikki eivät pidä tällaisesta, siis jos kaipaa jotain nakit ja muusi -tyylistä toimintamallia. Ja myönnän, että itsellänikin on ottanut aikaa päästä sisälle tähän levyyn. Toisaalta on mukavaa, jos vielä monien kuuntelukertojen jälkeenkin tuntuu siltä että täytyy pitää korvat höröllä, ja että edelleen löytää uusia kokemuksia samoista piiseistä, ja että edelleen kuulostelee että mitä tuo kitaristi nyt teki. Välillä tämä kuulostaa kaoottiselta, välillä ihan saamarin hyvältä, välillä hieman “haastavalta”. Mielenkiintoinen levy, josta ollaan toivottavasti matkalla vielä viimeistellympään lopputulokseen seuraavalla julkaisulla. lavidaesunmus.com. *(AH)*

NUORET SANKARIT – Lassie palaa autoon 7” EP *(Suppolevyt/Woimasointu/Young Guns II)* Korvahermoja miellyttävää hoilauspunkkia. Tarttuvaa ja kiireettömästi soitettua, mutta särmäisellä punkasenteella marinoitua. Neljä omaa piisiä ja coverina *Chaos En France* -matskua eli Trotskidsin *Pas De Voyous Dans Mon Bar.* Katupunkkareiden sydämiin niin taatusti Ranskassa kuin Suomessa vetoava tarina epäonnisesta baariinpääsy-yrityksestä on kääntynyt ansiokkaasti suomeksi, kulkee hyvin ja sopii bändin omien piisien sekaan. Saatekirjeessä kerrottiin, että tämä on sitä samaa kuin ennenkin, mutta paremmin tehtynä. Olen aivan samaa mieltä. Onnistunut EP. woimasointu.com. *(AH)*

OHJUS – Demo 2018 c-kasetti *(omakustanne)* Tämä oli mahdollisesti paras demo, joka vuonna 2018 tässä maassa ilmestyi. Ehtaa 82-hctä vedettynä niin nopeasti kuin on pystytty soittamaan. Mukana Wretched-cover. Hyvää kaahausta ja mäiskettä, huutoa ja pauketta. Reippaasti kaaosta mukana. Ihana bändi! PS. Tarvitsen uuden kappaleen tätä nauhaa, sillä dekkini päätti vetää omasta kappaleestani nauhan pihalle ja rutata sen, prkl. Nimimerkki “Soitinko liikaa?”. ohjus.band@gmail.com. *(AH)*

OJO POR OJO – LP *(La Vida Es Un Mus)* Meksikosta on tullut viime vuosina joka vuosi joku uusi kova meikäläisen suosikkibändi, viimeisimpinä mm. Malcría ja Sacrificio. Ojo Por Ojo pääsi miltei livahtamaan sormien välistä, koska jostakin syystä en heti innostunut siitä tarpeeksi. Hardcorepunkista on kyse, mutta ei mistään tavanomaisimmasta: soitto mutkittelee sellaisia reittejä, että kuulee matkan varrella tarttuneen etenkin kitaristin mukaan vaikutteita vähän sieltä sun täältä ja vielä tuoltakin, niin metallin puolelta kuin Rudimentary Penin tapaisten bändien suunnalta. Kitaristi-laulaja Yecatl Peña on tuttu mm. Tercer Mundosta ja Inserviblesistä sekä vastuussa makaaberista kansitaiteesta. Sanoitusliitteen kääntöpuolella on pikainen mutta erittäin pysäyttävä vilautus Meksikon katutason todellisuudesta: väkijoukon surmaamaksi joutunut pikkurikollinen makaa maassa verissään ihmisten seistessä ympärillä. Tämä on osa sitä lähes arkipäiväistä väkivaltaista ympäristöä, mistä meksikolaiset bändit ponnistavat ja mistä ne saavat inspiraationsa. lavidaesunmus.com. *(AH)*

PERMISSION – Drawing Breath Through A Hole In The Ground 12” *(La Vida Es Un Mus)* La Vida Es Un Musin julkaisukataloogissa Permission lienee lähimpänä ns. “normaalia” hardcorepunkkia, mutta se ei suinkaan tarkoita sitä, etteikö Permissionissakin olisi roimasti kieroutuneisuutta ja arvaamattomuutta. Tämä on ilkeän kuuloista hardcorea, jota kuunnellessa pakostakin tulee mieleen, että ne UK82-ajat ovat todellakin UK:ssa ohitse eivätkä niihin haikaile takaisin kuin henkisesti 80-luvulle jääneet yli viisikymppiset, joille Rebellion on maailman paras punkfestari. 2017 perustettu Permission kuuluu britti-hardcoren uuteen sukupolveen ja *Drawing Breath Through A Hole In The Ground* on bändin toinen 12-tuumainen. Pelleily on tästä musiikista kaukana: laulaja kuulostaa myrkkyä monen metrin päähän tihkuvalta ja riffit liikkuvat koko ajan liukkaasti odottamattomiin, ennalta arvaamattomiin suuntiin. Tämä ei ole mitään kivaa kaljoittelun taustamusaa, jonka tahdissa voi jättää aivot narikkaan, huudahdella välillä “oi oita” ja rentoutua. Tämä vaatii huomiota eikä auta kehon rentouttamisessa. Pikemminkin sen sähköistyttämisessä. lavidaesunmus.com. *(AH)*

PHYSIQUE – Punk Life Is Shit 12"_(Iron Lung)_ Aargh! Meluisaa hardcorea tavalla, joka ei voi jättää ainuttakaan tästä musiikkityylistä diggaavaa kylmäksi. Tavalla, jossa muinaisiin, Dischargen ajan perinteisiin pohjautuvat piisit eivät kuulostakaan millään tavalla ajastaan jälkeen jääneiltä, vaan hyväksi todettua perinnettä 2010-luvulle päivittäviltä. Se jokin, osin määrittelemätönkin ominaisuus Physiquella on, joka nostaa sen päätä ylemmäksi muiden periaatteessa ihan samaa tyyliä erittäin ansiokkaasti soittavien bändien joukossa. _Punk Life Is Shit_ on raaka ja päällekäyvä, mutta silti korviahivelevän hieno levy, eivätkä soundit voisi tätä paremmmat olla, ne ovat juuri eivätkä melkein kuten pitääkin. Klassikkokamaa jo nyt. Yksi vuoden 2018 tärkeimmistä levyistä. ironlungrecords. bigcartel.com. _(AH)_

PHYSIQUE – The Evolution Of Combat 12" _(Distort Reality)_ Ai jumalauta! Tämä on vuoden 2019 parhaita hardcorepunk-julkaisuja. Discharge ja Disclose ovat pohjana ja kannessa lukee tyylilajin selvennyksenä "disbones crasher". Jos joku kuitenkin kuittaa Physiquen vain yhtenä Discharge-kloonina, on surullisen pihalla tämän tyylisuunnan ottamista kehitysaskelista eri vuosikymmeninä, ja siitä mihin Physique näissä askelissa sijoittuu. Juu, kyllä tämä on vähän kuin Disclose soittaisi _Why_-aikakauden Dischargea, mutta tässä on vielä paljon enemmän, tämä on eteenpäin jalostettua. On siepattu pallo, joka tippui Dischargelta silloin kun se päätti alkaa bändiksi joka soittaa kovaliksaisia keikkoja nostalgiannälkäiselle yleisölle vailla sitä sielua mikä bändillä joskus oli. Pallo, jonka Disclose löysi ja joka tippui Kawakamin kuoltua. Pallo, jota ovat pyöritelleet käsissään lukemattomat bändit ihan viime vuosikymmenenkin aikaan, toiset enemmän, toiset vähemmän onnistuen. Sanotaan kyynisille vastaanväittäjille kompromissina, että tämä on vuotta '82 soitettuna vuoden 2019 tatsilla. Eli paljon runnovampaa, päällekäyvempää, meluisampaa. Vakuuttavaa ja tosissaan olevaa. Meneekö maku, jos sanon että Physique on trans-bändi? Oi voi, nyt meni pilalle koko tunnelma? Tai sitten tieto vain lisää bändin vakuuttavuutta ja tosissaan olemista. Tai sitten sillä ei ole merkitystä. Physique on on kyennyt ottamaan käsittelyynsä sen hardcorepunkin kuuman peruskiven, jossa joillain palavat sormenpäät, ja takomaan siitä jotain uutta ja timantinkovaa. Yksi vuoden 2019 tärkeimmistä levyistä. distortreality.storenvy.com. _(AH)_

RATSIA – Kloonattu sukupolvi LP _(Stupido)_ Tämä oli kyllä aika kiva yllätys. Taitaa olla tuo joskus joltain 80-luvussa äänittämäni kasettiversio jo kuuntelukelvoton ja cdr-versiotakaan ei jaksa, tässä on nuo kannet ja sisävihko, mikä toki lisää mielenkiintoa. Se nyt ei kenellekään enää ihme ole, että soundit tässä ovat mitä ovat, mutta biiseistä ja soitosta huomaa, että Ratsia oli jo tällä 1979 tehdyllä demolla aika valmis bändi, eivätkä biisit juuri muuttaneet levyillä muotoa, vaikka tässä on eri rumpalikin (Jukka Viro eli siis tietty Pop Korni), kuin hieman myöhemmin äänitetyillä sinkulla ja LP:llä. Ekalle LP:lle tulleista biiseistä tältä puuttuu vain kaksi ja lisäksi mukana on ekan sinkun b-puoli _Kassapäät_ ja _Hilse-LP_:lle päätynyt _Ihohygieniaa_. Lisäksi on nuo kaksi muualla julkaisematonta, eli Virtasen R_olls Royce_, jonka muualla esiintymättömyys ei juuri haittaa, sen sijaan _Kloonattu sukupolvi_ (SLF:n _Alternative Ulster_) jaksaa aina vaan vituttaa, että se jäi vain tähän suttuiseen demoon. Sovituksissa myöhemmin ei tosiaan juuri mikään muuttunut levyillä, _Lontoon skidit_ on toki sinkulla nopeampi (tämä lähenee melkein sen LP:n tussuversiota). Mitähän Jyri olisi sanonut? Kun tietää, että äijä kieltäytyi laulamasta _Lontoon skidejä_ Poikien _Punk It_ -levylle, hän olisi todennäköisesti yrittänyt estää tämän julkaisemisen, mutta kyllä tämä ihan hyvä muistutus on ajoista, jolloin demot äänitettiin jossain treenikämpällä kuppaisille c-kaseteille. Ja kun katsoin huvikseni, mitä Suomen listalla on, tämä oli sijalla 39, aika outo tapaus: kasettidemo viimeisen päälle tuotettujen hömppäartistien keskellä. stupido.fi. _(Vesa Vahtera)_

RUKOUS – LP _(omakustanne)_ Rukous laittoi viime vuoden syyspuolella debyyttijulkaisunsa ulos ja päätti avata pelin saman tien 12-tuumaisella. Soittajat ovat tuttuja mm. Hexhammerista, Baltimorista, Ydintuhosta ja Spawn From Deceitistä. Raskaasti jyrisevää ja jytisevää metallista crustia Unkindin suuntaisesti. Levähdystaukoja ei anneta, vaan levy on alusta loppuun päälle käyvää alasimen takomista isoilla lekoilla. Kymmenen piisiä, ei armoa. rukous.bandcamp.com. _(AH)_

S.H.I.T. – What Do You Stand For? LP _(La Vida Es Un Mus)_ Torontolainen S.H.I.T. on tehnyt ihan kovia levyjä aiemminkin, mutta tuntuu kuin ne edelliset 7-tuumaiset olisivat olleet vasta treenausta, ja vasta tällä ensimmäisellä 12-tuumaisella meno on lopulta niin kovaa, että järki lähtee. Ai että onko kovaäänistä? No on! Onko päällehyökkäävää? Kyllä vaan! Riffit ovat aika yksinkertaisia, huomaan välillä, mutta piisit laukkaavat eteenpäin siihen malliin, että ei jää aikaa analysointiin, kun täytyy keskittyä kokemaan. Vokalisti huutaa hälyn keskellä, siihen upoten, mikä voisi olla moitteenkin paikka, mutta ei, nyt koko paketti kietoutuu yhtenäiseksi minkään osatekijän erottumatta. Ja se paketti on jämäkkä. Huh huh. lavidaesunmus.com. _(AH)_

SIAL – Binasa 7" EP _(La Vida Es Un Mus)_ Jos Idiota Civilizzato LP oli kirjoissani viime vuoden paras LP, niin tämä oli viime vuoden paras 7-tuumainen. Täydellistä sirinäsärökitaraa ja kiukkuista, kaiutettua, kimakkaa huutoa. Vaikka levy on äärimmäisen meluisa ja primitiivinen, erottuvat basso ja tanakka rummutus kuitenkin selkeinä. Kokonaisuus tuntuu vyöryvän kuuntelijan päälle, potkien samalla tarkasti oikeisiin kohtiin jyskäytellen. Tämä on niitä hardcorepunklevyjä, jotka saavat aikaan värinää niskassa. Yksi kuluvan vuoden suurimpia pettymyksiäni oli, etten pystynyt lähtemään katsomaan tätä bändiä Tukholmaan, joka olisi ollut kiertueensa Suomesta lähin paikka. SIAL on mielestäni tämän hetken parhaita hardcorepunkbändejä, ja jos olet eri mieltä, ei meidän oikeastaan kannata puhua muustakaan punkkiin liittyvästä. Parhautta, sanon vielä kerran. Parhautta! lavidaesunmus.com. _(AH)_

ΣΚΟΤΟΔΙΝΗ – 12" _(omakustanne)_ Kreikkalainen Σκοτοδίνη eli Skotodini on 100-prosenttisesti DIY, bändi on julkaissut levynsä itse ja piisit on äänitetty bändin squatissa Ionninassa, mitä ei kyllä uskoisi, vaikka oikein yrittämällä yrittää kuunnella soundeja sillä korvalla, että häviävätkö ne jotenkin jossakin ammattistudioissa aikaansaaduille tuotoksille. Tämä oli omissa kirjoissani ylivoimaisesti eniten vuonna 2018 kuuntelemani postpunk-julkaisu, ja on edelleen säännöllisesti levylautasellani soimassa. Hienoja melodioita, omaa tyyliä, ei mitään junnausta tai synkistelyä, vaan hienovaraisesti melankolista, nopeatempoista postpunkkia. Laulaja laulaa koko ajan ikään kuin liian

korkealta, osittain jopa pinnistelevän tai tarpeeksi korkeaan nuottiin pääsemättömän kuuloisena, mikä ihan alussa tuntui miinustekijältä, mutta muuttui enemmän kuunneltuna bändin ominaispiirteeksi/tyylikeinoksi. skotodini.bandcamp.com. *(AH)*

STATE FUNERAL – Built For Destruction 7" EP *(Static Shock)* State Funeral on taas yksi bändi lisää tämänhetkisten kovien britti-hardcorepunkbändien koko ajan kasvavaan katraaseen. *Built For Destruction* on aggressiivisen kuuloista hardcorea, jossa kuuluvat niin 80-luvun alun jenkki-hardcoren kuin britti-oin vaikutteet. Tämän päivän otteella kuitenkin paiskotaan, kuten yleensäkin nämä NWOBHC-bändit tekevät. Kuulostaa tuoreelta ja raikkaalta. Piiseissä ei jäädä junnaamaan paikoilleen samaa toistamaan. Laulaja on sopivan räkäisen kuuloinen. Loistava levy. En ollut kuunnellut tätä hetkeen, levyhän tuli jo vuoden alussa, mutta nyt muistan taas miksi laitoin sen jo silloin ilmestyessään tämän vuoden top-listalleni. Siellä pysyy edelleen. staticshockrecords.limitedrun.com. *(AH)*

THROW–UP BODIES – 7" EP *(Puukotus-levyt/Röppö/Vallilan Sosialistinen Vaihtoehto/Ajetaan Hiljempaa/Äänihöyläämö)* Hitaammalla jyräpiisillä aloitetaan ja heti perään kiihdytys sataseen ja siinä kaasupoljin pidetäänkin koko loppukierroksen ajan. Throw-Up Bodiesin hardcore on nopeaa ja tiukkaa, mutta siinä on samalla jonkinlainen selkeä rokkiviba mukana. Soitto kulkee kuin rasvattu salama ja bändi vetelee murhaavalla vauhdilla, mutta koko ajan varmalla otteella. Throw-Up Bodies ei kuulosta tippaakaan suomalaiselta, eikä myöskään "ajan hermolla" juuri tämän hetken hardcorepunkin trendeistä olevalta. Jos tämä on joku vanhojen, hc-menneisyyttä omaavien rokkipatujen terapia-hc-bändiprojekti, niin se on julmetun kova semmoinen. throwupbodies.bandcamp.com. *(AH)*

TUHOON TUOMITUT – Krustilokki 7" EP *(Nuclear Chaos)* Crustpunkkia kahdella huutajalla ja asiapitoisilla sanoituksilla. Aina joskus kuulee nykyään ihmeteltävän, mihin jäi anarkopunk ja sen henki. No, se elää mm. Tuhoon Tuomittujen kaltaisissa bändeissä, jotka eivät ehkä kuulosta musiikillisesti Conflictilta tai Alternativelta, mutta tekevät sanoituksesna saman kipinän innoittamina. Yhteiskuntapoliittista sanomaa juuri tämän hetken näkövinkkelistä. Kaksi kitaraa, alavireinen basso ja kaksi huutajaa riekkumassa. Vaikka toinen kitara soitteleekin taustalla alakuloisia melodioita, tuntuvat vaikutteet yleensä ottaen, ainakin vielä tässä vaiheessa, olevan enemmän kallellaan vanhempaan crustiin kuin neocrustiin päin.

Olen nähnyt Tuhoon Tuomitut livenä jokusen kerran, mutta täytyy sanoa, että Puntalassa bändi oli saavuttanut ihan uuden levelin. Se oli 10 kertaa parempi kuin koskaan aiemmin, kuin jokin olisi loksahtanut paikoilleen. Sen jälkeen olen kuunnellut tätä (jo mennyttä aikaa edustavaa) EP:täänkin uudella korvalla. tuhoontuomitut.bandcamp.com. *(AH)*

TUNKIO / YDINASEETON POHJOLA – 7" EP *(Nightstick Justice)* **Tunkio**, totaalista noisegrindiä/grindnoisea, jossa "laulu" kuulostaa röyhtäilevän sian röhkinältä. Tulee itse asiassa vähän huono olo vatsaan kuunnellessa. Tämän rinnalla joku Yesmeansyes on leppoisaa hyvän mielen hissimusiikkia. Jäin ihan istumaan ja miettimään, pystyykö joku ihan oikeasti kuuntelemaan tätä ja nauttimaan riemurinnoin. Jos pystyy, niin otan hatun pois päästä ja painan katseeni alas kunnioituksesta nöyränä. Sen verran heräsi kuitenkin kiinnostus, ja sen verran mieleenjäävä bändi oli kyseessä, että katsoin pari livevideotakin ja niissä laulusolistin mörinä ei aiheuttanut meikäläisessä samanlaista reaktiota kuin tällä levyllä. Enkä sitten yhtäkkiä ollutkaan varma, olinko helpottunut vai pettynyt. **Ydinaseeton Pohjola,** Eu's Arse -tyylisellä vokalisoinnilla kuorrutettua, säröistä mutta silti samalla hämmästyttävän selkeäsaundista hardcorepunkkia, jossa näennäisestä suoruudesta huolimatta tehdään pieniä, yllättäviä mutkiakin matkan varrella. *Vaalit on vapaat* on itselleni tässä se "hittipiisi", syystä tai toisesta. nightstickjustice.com. *(AH)*

V/A – Infection 1 - Worldwide Hardcore Attack 2 x 7" EP *(Byllepest Distro)* Neljän bändin tupla-EP lafkalta, jonka jokainen teistä teitää ellette ole keskittyneet Tetriksen pelaamiseen punkskenen seuraamisen sijaan. Lafkan pyörittäjän oma bändi **Negativ**, Norjasta siis tietenkin, aloittaa ja ai juma, tämä jos mikä on punkkia. Pitää kuunnella vielä viides kerta peräkkäin, ennen kuin kääntää puolta. Ei tarvitse taas tämän jälkeen ihmetellä, miksi Negativ on yksi tämän hetken parhaista eurooppalaisista punkbändeistä. Oikeisiin kohtiin iskevää, tanakkaa, sopivan pirullista ja äärimmäisen punkilta kuulostavaa. Likimain täydellistä. Tämän luulisi herättävän jokaisen vuoteen 1984 nukahtaneenkin, mutta turha toivo, sieltä kuuluu vain väsynyttä muminaa, että ihan kova se One Way Systemin toka LP:kin oli. Ja mitäs b-puolella on: **Muro**, yksi parhaista tämän hetken hardcorepunkbändeistä maailmassa. Jaa että kuulostaako yhtä hyvältä kuin Chron Genin toka 12", kysyy vanhan koulukunnan punkki sieltä Hervannasta. No ei kuulosta, vaan paremmalta. Sitten vaihdetaan levyä, ja peli muuttuu vähän haastavammaksi. **Gazm** on aiempia sairaamman kuuloista, vetelee vähän sieltä suunnalta missä Articles Of Faith uiskenteli loppuaikoinaan. erittäin 80-lukuisen kuuloista, mikä tekee Gazmista myös ajastaan jälkeen jääneen kuuloista. Siinä, missä Negativ ja Muro osaavasti käyttävät hyväkseen niitä palikoita joita ovat perineet 80-luvulta, Gizm tuntuu turhalta aikahypyltä. **Blank Spell** -piisit on äänitetty jo 2014, mutta ymmärtää kyllä miksi ne on silti haluttu julkaista, sillä tässä on kunnon tatsia. Kimakkaääninen huutelija huutelee sopiviin väliin, kun piisit kiirehtivät eteenpäin, välillä kuin liian nopealla kierrosnopeudella pyörien. Ei huono, ei todellakaan. Tämä levy maksoi muuten ihan liikaa. byllepestdistroofficial.bandcamp.com. *(AH)*

V/A – Kemi palaa c-kasetti *(Omin Jaloin Onneen)* Yhteen aikaan, kun alkoi tuntua että jokohan nyt on kaikki vanhat aiemmin julkaistut ja julkaisemattomat punkhelmet uudelleenjulkaistu vinyylinä, muistin yhtäkkiä että onhan aikoinaan tärkeällä sijalla kotimaisessa skenessä olleilla kokoelmakaseteilla edelleen kaikenlaisten sihinäsuhinanauhoitusten lisäksi myös oikeasti hyvääkin matskua. Jopa sellaista, jolle voisi kuvitella olevan kysyntää vinyylimuodossakin. Omin Jaloin Onneen teki nyt

kuitenkin odottamattoman ja mieluisan kulttuuriteon julkaisemalla pari vanhaa kokoelmakasettia ihan siinä aidossa alkuperäisessä muodossaan. Hyvä näin, eiväthän alkuperäisissä julkaisuissa taida enää nauhatkaan olla kovin hyvässä kunnossa – ja muistan dekkini tuhonneen erään kokoelmakasetin katkaisemalla ja ruttuamalla nauhan, mikä pisti suhtautumaan näiden artefaktien soittoon suurella pelolla.

Bändit tässä ovat **Karsta**, **Ulan Bator**, **Kuolema**, **M.A.P.**, **Trotski Beat** ja **TNT**. Mukaan on laitettu lyhyet historiikkitekstit kaikista bändeistä. Kemiläisen punkrockin kantaisäksi mainitun Karstan vuonna 1981 äänitetyt piisit ovat hyvää ja valmiin kuuloista uutta aaltoa/punkkia ja bändi olisi tosiaankin ansainnut saada aikaan sen 7-tuumaisen, joka oli pitkään suunnitelmissaan. Samat sanat pätevät myös Ulan Batoriin, joka runsaan vuoden kasassaolonsa aikana ehti äänittää noin 30 omaa piisiään. Huvittavaa, että pisimmälle tämän kokoelman bändeistä pääsi juoppo-hc-bändi Kuolema, joka on kiertänyt uudella kokoonpanollaan ympäri maailmaa. M.A.P.:n piisit ovat vuosilta 82, 84 ja 85 ja kehitys kulkee vuoden 82 *Kysymyksiä*-piisin hc:stä rokkaavammin etenevään hc-punkkiin (jopa *Ramblin' Rose* -cover vetäistään väliin) ja päätyen vuoden 85 osaavasti tehtyyn *Ne tulevat öisin* -rokkipunkkiin. Huumorimielessä perustettu Trotski Beat -duo käy väliaikamusiikista. Kasetin päättävä TNT ei putoa kauas kasetin aloittajasta Karstasta: melodisuutta kaihtamatonta punkkia. Ympyrä sulkeutui Kemissä 1985? ville.valavuo@gmail.com. *(AH)*

VIDRO – Allt Brinner LP *(Kink)* Taas yksi levy lisää "vuoden 2019 parhaat julkaisut" -listaltani. Vidro on hardcorepunkkia, mutta se ei todellakaan soita ihan tavanomaisimman kuuloista hardcorepunkkia. Ehkä suurin ero on kitara, joka kuulostaa efekteineen ja soittotyyliltään enemmän psykedeeliseltä kuin miltään d-biittiriffittelyltä. En tiedä yhtään toista hardcorepunkbändiä, joka toimisi tältä pohjalta Nimenomaan toimisi, sillä tämähän toimii. Tautisen hyvin. Toinen huomiota herättävä elementti on aivan loistava huutaja, jolla on mahtava, oikeasti vittuuntuneen kuuloinen ja aidosti sydämestä tuleva ääni ja hyvä ajoitus sanojen ulos suoltamisessaan. Basso ja rummut muodostavat mukavasti jytisevän pohjan ja levy kuulostaa voimakkaalta – ihan ilman sitä tässä genressä niin normaaliksi muodostunutta säröä tai nopeasti soittamista. Ja hei, ei kaikuhuutoakaan! Vaikka juuri tähän, kiitos psykedeliavibojen, sellainen saattaisi sopiakin. Parempi kuitenkin näin. Piisit ovat tavallaan yksinkertaisia ja tavallaan eivät sitten olekaan. On kuin huuto ja kitara muodostaisivat kaksi eri suunnalla operoivaa tasoa, jotka kuitenkin, sittenkin, loksahtavat kiinteästi yhteen. Tämän kuuntelemiseen todella nauliintuu. Välillä kuuntelen pelkästään huutajaa, välillä kuuntelen suurella mielenkiinnolla, että mitä kitaristi oikein tekee, välillä kuuntelen kokonaisuutta ja ihastelen, että onpa mahtava levy. kink-records.de. *(AH)*

VIOLENT SPIRIT – Human Pain c-kasetti *(Best Seller)* Japanilaistyylistä hardcorea tehtäessä täytyy niin solistilla kuin soittajilla olla roimasti röyhkeyttä ja itsetietoisuutta. Niitä ei puutu Violent Spiritiltä. Aloituspiisi *Human Pain* laukkaa takuuvarman riffin varassa uljaana kuin villihevonen ja laukka jatkuu väsymättä loppuun asti. Vaikka kitaraa lirutellaankin välillä sietokykyni rajoilla, on Violent Spiritillä koko ajan pohjana hyvin vahvasti myös rosoinen punk, etenkin huudossa on kivaa UK82-särmää, eikä vedetä liioitellusti kuten burning spirits -tyylissä usein tehdään, vaan omiin korviini oikein sopivan kuuloisesti. Komeaa menoa kaikin puolin. violentspirit.bandcamp.com. *(AH)*

WALL BREAKER – 7" EP *(Refuse)* Kiivaspoljentoista straight edge -hardcorea, jossa kuuluvat yhtä lailla 1980-luvun kuin 2000-luvunkin hardcoren vaikutteet (tässähän muuten onkin mukana mm. entinen Coke Bust -kitaristi Jeremy Evans). Piisit ovat itse asiassa bändin 2017 äänitetty, alunperin kasettina julkaistu demo. Konsepti on vanha tuttu, mutta potkii, toimii ja jytisee. Vakuuttava huutaja ja jämäkät saundit. Parhaita uusia tämän alan bändejä. refusemusic.net. *(AH)*

WALL BREAKER – Democracy Dies LP *(Refuse)* Ensimmäinen täyspitkä Wall Breakerilta ja meno yhtä hyvä kuin 7-tuumaisellaan, maistuu siis niin SSD:n kuin Tear It Upin ystäville, ja kaiken lisäksi bändiin on tullut aiempaa enemmän tervettä räkäisyyttä, punk-otetta, räiskyvyyttä. Piiseissä tapahtuu koko ajan ja levyn kuuntelun aloittaa usein uudelleen sen loputtua. Wall Breaker on ehdottomasti eniten tällä hetkellä kuuntelemani tämän tyylisuunnan yhtye. refusemusic.net. *(AH)*

YDINTUHO / YDINASEETON POHJOLA – 7" EP *(Ground Zero 93600/Nightstick Justice)* Kaksi bändiä asian ytimessä. **Ydinaseettomalta Pohjolalta** kaksi rujon repivää, mutta samalla hivelevän sujuvasti etenevää piisiä. Mielenkiintoisesti eteneviä bassokuvioita ja omaa tyyliä tuotuna mukaan vanhaan, tuttuun genreen. **Ydintuholta** kolme piisiä tanakasti moukaroivaa d-biitti-krustia Discharge-tyylisin sanoituksin. Ei ole väliä kumman puolen laittaa soimaan, hyvää kamaa tulee aina. nightstickjustice.com. *(AH)*

YLEISET SYYT – 7" EP *(Open Up And Bleed)* No nyt on kova meno. Yleiset Syyt kuulostaa menneen LP:nsä jälkeen jopa rujompaan ja 82-hc:mpään suuntaan. Kuusi piisiä keppiä kurittavaa ja mukavasti jytisevää hardcorea. Alusta loppuun saakka otteessaan pitävä EP. openupandbleedrecordings.bandcamp.com. *(AH)*

ÖÖVIIUL – Minu Majas kummitab CD *(omakustanne)* Perinteistä Eestipunkkia. Tämmöistä ei tehdä missään muualla. Yksinkertaista ja konstailematonta. Piisien ei voi sanoa rullaavan eteenpäin sulavasti, mutta Ööviiulin rosoisuudessa on ehdottomasti sympaattisuutta. Piisit tömpsöttävät eteenpäin rujolla, kaunistelemattomalla tavalla ja tulee tunne, että tarinankerronta on hyvin tärkeässä osassa tässä, mutta en valitettavasti ymmärrä kuin palan sieltä täältä. Vaikka kuuntelen punkkia päivittäin, on Ööviiulin kuuntelu kuin vierailu uudessa, itselleni tuntemattomassa maailmassa. *(AH)*

NAPALMIA, MÄTÄÄ JA RASVAA:

KOVAA RASVAA KIERTUEELLA NAPALM DEATHIN JA ROTTEN SOUNDIN KANSSA

Teksti: Johanna

1.11.2018 TURKU, KOTI

Kovaa Rasvaa -meseketjuun kolahtaa Kertun välittämä viesti Rotten Soundin Keijolta: "Moi! Onko teillä tulossa Hki/Tre/Jkl/Sjoki-keikkaa lähiaikoina? Jos ei, oisko 20.-23.2. vapaana? Ois yks vähän isompi rundi, johon etsitään kovaa avaajaa." Olen ensin vähän, että jaa, hiihtolomaviikko, enpä tiiä, kuulostaa kylmältä ja hankalalta, just on se Joensuu, Lappeenranta -viikonloppukin siinä. Vituttaa aina nää talviset Suomen kiertueet, joissa autot hajoilee ja perseet palelee. Kerttu soittaa: "Älä kerro kellekään, mutta toi Keijon ehdottama kiertue olis Napalm Deathin kanssa!" Seuraa rouheaa kiljahtelua virtuaalisen langan molemmissa päissä. Asiaa spekuloidaan vielä viestiketjussa. Otto: "Kenenkä kans meil on kiertue?" Kerttu: "Rotten Sound." Otto: "Ai jaa. Ei kiinnosta. Antaa olla vaan, mä meen mieluummin Heinolaan hotelliviikonlopulle." Kerttu: "No siin on mukana joku Napalm Death -niminen pändi kans." Otto: "No viel vähemmän napostelee…" Kerttu: "Okei, ota mullekkii huone sit Heinolast." Sixten: "Saatana, ku joutuu kaikemmaailman kissanristiäisis hyppimää kaikkien amatöörien ja eilisen teeren poikien kaa. Vituttaa! En lähe!"

20.2.2019 HELSINKI, NOSTURI

Seison taxi-tolpalla Turun kauppatorin laidalla. Hyytävä koillistuuli viiltää kalloa halki varmoin ottein ja hetken jo ehdin harmitella sitä, että tulisin kohtaamaan loppuni juuri ennen huikean punkkiurani tähänastista kliimaksia – yhteistä kiertuetta Napalm Deathin kanssa. Pakkasen jäähdyttämän aivotoimintani viimeisillä rippeillä saan lähetettyä käskyn sormilleni tarttua paikalle kaartavan taksin ovenkahvaan, puristus, veto, rojahdus. Olin pelastunut. Toistaiseksi.

Svartin pihaan kaartaa edelläni toinenkin taksi kyydissään Itkosen Otto. Turku Taxi-punx never die, hymähdän vähän nolona ja jatkamme käsi kädessä Svartin toimistolle. Siellä Kerttu säätää kuumeisesti viimeisiä työhommiaan, Anne keittää kaffetta ja minä alan sorttaamaan merkkalaatikoita. Rotten Soundin Keijo ja kuskimme Jarno ovat matkalla paikalle vuokratulla minibussilla, sillä Keijon oma on syystä tai toisesta ajokelvoton. Saamme kuulla, että myös Napalm Deathin kulkupelissä on ongelmia – Jukkelin auton ovi on jumittunut kiinni sisällään Nappikselle vuokrattu backline. Rotten Tours, Keijo kuittaa.

Lastaus ja liikkeelle. Matka Helsinkiin sujuu kepeissä merkeissä. Kyselemme Keijolta kiertueen speksejä ja kiittelemme mukaan ottamisesta. Mietin, että vaihtoehtomusiikkimaailman 2010-luvun todellisuudessa tarvitaan vielä mahdollistavia hyviä veljiä ja Keijo on kyllä erinomainen esimerkki tästä. Hän on kiva ihminen ja hänen arvostuksensa Kovaa Rasvaa -yhtyettä kohtaan on aina kantanut puheista tekoihin.

Viimeisen parin viikon aikana vatsanpohjaa on kourinut ilkeästi joka kerta, kun some on muistuttanut tulevasta kiertueesta. Vuokra-auton hyrrätessä tasaisesti rakkaitten ihmisten puheensorinan taustalla jännityksen kourasta alkaa irrottautua pieniä perhosia, jotka räpistelevät hämmentyneinä sisuskalujen ympärillä. Tämän jännityksen toivotan tervetulleeksi. Se ei lamaa, vaan fokusoi. Olo on lämmin, kepeä ja ennen kaikkea VALMIS!

Ensimmäinen keikka Nosturilla on hieno kokemus. Kovaa Rasvaa saa kunnian avata illan ja settimme sujuu näpsäkästi laminoitua biisilistaa noudattaen. Yleisöä on ehtinyt paikalle aikaisesta ajankohdasta huolimatta ihan mukava määrä. Nosturin ääniteknikot ovat kivoja ja avuliaita ja saavat loihdittua sekä lavalle että kuulemma saliinkin järkevänkuuloiset soundit. Keikan aikana minulla on tapana pohdiskella kaikenlaista ajan kuluksi. Tällä kertaa mieleen tulee huijarisyndrooma. Se on erityisesti akateemisia naisia riivaava tila, joka saa heidät vakuuttuneiksi siitä, että ovat huijareita ja että heidän saavutuksensa ovat ainoastaan hyvän onnen tulosta ja että ovat saaneet muut harhautetuksi luulemaan itseään todellista kyvykkäämmäksi. En tiedä, miten yleistä tämä on naismuusikoiden joukossa, mutta itse olen saanut tuon diagnoosin jo kauan sitten. Nosturin lavalla hiuspehkoni piilossa päätän haistattaa paskat tälle itseä polkevalle suhtautumiselle ja nauttia täysin rinnoin siitä, että saan jakaa tänään ja seuraavat kolme iltaa lavan oman suosikkibändini kanssa!

Rotten Soundin keikan seuraan lehteriltä ystävien kanssa. Oma keskittymiseni on vähän hakusessa, mutta bändi tuntuu uhkuvan tiivistä voimaa. Tervehdin tuttavia ja pysähdyn analysoimaan Napalmin Peel Sessionsia jonkun tuntemattoman ohikulkijan kanssa. Hän tärisee innostuksesta ja se tarttuu. Nappiksen aloittaessa sukellan alakerran väenpaljouteen ja heilun kuin huumaantuneena 70 minuutin setin ajan. Katseeni liikkuu Barneyn etusormenheristelyn ja Shanen bassonlypsännän välimaastossa. Seuraan haltioituneena grindimylläkkää, joka velloo ympärilläni. Nappiksen sanoma on totaalisen ajankohtainen ja Barneyn välispiikit eivät jätä arvailujen varaan, mitä mieltä maailman menosta yhteyessä ollaan. Mieleni askaroi sen ympärillä miten merkittävältä tuntuu, että paikalle kokoontuneet äärimetallin ystävät saavat aimo annoksen populisminvastaista propagandaa tasa-arvosta, ihmisoikeuksista ja globaalista solidaarisuudesta.

Loppuillan vietän Rasva-kaupassa myymässä värikkäitä tuotteita pahaa-aavistamattomille ohikulkijoille. Kauppa käy ja ihmiset vaikuttavat hyvin tyytyväisiltä illan antiin. Sitten butiikki kiinni ja Omppu-hotelliin keräämään voimia seuraavaan päivään. Tuntuu hauskalta olla turistina musamaailmassa, missä soitetaan isoilla lavoilla ja nukutaan puhtaissa lakanoissa. Tuumaan, että kotoisampaa on kuitenkin diy-paikoissa, missä keikan jälkeen voi käynnistää itse ABBA-diskon kännykästä, tanssia kuset housuun tasavertaisina äskeisen yleisön kanssa ja herätä aamulla jonkun kaverin kissa kainalossa sen olohuoneen lattialta siskonpedistä.

21.2.2019 TAMPERE, KLUBI

Keijo on pyytänyt raideriin jääkaapin täyteen vegaaniherkkuja ja keikkojen jälkeen bäkkärillä odottaa myös vegaanista pizzaa. Olemme ottaneet sen Nosturista mukaan hotellille ja aamu käynnistyykin pizzan maku suussa. Tavataan Rotten Soundit läheisessä lähi-idän vegebuffetissa, ahdetaan navat täyteen, minkä jälkeen roudataan ja lähdetään kohti Tamperetta. Jaamme minibussin. Mika, Kristian, Sami, Keijo ja Jarno ovat kaikki oikein mukavia heppuja, joilla on lähes yhtä mauttomat jutut, kuin meilläkin. Matka on liian lyhyt ja kiertuekupla poksahtaa ikävästi rikki Klubin pihalla. Sovimme, että seuraavalla yhteisellä kiertueella etapit ovat vähintään kaksi kertaa pidempiä. Roudataan, tsekataan äänet ja kohta onkin jo Ristisaatto lavalla. Paikka on tupaten täynnä ja meno huikea. Ristisaaton setti koostuu 36 kappaleesta ja kestääkin lähes puoli tuntia. Seuraavana vuorossa Kovaa Rasvaa. Me olemme lyhentäneet settiä tätä kiertuetta varten. Ajattelimme, että soitetaan vaan varmimmat, nopeimmat ja lyhyimmät biisimme. Niitäkin varmuuden vuoksi hieman nopeutimme. Setti kestää noin 17 minuuttia. Minulla on hauskaa lavalla. Yleisössä tapahtuu jotakin pientä liikehdintää. Eturiveihin on pakannut lauma ystäviä. Barneykin siellä katselee keikkaa. Kulutan aikaa pohtimalla ystävyyttä ja yhteisöllisyyttä. Hymyni hakeutuu toisten hymyjen seuraan, ottaa kontaktia, punoo yhteenkuuluvuuden verkkoja lavan ja yleisön välille. Yhtäkkiä ollaankin taas maalissa ja leijun pois lavalta katon rajasta vilkutellen.

Kun viimein laskeudun merkkapöytämme ääreen, Rotten Sound on jo hyvässä vauhdissa. Biisit ryöpsähtelevät ja vellovat keväisen kosken lailla. Pysyvät kuitenkin napakasti uomassaan. Puhallan kumiveneen ja hyppään kuohuihin. Melon vimmatusti suoraan kohti pyörteitä eikä tarkoituskaan ole selvitä niistä kastumatta. Tottuneesti väistelen karikoita ja koitan pitää pään pinnalla silloinkin, kun lauttani sukeltaa syvyyksiin. Osumaa tulee joka ilmansuunnasta, kiveä, kenkää, kyynärpäätä, karahkaa. Lopulta pulpahdan pintaan Napalm Deathin täräyttäessä ilmoille versionsa Nazi Punks Fuck Offista. Pauhu kasvaa ja vetäydyn rantapöpelikön suojiin. Bäkkärin saunasta löydän Oton ja Ristisaaton Makun ja liityn heidän seuraansa. Aikamme löylyteltyämme teemme tilaa Nappiksille, joiden peseytymistä vaikeuttaa yllättäen suihkun alle sammunut Maku. Lopulta saamme hänet kammettua ylös ja ulos kuivalle puolelle. Nappiksen ukot osoittautuvat melkoisiksi vesseleiksi hihitellessään aataminasuisen Makun valtoimenaan roikkuvia varustuksia. Hän saa uuden lempinimen "Grandpa balls" ja kitaristi John piirtää silmiemme eteen näyn Galapagos-saarten parisataavuotisesta kurttunahkaisesta kilpikonnasta. Näihin kuviin ja tunnelmiin on hyvä päättää tämä ilta ja siirtyä läheisen Dream hostelin puhtaisiin lakanoihin uinumaan.

22.2.2019 JYVÄSKYLÄ, LUTAKKO

On vaikea uskoa, että on vasta perjantaiaamu. Roudauksen jälkeen ravitsemme itsemme Gopalissa ja matka jatkuu kohti Jyväskylää. Matkamusiikki on iskelmäpainotteista, mikä aiheuttaa närästystä Mikassa ja Kristianissa, eivätkä he suostu jäämään kuplaan Lutakon pihalla. Seuraa soittokamojen kantamista, äänimaailmankatselmusta, lippisten liimausta, pipojen ompelua, äänen lääkitsemistä kyypakkauksella ja sitten onkin jo paikallisen Warfare Staten aika polkaista ilta käyntiin. Heidän settinsä menee ohi tuttujen kanssa höpötellessä ja omaan keikkaan valmistautuessa. Lavalle noustessani suoritan tyypilliset toimenpiteet. Nuppi lämpenemään. Mikkitelineen säätö. Piuhat kiinni Metal muffiin. Kuorin molemmat Hohnerini pusseistaan. Toisen virittelen ständille valmiuksiin kielen katkeamisen tai muun katastrofin varalle, toisen pujotan kaulaani, avaan kiharani ja Tuho käy! Hyppään tukevien lavasaundien matkaan ja porhallan määrätietoisesti kohti setin viimeistä triplettiä. Pysähdymme ottamaan kyytiin Keijon, joka eläytyy uskottavasti Kovaa Rasvaa -kappaleen antisankarin tarinaan. Palkkapäivä. Tossi vahva. Koova Rasva.

Rotiskon aikana hörppään kaljat Jorma-sedän kanssa baaritiskillä. Piipahdan takahuoneessa, missä paikallinen nuoriso on jo käynnistelemässä bakkanaalejaan, joiden seurauksena heidän puolensa bäkkäristä löytyy aamulla puoliksi tuhoutuneena. Samaan aikaan salin puolella Nappikset ovat jo aloittaneet oman tuhonsiemenensä kylvämisen. Tänään tyydyn katselemaan hillitysti takavasemmalta ihaillen bändin ajatonta energisyyttä ja lausun hiljaisen rukouksen punkin hengelle, että jaksaisin itsekin painaa vielä vuosikymmenen päästä samanlaisella intensiteetillä.

Keikkojen jälkeen istuskelemme takahuoneessa parantamassa maailmaa ja syömässä sinne jälleen tarjoiltua vegaanipizzaa. Juusto tarttuu ikävästi hampaisiin ja kitalakeen, mutta kyllä se vaan hyvältä maistuu. Viereisestä huoneesta kuuluu päätöntä älämölöä ja murskaantuvien esineiden iloista ritinää. Rotten Sound hajoilee kuka minnekin yöllisiin rientoihin, mutta Kovaa Rasvaa lähtee kiltisti yläkerran majoitustilaan tutimaan.

23.2.2019 SEINÄJOKI, RYTMIKORJAAMO

Kiertueen viimeinen päivä alkaa aamusaunalla Lutakossa. Siivoilemme edellisen illan jälkiä ja ystävällinen baarimikko keittää meille kaffet yläkerrassa. Kuski on kadoksissa, mutta luvannut ilmestyä paikalle ajokunnossa sovittuun lähtöaikaan mennessä. Kävelemme radan yli matkakeskuksen intialaiseen ravintolaan lounaalle. Rotten Soundit kertovat kiertue-elämästään ja meidän käy heitä vähän sääliksi. Palastuu, että Keijolla on vihamielinen suhtautuminen luontoa ja matkailuelämyksiä kohtaan, mikä meinaa estää bändiä nauttimasta eksoottisten matkakohteidensa antimista. Päätämme yksissä tuumin alkaa altistaa Keijoa luonnolle. Tinder helvettiin ja puita halailemaan!

Matka Seinäjoelle taittuu leppoisissa merkeissä. Ikkunoista näkyvän maiseman rypyt alkavat suoristua ja kohta ajellaankin keskellä laakeita peltoja ja toinen toistaan hulppeampia pytinkejä. Tänne on upotettu EU-tukiainen jos toinenkin. Keskisen kyläkaupan hevosenkenkäkaariholvi vilahtaa ohi. Jotenkin näitä maisemia katsellessa tulee mieleen Sipilän hallitus ja panen merkille autonomisen hermoston lievän yliviirittäytymisen. Parit palleahengitykset ja orientaatio tähän hetkeen. Kuulen auton moottorin hurinan ja radiosta tuhmien poikien lauluja, näen kyyryssä kyhjöttäviä ihmisiä sininen hohde kasvoillaan, tunnen auringonsäteiden lämmön poskipäissäni. Mielessäni kummitteleva Sipilän naama alkaa hiljalleen su-

lautua konduktööri Kyrpä-Kallen kasvoihin ja vaivun hetkeksi unen lohdulliseen syliin.

Rytmikorjaamolle on varattu mahtavat ruuat ja illan bänditarjontakin on melkoinen sillisalaatti. Illan avaa jenkkiläinen Four Stroke Baron. En tiedä mitä tyylisuuntaa he oikein edustavat, ja pari tahtia kuunneltuani päätän olla ottamatta selvää. Kovaa Rasvaa soittaa seuraavana pikkulavalla. Tunnen oloni kotoisaksi pienemmässä settingissä lähempänä maanpintaa. En useinkaan ehdi seurustella kuulijoiden kanssa keikan aikana, koska minulla on kovasti tekemistä soiton kasassa pitämisen kanssa samalla, kun yritän esiintyä hiukan suolapatsasta elävämmällä otteella. Setissä on hengähdystauko kolmen tai neljän biisin välein, jolloin ehtii kulauttaa kuplajuomaa ja irrotella virityskoneistoon tarttuneet hiuskiehkurat. Minua huvittaa ajatus siitä, että meille on muodostunut jonkinlainen tahaton lavashow, joka on alkanut toistua samanlaisena keikasta toiseen. Normaaliperusviivan lopussa Kerttu kapsahtaa reiteeni kiinni pienen leadosuuteni aikana, jonka jälkeen alkaa Hetkiä Helsingissä ja minä hyppään Kertun selkään. Kiertueen viimeinen veto sujuu kaikin puolin kiitettävästi ja tyytyväisenä keräilen kimpsuni ja kampsuni lavalta. Isolla lavalla aloittaa norjalainen Shining. Apua! Mieluummin antaudun kirveshippasille Jack Torrancen kanssa kuin tälle avantgardistiselle black jazzille, jolla ei todellakaan ole mitään tekemistä syvän etelän dixielandin kanssa. Rotten Sound ottaa kotikentän haltuun pikkulavalta käsin. Bändin ja yleisön välillä tuntuu olevan juuri oikeanlaista kemiaa ja sitä on ilo seurata vierestä.

Vaikka ilta ja kiertue on puristanut vanhasta ruumiista lähes viimeisetkin mehupisarat, puksuttavat aivoni vielä kerran kasaan piristävän adrenaliini-endorfiini-koktailin ja vielä kerran rakastun Napalm Deathin settiin. Muodoton meteli poseeraa itseään paikoitellen tunnistettaviin asentoihin. Scum. Life. Deceiver. The Kill. You Suffer. Dead. Suffer The Children. Victims Of A Bombraid (Anti-Cimex). Siege Of Powerin aikana viereeni ilmestyy pieni trombi, jonka pyörteistä singahtelee esiin tuttuja piirteitä; niittiranneketta, ponnarinliuhuketta, kukkapöksyä, Hawaiji-paitaa. Yhdyn hilpeään piirileikkiin, joka pyörähdellen ja tanssahdellen päättyy lopulta Nappiksen, Rottiksen ja Koviksen iloisiin yhteiskuviin takahuoneessa. Hommat hoidettu ja pehkuihin.

24.2.2019 KOTIMATKALLA

"Debut album by the undisputed World's Fastest Band. 28 songs of intense, manic and savagely brutal hardcore-thrash." Tällä levynkannen tarrasta irrotetulla tekstillä mainosti Napalm Deathin Scum-albumia Metal Forces -lehti, jonka sivuja ulkoa opiskelleen Pikku-Oton silmään mainoslause osui vuonna 1987. Kotimatkalla Otto kertoi ensikosketuksestaan Napalm Deathiin: "Mainoksen nähtyäni tuumasin, että tuo levy on saatava hyppysiin, sillä se kuulosti lupailevan nopeaa ja kovaäänistä möykkää. Käppäinen Anttilasta hankittu Keiko-merkkinen stereoyhdistelmä joutui suorituskykynsä äärirajoille yrittäessään toistaa Scumin epäsovinnaista äänimaailmaa. Takakannen vuorenpeikon näköiset, kusiset, risaisissa vaatteissa poseeraavat britti-räyhäkkeet rikkoivat ulkomuodollaan totuttua heviestetiikkaa. Levyn pyöriessä lautasella tunsin väristyksiä. Mielestä pyörähti vaikkupallo pois. Olin ihmeissäni, fiilis oli monella tapaa erikoinen. Tämä oli jotain uutta ja tätä oli saatava lisää."

Oma suhteeni Nappiksiin alkoi huomattavasti myöhemmin, vasta jo kypsällä aikuisiällä. Elämänrytmin hidastuessa viehtymys nopeaan, intensiiviseen, raivoisaan musiikki-ilmaisuun vain vahvistuu. Eikä nappis olisi nappis ilman lyriikoidensa kriittistä analyysia yhteiskunnan ja maailman tilasta. Ei ole keski-ikä tai uramenestys houkutellut heitä laiskanpulskean välinpitämättömyyden turvasatamaan, vaan väsymättä he yhä uudelleen heittäytyvät kyynärpäitään myöten tonkimaan globaalin riiston ja epäoikeudenmukaisuuden löyhkäävää tunkiota. Oli todellinen ilo ja kunnia kiertää Napalm Deathin kanssa!

26.2.2019 "NAPALMIA, MÄTÄÄ JA RASVAA" WHATSAPP-RYHMÄKESKUSTELU

Keijo: "Rytmikseltä tuli viestiä WC:n karusta kunnosta. Kenelläkään meistä ei ilmeisesti ollu siitä tietoa?" Sami: "No ei." Kristian: "Minkä weeceen?" Kerttu: "Ei. Paitsi haju…" Jarno: "Siel oli se majoituskäytävän jälkimmäinen vessa käyty laatoittamassa aika rajuun kuntoon." Mika: "Mä näin vaan siellä ylhäällä missä oli backstage kunnon paskat soosattu pitkin pönttöö..? Se oli jo joskus klo 23 jälkeen? Käännyin ovelta pois kun kärys niin pahalle." Kristian: "Hyissäätänä." Jarno: "Aamulla eksyin kyseiseen vessaan kun piti mennä aamutoimille. Not cool." Otto: "Öh, tartteex mun olla kiinnostunu tietää minkä wc:n kaakelit on puheenaiheena? En meinaan kyl yhtikäs hahmota. Ja kaupunki oli?" Jarno: "Seinäjoki. Se oli se kauimmainen vessa samalla käytävällä missä nukuttiin." Otto: "Jaa rytmis Rytmikorjaamo eikä rytmihäiriö the band vittu mä oon urpo… Mä nukuin pää kukkapurkissa. Siellä. Tai täällä." Johanna: "Kyseessä oli nukkumishuoneen käytävällä bäkkäriltä katsoen oikealla seinällä oleva vessa, jonka joku bäkkärillä vieraillut ihminen oli käynyt sontimassa tai laattaamassa ryönäiseen kuntoon. Tämä tosiaan havaittiin jo illalla keikkojen aikana tai välittömästi jälkeen. Kukaan bändin jäsenistä se ei ole voinut olla, koska olimme kaikki ihan järkevässä kunnossa nukkumaan menoon tai tiloista baariin poistumiseen saakka. Sinne käytävälle ja ko. vessaan on bäkkäriltä avaimeton pääsy. Kyseessä on ollut joku bändien bäkkärillä ollut vieras. Muuta emme tiedä." Keijo: "Juuri näin. Tätä on grindcore, paitsi ettei meillä."

kuva: Jarmo Hänninen

KANADA-LIVE-SPESIAALI
BY NIKOLA SAKKO

6.10.2018 Revolution Fest: Brixton Cats (Paris), Action Sédition (Montreal) jne.

@Coop katakombes Montreal.

Revolution Fest on joka vuosi Montrealissa järjestettävä antifasistinen punkkifestari. Se ei tosin julistaudu vain antifasistiseksi, vaan myös feministiseksi ja antikapitalistiseksi. Mukavaa, kun katupunkkiin ja Oi-musaan keskittynyt festari ottaa noin selkeän kannan eikä pakoile jossain harmaalla alueella. Nyt oli kolme päivää musiikkia ja työpajoja. Pääosin keikat tapahtui paikallisessa punkkarien osuuskuntabaarissa nimeltä Coop Katakombes. Upea keikkapaikka ja sijaintikin on todella helppo löytää ulkopaikkakuntalaisille. Lisää iloa toi myös 500 metrin päässä sijaitsevat anarkistien kirjakauppa ja arkisto. Näissäkin oli siis ohjelmaa festarin aikana. Pari kerrosta keikkojen katsomiseen ja tilaan mahtuu paljon porukkaa. Nyt oli alakerrassa keikkatilaa ja seinustalla muutamia distroja ja sitten yläkerrassa lisää distroja ja siellä myös istumapaikkoja. Yläkerta on kaareva parvi, josta voi katsoa kuitenkin erittäin hyvin alakerran lavalla olevia keikkoja.

Parven kaiteisiin ripustetu antifa-liput ja banderollit tekivät mestasta oikein miellyttävän näköisen. Kiireiden vuoksi en ehtinyt vielä avajaisklubille torstaina enkä edes perjantain ohjelmaan, vaan vasta lauantaina illalla. Ekat bändit olivat jo soittaneet, joten tulin ns. vaan poimimaan rusinat pullasta. Ja lähinnä katsomaan vain kahta pääesiintyjää. Ekaa bändiä en nähnyt ihan kokonaan, kun olin distron lumoissa ja yritin kiskoa ööliä parhaani mukaan, mutta se oli varsin reipasta punkkia. Hardcorea, siten kuin sitä sanaa käytetään kuvaamaan tämän tietyn skinipainotteisen alakulttuurin viitekehyksessä. Hyvä oli. Sitten aloitti Action Sédition ja voi , meni paikka sekaisin. Jengi oli ihan liekeissä, pitti (joka oli erittäin hyvätapainen) kasvoi hiljalleen siten, että keikan lopussa se kattoi jo suurimman osan alakerran yleisötilasta. Yhteislaulua oi oi oi ja hyvää tunnelmaa. Poliittista paatosta ja helvetin hyvää street punkkia. Aivan upea näky. Varsinkin kappaleen Class Contre Classe aikana tunnelma oli aivan katossa! Ei ollut mikään helppo hypätä tuommoisen jälkeen lavalle, mutta Brixton Cats vain tuli, soitti ja veti hemmetin hyvän keikan. Pitti jatkui isona ja hiki virtasi, nyrkit heiluivat ilmassa ja fasistit ja kyybelit saivat kuulla kunniansa. Kappaleen Police aikana oli taas sellainen tunnelma, ettei voinut olla hymyilemättä maireasti ja tuntematta iloa rinnassa. Tällaisten hetkien takia matkustetaan satoja kilometrejä keikalle. Kaikenkaikkiaan huippufestari ja suosittelen kyllä menemään tänne jos aikoo Montrealissa pyörähtää. Varmaan heittämällä koko maan parhaita punkkitapahtumia.

10.10.2018 Fatum ja Nuclear Power Genocide @Scanner Bistro, Quebec City.

Fatum Venäjältä ja paikallinen Nuclear Power Genocide veivaamassa paikallisessa punkkibaarissa keskiviikkoiltana. Ei voinut jättää väliin, vaikka väsytti. Ensimmäinen keikkani kyseisessä juottolassa. Baarin pohjapiirro aika pitkulainen. Tuli vähän järjestelystä soiton aikana mieleen VV ennen baaritiskin siirtämistä. Samalla tapaa tässä on hirveän kokoinen baaritiski keskellä raflaa, tosin erotuksena vielä se ettei lavan edessä ole yhtä paljon tilaa kuin VV:llä oli ja lavakin paljon pienempi. Ei siis erityisen harkittu pohja punkkikeikoille. Hyvä baari silti ja ennen kaikkea selkeästi baari, eikä mikään ruokapaikka, mitä yli puolet täkäläisistä juottoloista on. Ensin kauhistelin lipun hintaa, mutta ei se lopulta ollut kallis, kun ynnäilin dollarien kurssia ja paikallista hintatasoa. Kalja tosin olisi saanut olla halvempaa, mutta niin ajattelen kaikkialla, paitsi jossain Saksan squateilla. Distroja olisi toivonut enemmän paikalle. Mutta se olosuhteista, sitten musiikista. Nuclear Power Genocide ei ollut aiemmin allekirjoittaneelle tuttu poppoo, mutta vakuutti heti ekan biisin aikana. Veti hyvän keikan. Tasaista geneeristä raakaa krustia. Ei kikkailtu liikoja ja toimi raikasti ilmaa ja mieltä. Hyvä setti, joka ei ollut myöskään liian pitkä. Parikyt minuuttia tahkoamista jättää parhaan mielen ja hieman janoa seuraavaankin orkesteriin. Venäjältä asti saapunut (ja Suomessakin usein hevannut) Fatum taas puolestaan veivasi pienen ikuisuuden. Alkoi hyvin vanhailla amebix-krustilla, mutta muuttui loppua kohden koko ajan enempi hevistelyksi ja biisit liian pituus vaan venyi. Viimeisen biisin aikana huokaisin jo helpotuksesta, että loppuihan se lopulta. Keikan jälkeen kävi ilmi, miten lipunmyyjä luuli meiän porukkaa ruotsalaisiksi ja sitten tuli bändin rumpali kyselee, miten ruotsalaisia oli sinne oikein eksynyt paikalle. Oli kuullut ennen keikkaa ja veivannut oikein huolella hahah! Kunnon pikkukylän tunnelmaa tuli siitä. Svedukrustia ja suomihooseeta arvostettiin täälläkin maailman kolkassa. Niin uutta kuin vanhaa.

3.11.2018 Blasting the Bovine w/ Random Killing, Gag Order, The Sham, Adaptive Reaction @Bovine Sex Club, Toronto, Ontario.

Bovine on paikallinen punkkibaari, joka on keskellä hipsterien tuhoamaa kaupunginosaa. Baari on toiminut jo vuodesta 1991 ja on helppo bongata kadulla, vaikka ei julkisivussa olekaan mitään kylttejä tai nimeä. Seinä on täynnä ruostunutta rautaromua (fillarinraatoja jne) ja vetoaa heti punkkarin post-apokalyptiseen estetiikan tajuun, hahah. Sisällä sama meno jatkuu, eli katot ja seinät on täynnä ties mitä rautaa ja kettinkiä, verkkoja ja roinaa. Ei ehkä paloturvallisin näky, mutta viihtyisä totisesti. Tila ei ole erityisen leveä, mutta pituutta siitä löytyy. Jaettu kahteen osaan. Keikkatila ja takana toinen tila, missä on looseja. Molemmissa tiloissa on baaritiski. Lava on ikävästi heti ulkoa sisään astuessa oven vieressä. Ikävä siis sen tähden, että sitten röökillä ravaavat tunkevat koko ajan keikan aikana siitä lavan edestä ulos ja sisään, tai sitten tukkivat sisäänkäynnin jäämällä heti lavankupeeseen. Lava hyvän kokoinen. Ei liian korkea, mutta silti näkee jotain taaemmaskin tuvan ollessa täynnä. Keikkalla oli runsaasti vanhempaa skeneä. Bändit olivat kokoonpanoiltaan myös aika ison ikähaarukan kattavia. Eka bändi oli paikallinen, The Sham, joka veti vanhaa jenkkipunkkia. Musa ei ehkä ihan koko ajan toiminut, mutta mukavan poliittisia oli lyriikat. Vanhoja patuja ja uudempi laulaja. Ainakin yks ukko oli Random Killingistä. Ehkä kaksikin. Ihan ok. Yleisö ei villiintynyt vielä ensimmäisen esityksen aikana. Toisena soitti Adaptive Reaction, jossa lauloi ja huusi joku hurjan näköinen gootti. Musiikki oli kovin vaihtelevaa, mutta toimi hetkittäin oikein hyvin. Välillä mentiin sitten ihan metsään. Vanhaa punkkia, jossa

välillä sekaan vedeltiin ties mitä industrialia ja välillä vedeltiin taas hossea. Jotenkin outoa oli. Laulajalla riitti kyllä ääntä ja tyylejä. Kuulemma 15 vuotta nämäkin jo veivanut. Sen jälkeen soitti Random Killing. Tämä bändi on puolestaan veivannut jo kasareilta asti. Ja selvästi oli keikkoja vedetty. Show lähti sellaisella räjähtävällä rutiinilla käyntiin ja laulaja sai innostettua yleisöön hyvin liikettä. Biisit oli rivakoita ja hyvin soitettuja. Ilo oli tällaista nähdä ja kuulla. Erityten kun oli ollut pari päivää ilman musiikkia. Pitkän keikan vetivät. Viimeiseksi soitti illan tuorein kokoonpano Gag Order, mutta oli lähdettävä kun tuli kiire bussiin. Harmi kun tämä olisi ollut eniten street punkeroa. Majoitus vaan ihan toisella puolella kaupunkia. Kalja oli aika kallista. Tuli ostettua halpismerkkejä, kun ajattelin niiden olevan halpoja, mutta eivätpä olleet. Pabstia vitosella tölö! Huh. Sitten toisaalta löytyi ihastuttava Jekkuhana! Keikka itsessään ei maksanut mitään. Keikkajulisteen näin vasta keikkapaikalla, sillä niitä ei nähnyt yhtään missään, vaikka pitkin kaupunkia kuljin päiväkausia.

22.11.2018 Oi Polloi, The Hacked Scanner Bistro, Quebec City

Yksi aktiivisimmista keikkapaikoista Quebecissä tarjosi tällä kertaa niinkin erikoisen ulkomaisen esiintyjän kuin Oi Polloi! Eipä ole tullut nähtyä kuin joku tusinan verran keikkoja tältä bändiltä haha! Mutta eihän nyt Oi Polloita voi väliin jättää kun semmonen osuu kohdalle. Keikkapäivä ei ollut ehkä kaikkein paras, sillä aikaisemmin käydessäni keikalla keskellä viikkoa ei ole väkimäärä ollut kovinkaan ihmeellinen. Aika surkea oikeastaan. Keikkaa mainostettiin alkavaksi ajoissa, mutta sitä se ei kuitenkaan , vaan aika kauan sai odotella ensimmäistä orkesteria. Pelin avasi paikallinen The Hacked, joka on ollut kasassa vasta pari vuotta, mutta yleisön reaktiosta päätellen kovaa valuuttaa paikallismarkkinoilla. Street punkeroa vetivät ja pitissä mouhottiin. Kovin miehinen ja huonotapainen oli pitti eikä oikein kutsunut. Musiikki tosiaan rullasi hyvin ja suosittelen kyllä tsekkaamaan bändin keikalla jos vastaan tulee! Soittivat myös mukavan kompaktin setin varmaan puoleen tuntiin meni. Sitten taas odoteltiin, tai ehkä ei odoteltu. Selvinpäin odottavan aika on vain pitkä. Distroja oli molemmilla bändeillä. Rättiä ja lättyä oli kaupan. Luettavaa ei ollut kuin yksi kirja futiksesta. Porukkaa tuli vain lisää koko ajan ja baarin alakerta, missä keikatkin olivat, alkoi olla täynnä. Oi Polloi aloitti ja rutiinilla veti vanhoja hittejä aika kimaran. Oli tosin muutama uusikin biisi mukana. Yllättävän hyvin toimi vieläkin Boot Down The Door, vaikka on sekin biisi tullut jo pentuna kuunneltua ihan puhki. Välispiikit olivat ranskaksi, mutta kuulostivat hyvin samanlaisilta kuin mitä ne ovat suomeksi, hahah! Tosin en oikein tiennyt miksi THC-biisiä piti yleisön hoilottaa, kun Kanadassa se jo laillistettiin. Toisaalta mitäpä minä mistään pilvihommista muutenkaan perusta. Keikka jatkui todella pitkään ja sai kyllä Oi Polloita koko rahan edestä. Liiankin pitkään minun makuun ja alkoi itseä jo uuvuttaa. Pitti jaksoi kuitenkin heilua koko keikan ajan samalla aggressiivisuudella. Musa oli sitä taattua sillisallaattia genrejen puolesta kuten aina. Montaa genreä vedetään sujuvasti samaan settiin ja anarkiaa julistetaan joka laulun välissä. Yhtye oli selvästi kovin suosittu Quebecissä. Olin tosin aiemmin pannut merkille kuinka bändin levyjä oli ihmeen paljon tarjolla levykaupoissa.

(Koko keikka on katsottavissa Youtubesta)

30.11.2018 Union Thugs + Guernica Rock De Combat. Quebec City.

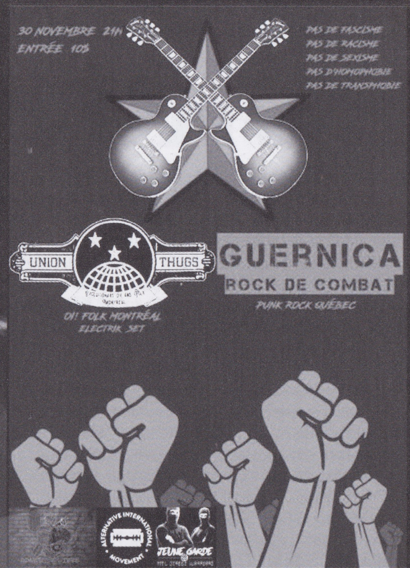
Union Thugs on soittanut Quebecissä jo verrattain tiuhaan tahtia, joten se oli tullut jo nähtyä, mutta illan toinen orkesteri oli aivan uusi tuttavuus. Keikkapaikka oli hieman erikoinen, kun ei ole tullut oltua koulujen tiloissa keikoilla sitten kultaisen 1990-luvun, jolloin ne taisi olla enemmän tavallisia keikkatiloja. No tämä mesta oli siis paikallinen amis. Sinne oli hyvän matkaa ja koulurakennuskin oli aika suuri, mutta meteliä seuraamalla perille löytyi. Kympin liput ja kahvilasta sai kaljaa semi ok hintaan. Distroja oli Union Thugsin, Montealin Antifan sekä paikallisen infoshop La Page Noiren pöytä. Baaritiskillä oli myös joku rahakeräyslaatikko ilmeisesti ranskalaisten vangittujen antifasistien tueksi. En oikein ymmärtänyt, kun ei ranska taivu ja näillä paikallisilla ei tulisi varmaan mieleenkään ajatella kirjoittaa asioita kahdella kielellä kuten vaikka Montrealissa toimitaan. Keikka alkoi yllätykseksení ajoissa ja kun paukkasin sisää,n niin siellä olikin jo Union Thugs lauteilla. Tällä kertaa oli sähköä soittimissa. Aina ei näin ole. Yleisö oli aika jäissä ja etäällä lavasta puoli keikkaa muutamaa intoilijaa lukuunottamatta. Lopulta bändi pyysi ihmiset lavan eteen ja heti se toimi. Alkoi liikettä ja tunnelmaa tulla keikalle. Union Thugs soittaa siis ammattiliittomusaa. Sellaisia vanhoja hittejä uusilla sovituksilla. Solidarity Forever yms. kappaleita, joita IWW ja punamustat diggailee. Bändin logokin on modattu IWW-logosta ja keikalla myynnissä olleet uudet paidat oli myös vanhaa IWW:n sabotaasiin lietsonutta grafiikkaa sadan vuoden takaa hieman uusiksi modattuna. Musiikkityyliä voi kuvailla joksikin folkpunkin ja oi-punkin välimaastoon putoavaksi. Hoilotellaan siis työväen musaa ja hanuria mukana. Hyvää kaljoittelumusaa kieltämättä. Biisejä on sekä ranskaksi että englanniksi. Tälläinen musiikki tietysti vetää puoleensa anarkisteja ja skinejä huolella, mutta onneksi bändi ei ainoastaan laulele punkkiluolissa, vaan olen bongannut keikalta niin lakkovahtien luota, mielenosoituksesta, infoshopista ja anarkistisen arkiston synttärikemuista. Keikka oli hyvä ja tulipa ostettua cd-levykin sitten keikan jälkeen. Toinen bändi Guernica Rock De Combat oli minulle ennestään vieras, mutta ilmeisesti orkesteri oli ollut kasassa jo kymmenen vuotta. Levyjä eivät kai ole tehneet, mutta keikkoja kaiken maailman poliittisissa tapahtumissa ja baareissa pitkin Quebeciä ja Montrealia. Perussoittimet ja sitten myös saksofoni. Veivasivat punkrockia. Lauloivat ja puhuivat ranskaksi. En tiedä mistä. Välillä pitivät puheita ja jengi oli ihan pähkinöinä. Pitti oli iso ja rento. Tupa oli täynnä ja lippuja oli myyty lähemmäs sata. Se kieltämättä tuntui hyvin kuumuudessa ja tunkkaisessa ilmassa kieltämättä. Keikka oli pitkä ja yhteislaulua oli, myös Union Thugsin tyypitkin meni lavalle johonkin biisiin hoilottamaan. Hyvä meininki ja ennakkoluulot keikkapaikkaan oli ihan turhat. Saundit ja tila oli paremmat kuin toisinaan baarikeikoilla.

Union Thugsin demo on ladattavissa Bandcampistä ja sitä voi kuunnella Youtubesta

L I L A 7.12.2018 Le Knock-Out, Quebec City

Tämä keikka ei ollut oikeastaan lainkaan punkkia tai sen liepeillä edes olevaa musiikkityyliä, mutta kerronpa tilaisuudesta silti muutaman rivin ja toivon, että ylin fyyrer eli päätoimittaja silti sallii rivit lehtensä palstoille. Keikkapaikkana toiminut Le Knock-Out on siis levykauppa St-Rochin kaupunginosassa. Se on ollut vanha työväestön kaupunginosa, jossa tosin tätä nykyä gentrifikaatio on tehnyt ja tekee edelleen helvetin rumaa jälkeä. Asialliset mestat, heikosti kontroilloitu kaupunkitila ja kirpputorit ovat joutuneet väistämään monikansallisten vaatejättien ja nk. hipsterivitsauksen eli vale-artisaaniliikkeiden tieltä. Muutama asiallinen mesta (levykauppoja ja infoshoppi) kuitenkin on huudeilla, kuten myös narkkarit ja kodittomat. Le Knock-Out levykauppa myy pääasiassa vinskaa ja kokoelma on musiikkityylien osalta aika monipuolinen, mutta kun kaupassa on omat osastot hardcorelle, punkille, post-punkille ja metallimusiikin eri kategorioille niin ei ihan metsään voi mennä. Eikä tässä itseasiassa mennä lainkaan. Hyllyistä löytyy ihanasti klassikoiden uusintapainoksia ja sitten uutta tuotantoa ja eritoten paikallisia bändejä sekä lafkoja. Erityisen paljon on myös kasetteja tarjolla. Levyliikkeessä järkätään myös keikkoja säännöllisesti. Olisiko ollut sitten jo viides keikka parin kuukauden sisällä mihin olin menossa, mutta aina oli esteitä. Lopulta sitten pääsin tälle levyjulkkarikeikalle, jonka artistista en tiennyt hölkäsen pöläystä. Olin tarkasti kuudelta paikalla ja odotin reilun tunnin ennen kuin keikka alkoi. Tämä tietenkään ei ollut ongelma, koska kyseessä oli levykauppa täynnä älppäreitä. Kahvia, sipsejä, karkkeja ja jotain pientä oli tarjolla. Lopulta alkoi ohjelma. Ennen keikkaa artisti soitti uutta Quiet as Fire -älppäriään ja kertoi siitä jotain detaljeja. Siinä sitten jengi kuunteli aika montakin biisiä. Kunnon levynörttimenoa! Ei voi kuin arvostaa. Artistilla oli myös joku merch-näyttely ja myynnissä paljon jotain roipetta. Artsua sekin kama. Sitten alkoi itse keikka. Jotenkin levykaupan takaosa oli yllättävän isoksi esiintymislavaksi saatu. Oli valoja, soittimia ja rekvisiittaa. Esiintyjä oli siis vain yksi henkilö. Hän veteli ensin nauhalle laulua/ääntä ja looppasi sitä ja veti lisää laulua tai jotain huokailua siihen päälle. Aika artsua oli meno. Levyjen selailua sitten jatkoin taas. Toinen biisi olikin sitten ihan kitara ja laulu -meiningillä. Sen jälkee välillä jotain loopattiin ja yhdessä biisissä oli joku biittikin. Itseasiassa oli aika hyvä. Kovin herkkää ja tunnelmallista ja jossain välissä huomasin olevanikin ihan lopettanut LP-levyjen pläräilyn ja himoitsemisen ja ärsyynnyin jopa vähän muidenkin plärätessä rieskoja. Porukkaa oli puoli liikettä täynnä. Olisikohan se ollut sitten joku 30 ihmistä. Kun keikka loppui, päätin että nyt liukenen vauhdilla! Aloin tunnistaa vastustuskykyni laskevan ja riski siihen, että tämä ilmaiskeikka päätyy tilanteeseen, jossa ostan nipun Godspeed You Black Emperorin vinyylejä (uusia ja vain n. 15 euroa albumi!). Kaivelemaan jäi tosin muutama Agathoclesin seiska, Faith/Void-split ja Iron Monkeyn lätty! Ulkona huomasin, että levykaupassa hujahti kolme tuntia kuin siivillä. Erinomainen keikkapaikka ja artistikin pääsi yllättämään.

https://lila-lila-lila.wixsite.com/lila

Lila

Fatum

taustalla: Adaptive Reaction

ROKU MOGULI

Olemme Muoniossa, 230 km napapiiriltä pohjoiseen, Pallastunturien kainalossa. On harmaa lokakuu. Oon asunut täällä kohta 11 vuotta. On ahistanu pitkään. Keikoille pitäis päästä, mutta kaikki tapahtuu etelässä ja sinne on liian pitkä matka. Jottain täytyy tehä. Oon pitkään haaveillut punk-keikkojen järkkäämisestä, mutta aina on usko, rohkeus ja realiteetit astunu vastaan. Kuka sinne muka tulis? Kiinnostaisko kettään? Laskin nopeasti päässäni, että saisin lahjottua ehkä noin kymmenen kaveria ilmaisen kaljan verukkeella paikalle. Aurinkokerhossa ja Confusassa vaikuttanut Paljakan Kaisa asuu naapurissani, olemme kylän ainoat punkkarit. Mutta mitä sitten?! Pari yhteydenottoa, asioitten järkkäilyä, muutama humalainen suunnitteluilta. Tähet olivat ilmeisesti oikeassa asennossa ja Rovaniemen punkkarit Laybacks ja Los Mogulos lupautuivat soittamaan ensimmäisiin iltamiin. Tässä yhteydessä täytyi aivan ehottomasti haastatella Vuorjoen Villeä elikkäs Roku Mogulia, hänen ajatuksiaan kun ei tämmösessä muodossa vielä Toisen Vaihtoehdon sivuilla ole nähty.

No niin, Ville, terve! Mitäpä kuuluu, mitkä ovat päällimmäiset tunnelmat? Kuinkas matka Muonioon sujui?
Hyvät on tunnelmat, mukava käydä keikalla tämmösissä astetta eksoottisemmissa paikoissa. Hyvin sujui matka, oli vähän liukastelua,varsinkin Ruotsin puolella.

Mitäpä kuuntelitte autossa?
Aluksi kuunneltiin Lapin Radiosta Poppikoulua, sitten piti vaihtaa kanavaa, kun alkoi Entisten nuorten sävellahja. Siihen ei kyenny. Sen jälkeen kuunneltiin Tokelaa.

Lähetään ensin liikkelle sinusta itestä, eli miten olet aikoinaan löytänyt punkin pariin, mitä vaikutteita oli?
80-luvun loppupuolella asuttiin äitin kans Ounasrinteellä Rovaniemellä ja tapasin siellä Seppäsen Jaken ja Maijalan Jonin. Jakella oli kaapillinen täynnä c-kasetteja ja siellä tuli kuunneltua kaikenlaisia bändejä, silloin oli vielä kasettikulttuuri voimissaan. Sieltä tuli se innostus.

Muistatko, mitä bändejä kuuntelitte?
Terveet Kädet, Kaaos, paljon kokoelmakasetteja, NoMeansNo ainakin muistuu mieleen. Se räminäpuoli kolahti kovaa silloin. Viikkorahat kun tuli, niin kävin R-kioskilta ostaa tyhjän kasetin ja Jake nauhoitti musiikkia. Sitten kävi niin, että yhden kaverin serkku muutti Rovaniemelle ja hänellä oli Toisen Vaihtoehdon pari ekaa numeroa, innostuin siitä ja aloin itsekin sitä tilaamaan.

Silloin kun ei internetti ollut vielä pilannut kaikkea, niin ne keikkailmot oli kyllä aika tärkeitä juttuja.
Joo, ehdottomasti. Vähän myöhemmällä iällä tuli kyllä kierreltyä Oulussa ja Torniossa keikkoja katsomassa.

Osaatko määritellä, miksi just punk viehätti?
Se aatemaailma. Systeemin vastaisuus ja kyseenalaistaminen, kaikki anarkistiset pienlehdet kiinnosti kovasti. V. 92 vallattiin Marttiinin puukkotehdas Rovaniemellä, oltiin tosi junnuja silloin, ettei olis ollut mahdollista pyörittää sitä toimintaa kuitenkaan siellä. Kaupungin nuorisotoimi tuli sitten matkaan ja antoivat meille linja-autoaseman alakerran, kymmenisen vuotta pyöritettiin toimintaa siellä ja sitten laitettiin Toriskeida pystyyn.

Onko Rovaniemellä tällä hetkellä keikkapaikkoja?
Grande käytännössä ainut, ei siellä muita tahoja punk kiinnosta. Toriskeida on se meidän reenis, sielläkin on jotain keikkoja järkätty.

Mitäs toimivia punk-bändejä Rovaniemellä tällä hetkellä on?
Los Mogulosin lisäksi Laybacks, Yhteiskunnan ystävät?, Huojuva Torni, Nälkävuosi, Stiggan Andersson. Puhelinseksi myös, vaikka ovatkin alkaneet valua etelän suuntaan. Polttoitsemurha lopetti pari vuotta sitten. Eli ei liikaa tunkua ole tuolla saralla. Joku 30–40 tyyppiä tuohon meidän perheeseen kuuluu.

Muistatko ensimmäisen punk-keikan, jossa oot käyny?
Rovaniemen Työväentalolla oli Klamydia ainakin, se oli niitä Aktiivinuorten järkkäämiä keikkoja. Se kolahti kyllä kovasti, Klamydia oli noihin aikoihin kova bändi.

Milloin sulla omat soittohommat alkoi?
90-luvun loppupuolella. Jukkelilla, Leppäniemen Tuomaksella ja minulla oli se Lapinpolthajien esiaste, se oli ensimmäinen bändi. Ei keikkailtu paljon, käytiin kerran tyyliin joillain Hyvinkään juhannusjuhlilla soittamassa. Samoihin aikoihin tuli myös Stiggan Andersson. Nuo kaksi bändia perustettiin samoihin aikoihin ja siitä se kaikki lähti.

Miltä Lapin punkkiskene näyttää tällä hetkellä?
Aika pirstaleinen. Rovaniemen lisäksi yksittäisiä tyyppejä on Sodankylässä ja vielä pohjoisemmassakin, mutta kyllä se pienimuotoista on, en tiiä voiko varsinaisesta skenestä puhua. Pitäisi olla enemmän yhteistyötä meidän toimijoiden kesken.

Pitäis järkätä Lapin punkkareiden kokoontumisajot, jossa tutustuis tyyppeihin. Vähän väsyttävää välillä tämä yksin näpertäminen. On se ikävä kyllä niin, että ne keikkapaikat on tuolla etelässä ja sinne se homma on keskittynyt. Onneksi Oulussa on Tukikohta ja Hässäkät.

Hyviä zinejä muuten ilmestyy ihan älyttömästi. Vaikka niitä tosin tulee yleensä se 1–2 numeroa, mutta ainakin omasta vinkkelistä tuntuu, että pienlehtitoiminta on voimissaan.

Silloin, kun ite oon alkanut punkkia kuuntelemaan, niin levyjä ei tullu niin paljon ulos. Nykyään ei pysy enää oikein kärryillä.

Se kasettikopioimisen aika oli kyllä mahtavaa, Radiomafiassa kun oli vaikkapa Ilmestyskirja, haltioituneena sormi rec-nappulalla kuunteli jokaisen jakson tarkasti.
Sieltä tuli poimittua niitä bändejä ja tajus, että ei helevetti miten mahtavaa mussiikkia onkaan olemassa. Internet on kyllä helpottanut asioita huomattavasti ja yhteinen valuutta. Ennen toimittiin kirjeiden välityksellä ja asiat tapahtui paljon hitaammin, mikä ei välttämättä ollut lainkaan huono juttu.

Mitä sulla on itellä ollut levylautasella viime aikoina?
Mainitsin tuossa aiemmin poppivaiheesta, se on joo, mutta lähinnä tuon lapsen kautta tullut. Ollaan kuunneltu mm. Kollaa Kestää, Hemminki P, niistä on tykännyt. Mutta kyllä levylautasella on soinut muitakin ja myös paljon musaa punkin ulkopuolelta.

Osaatko lonkalta heittää vaikka top 3 -levyjä?
Top kolomonen on kyllä aika vaikia, mutta mulla on kyllä lista täällä. Mie oon tätä asiaa nimittäin miettiny. Mulla on tässä tämmönen top kymppi. Eivät oo missään järjestyksessä tosin. Täältä löytyy tämmösiä ko Mellakan Itsenäisyyspäivä EP, Kuolleet Kukat: Kyynelkaasua EP, Pax Americana: Paskat talteen, Rajoitus: Nyt on kuolema täällä EP, Rattuksen Fucking Disco, Protestin 8 Track EP, Olotilan Oy Imatran Voima EP, Hässäkän Totaalinen vitun EP, Ydinperheen ensimmäinen EP, Eristettyjen ensimmäinen tai toinen EP, näistä en uskalla sanoa kumpi olis itelle merkittävämpi.

Mitä on sulle tärkeitä asioita, vaikka jotakin harrastuksia, tai mistä asioista saat voimaa jokapäiväiseen elämään?
Soittohommat ja omien juttujen tekeminen, keilaaminen on tärkeä harrastus. Ikäväkseni viime vuosina jäänyt vähemälle.

Mistä innostus keilaamiseen?
Se lähti vähän niinkuin vahingossa. Töissä ruukattiin käydä keilaamassa, siitä se lähti. En ole eläissäni ollut mikään urheiluihminen, mutta tuo on jäänyt ja siitä tykkään.

Lähetään sitten perkaamaan Roku Recordsin historiaa, mistä lähti idea ja into julkaisemiseen, mikä on se ideologia siinä taustalla?
Mulla oli joku distro olemassa silloin 90-luvulla ja siinä taustalla oli haave julkaisutoiminnasta. Rovaniemen bändit halusivat julkaista levyjä ja siinä tuli sitten hyvä sauma aloittaa toiminta. DIY on itelle aika pitkälle elinehto ja henkireikä, nimenomaan sillä periaatteella haluan julkaista. 2002 tai 2003 tais tulla ensimmäiset levyt pihalle, samaan aikaan tulivat Laybacksin, Stiggan Anderssonin ja Yhteiskunnan Ystävien? EP:t. Rakkaudesta punk-musiikkiin tätä teen ja onneksi jonkin verran saanut luotua kontakteja ympäri ämpäri. Tosin levyjä ei osteta enää samoissa määrin kuin vaikka 2000-luvun alussa. Puntalassa käyn myymässä levyjä ja yksittäisillä keikoilla. Netissä myös jonkun verran myyn. Palkkatyöhän tämän homman mahdollistaa.

Minkälaista palautetta oot saanut?
Pääosin positiivista palautetta ja kannustavaa. Esimerkiksi joku Sur-Rur vois mennä minne levy-yhtiölle tahansa, mutta haluavat kuitenkin vuodesta toiseen julkaista mun kautta, niin onhan sekin yhdenlainen osoitus sitä, että jotain on tullu oikein tehtyä.

Tuleeko mieleen jotakin bändiä, jolta haluaisit ehdottomasti julkaista levyn? Voit heittää kehiin mitä tahansa.
Jos palataan jo julkaistuihin, niin tuo Jalla Jallan Snowman's Landin vinyyliversion julkaiseminen oli kyllä pitkään itelle haave.

Joo! Siitä pitikin sanoa, että hieno kulttuuriteko kertakaikkiaan!Ja toinen suuri haave olis, jos Aivoproteesin vanhoista äänityksistä sais levyn koottua. Toivon, että siinä hommassa voisin olla mukana.

Millä perusteella valakkaat, mitä julkaiset ja mitä et missään nimessä julkaisis?
Mitään rasistista paskaa en missään nimessä julkaise, sehän on itsestäänselvyys. Aika laajasti oon julkaissu, musiikkityylillä ei ole niin väliä, julkaisen sitä, mistä ite tykkään. On siitä tullu vähän kritiikkiäkin, että miksi en julkaise enemmän hardcorea. No, mulla on itellä nyt poppivaihe menossa, on tullu viime aikoina semmosta kamaa ulos. Ikävä kyllä punkkiskenessä tuppaa olemaan vähän liian tiukat genrerajat.

Ja tasa-arvo on se sisäänrakennettu ajatus, mutta ei ikävä kyllä toimi aina käytännössä. Sillä saralla on vielä paljon tehtävää. Musa on hyvää riippumatta siitä, soittaako siinä naisia tai miehiä. Hilulta tuli aikoinaan se pienlehti, mikäs sen nimi nyt olikaan..?

Hella& Nyrkki? Ja oli Fiaskokin, ennen sitä.
Joo, just ne! Niitä tuli silloin lueskeltua ja se oli semmonen silmät avaava juttu. Tasa-arvo ihan millä elämän alalla tahansa on tärkeää, ellei tärkeintä.

Tuossa olikin puhetta, että DIY-kulttuuri on sulle rakasta. Haluatko noin muuten lokeroida itseäsi jonkin ismin tai aatesuuntauksen alle, vaikkapa henkilökohtaisessa elämässä?
Pasifismi, itsekin olen aikanaan v. 97 istunut vankilassa. Silloiseen lainsäädäntöön nähden tuo oli ainut oikea ratkaisu itelle, olin aluksi sivarissa 240 päivää ja sitten lopun ajan istuin vankilassa. Nykypäivänä tekisin ihan samalla tavalla. Radikaali vasemmistolaisuus myös. Puoluepolitiikalla ei ole niin väliä, mutta vasemmistolaiseksi olen kasvanut. Jos pomo vittuilee, niin mie vaihan työpaikkaa. Ei oo koskaan ollu semmosta ns. herranpelkoa.

Mitäpä bändirintamalle kuuluu tällä hetkellä? Los Mogulos toimii, mikäs on tarina?
Pari vuotta sitten perustettiin, olisko ollu joku Puntala-reissu. Körkkö elikkä tuo meidän rumpali ruukas ostella multa levyjä ja tuli sitten jossain vaiheessa puheeksi soittohommat. Yks Roope soitti kitaraa aluksi, mutta hän lähti etelään, niin sitten tuttu tyyppi, Tuiskuvaaran Juha, tuli siihen tilalle. Laulaja-Anssi löyty Kyrön Jussin kautta, kun heillä on yhteinen verstas. Ollaan käyty soittamassa Puntalassa ja vähän siellä sun täällä. Bändihommat on tosi tärkeitä edelleen, ei niitä ilman osais eikä haluais olla. Eihän kaikkia voi miellyttää, mutta eipä se ole meidän tarkoituskaan. Ulkomaillakin olis kiva soittaa, Luulajassa ollaan käyty soittamassa ja siellä onkin aika eläväinen skene. Tromssassa ja Kiirunassakin on punk-meininkejä, pitäis vaan tehdä yhteistyötä sinnekin suuntaan.

Kyllä! Yhteistyö! Tähän on hyvä lopettaa tämä juttutuokio, nauhuri kiinni ja mars nauttimaan Muonion ensimmäisen punk-iltaman annista. Ja mimmonen ilta siitä kehkeytyikään! Bändit täyttä timanttia, tupa oli täynnä ja jengi viuhtoi onnessaan tanssilattialla, varsinkaan Laybacksia yleisö ei olis tahtonu päästää lavalta lainkaan pois. Aamuun asti kaljaa kiskottuani seuraavan päivän olo oli hirveä, mutta niin liikuttunut ja onnellinen, ettei oikein tienny, miten päin olis ollu. Punk hengittää, elää ja voi hyvin Tunturi-Lapissa ja tämä on paras uutinen vuosikausiin. Jatkoa seuraa!

(Hanski Lapinoja)

TUHOON TUOMITUT:
DOOMED TO DESTRUCTION -TOUR

KESKIVIIKKO 19.9. TURKU, TVO

Tuhareitten kiertuepaku hehkutettiin käyntiin Tampereella ja köröteltiin Nokian kautta Turun TVO:lle. Kaikkia taisi jänskättää hieman tavallista enemmän, sillä olihan kiertue bändiläisille yhtä meistä lukuunottamatta ensimmäinen laatuaan. Mariaan oli vieläpä iskenyt flunssa juuri päivää ennen reissuun lähtöä, joten ilmassa oli sopivasti epävarmuutta, lievää paniikkia ja enteilevää tuhoa.

Muita bändejä ei keskiviikkoehtoona TVO:lla ollut, mutta ilmaisten flippereiden, kikkerin ja Tekken 3:n voimin paikalle oltiin saatu houkuteltua sentään yli kymmenen henkeä. Toisaalta oli ihan mukavakin, että heti kiertueen ekaa settiä ei tarvinnut soittaa ulkomailla tai isolle yleisölle. Itse keikka menikin kait aivan hyvin, ensiesityksensä livenä saanut uusi biisikin vedettiin kunnialla läpi, vaikka vokalistit tekivät sanoituksiin lisäyksiä vielä viime hetkellä.

Keikan jälkeen hengailtiin Teviksellä, ryypiskeltiin hillitysti ja osa porukasta kävi saunomassa. Niin, ja ruoaksi oli erittäin herkullista vegaanista makaronilaatikkoa. Ruokatarjoilu ylipäätään kiertueella oli kokonaisuudessaan niin loistava, että jo siitä pelkästään olisi voinut kirjoittaa kiertuerapsan — mutta kuulemma vastaava on jo tehty, joten kerrotaan nyt sitten muustakin.

TORSTAI 20.9. ITÄMERI, JOHTAJAN SYNTYMÄPÄIVÄT

M/S Amorella nykäisi liikkeelle Turun satamasta klo 8.45. Torstaille ei ollut keikkaa tiedossa, mutta päivä ei ollut suinkaan merkityksetön, sillä se oli Arttu "Johtajan" syntymäpäivä! Juhlat aloiteltiin kevyesti katsomalla hytissä läppäriltä kotimaista laivamatkailusta kertovaa pätkää "Irti maasta", jossa kuullaan mm. lausahdus "onkos meillä kaikilla sama hytti? Kakstuhattasatakakskytkaks." Sitä toisteltiinkin sitten muutaman kerran kiertueen mittaan. Hyvin pian Johtajalla oli kuitenkin jo pubiin kiire — ja siinähän se laivamatka menikin väljästi oluen ja jaloviinan merkeissä. Välillä piti myös käydä kartuttamassa kiertuekassaa laittamalla all in jokeripokeriin. Noh, tosiasiassa mitään kummallisempia toilailuja emme saaneet puolityhjällä päiväristeilyllä aikaan ja suurin osa omasta porukastakin lähinnä nukkui hytissä. Illalla satamaan päästyämme ajettiin suorilta yötä myöden Göteborgiin asti. Supermarketissa matkalla poiketessa tuli pantua merkille, että Ruotsissa myydään huomattavasti vähemmän eineksiä kuin Suomessa.

PERJANTAI 21.9. JÖÖTTIPORI, 128A

Yöpaikkamme, jonne olimme pikkutunteina saapuneet, oli kerrassaan upea supiruotsalainen muumitalomainen omakotitalokommuuni kukkulan laella. Vain kakluunin päällä asuvat esi-isät puuttuivat. Aamupäivä syötiin kaikessa rauhassa aamupalaa, juteltiin (lähinnä kekskenämme, mutta hieman jopa paikallisten talon asukkaidenkin kanssa) ja käytiin kävelyllä lähimetsikössä. Pieni sade ei haitannut lainkaan, vaan lisäsi tunnetta, että olisi astunut johonkin Astrid Lingdgrenin satumaailmaan.

Keikka oli satama-alueella pienehkössä (tai juuri sopivan intiimissä) venehallissa. Ilmeisesti paikalla on ollut jonkin verran ongelmia naapureiden kanssa keikkojen suhteen, mutta tällä kertaa kaikki sujui onneksi ongelmitta. Meiltä tosin katkesi vara-avain vuokrapakun kuskin puoleisen oven lukkoon. Myrskytuuli myös riepotteli hallin ovea ja hetkellisesti kuultiin virheellisesti Artun lentäneen auton alle.

Ekana bändinä oli Shaking Heads, joka soitti sellaista periruotsalaista hyväntuulen punkkia. Jeppis meininki, joskin biisien väleissä oli turhan paljon tyhjäkäyntiä. Oikeasti kärsimättömyyteni syy lienee siinä, että oma keikka taisi jännittää aika paljon, olihan tämä ensimmäinen tuhareitten esiintyminen ulkomailla ja yleensä meillä on mennyt kaikki keikat Vastavirran ulkopuolella enemmän tai vähemmän säheltämiseksi. Onneksi oli chilivodkaa, ja kaikki menikin lopulta oikein mainiosti. Väkeä oli mukavasti paikalla, kiitoksia tuli ja levyjä ja paitoja meni, vaikkemme me finnjävlat tienneet mistään Swicheistä rahansiirtovälineenä yhtään mitään. Erityisesti Göteborgissa on viime aikoina murtauduttu monien kiertävien bändien pakuihin, joten illan päätteeksi jätettiin koko backline suosiolla keikkapaikalle ja mentiin tällä kertaa toisten paikallisten kotiin jatkoille ja lopulta nukkumaankin.

LAUANTAI 22.9. OSLO, BLITZ

Aamulla saimme herkullista aamupalaa, mm. itsetehtyä tofusienilevitettä ja paahdettua leipää. Kamat roudattuamme lähdettiin ajamaan kohti herskan ja turskan luvattua maata. Tasaisentylsän moottoritien päätteeksi saavuttiin merenrantaan, missä upeat vanhat puutalot vaihtuivat pian Oslon keskustaan tultaessa rahasta kiiltäviin pilvenpiirtäjiin. Ja sitten käännyttiin taas kortteli bisneskaduilta sivuun ja oltiinkin jo graffitein päällystetyn Blitzin ovella. Blitz on siis kokonainen kerrostalo keskellä keskustaa, ollut squattina 80-luvulta saakka, mutta sittemmin saanut laillisen nuorisotalon aseman. Pakko myöntää tähän väliin, että Oslon heroinisteista juttuja kuultuani ennakkoluuloni hetkeksi heräsivät, kun kadulla meitä tuli heti kättelemään tuttavallisesti muutama lähiönuoren näköinen verkkarityyppi, jotka alkoivat samantien kantaa kamojamme kovalla kiireellä jonnekin. Noh, henkilökuntaahan he vain olivat. Blitzin porukka oli kautta linjan hyvin nuorta, mikä on tietenkin erittäin hyvä asia. Varsinaisesti "punkkareilta" paikalla olleesta porukasta ei näyttänyt tosin oikeastaan kukaan. Sisätupakoinnin ilot ja surut jo unohtaneena hämmensi myös se, että ikärajattomalla nuorisotalolla sai kessutella estoitta missä halusi. Blitz oli kokonaisuudessaan iso, rosoinen ja siellä otettiin asiat rennosti niin hyvässä kuin pahassa: kommunikaatio ei aina oikein kulkenut. Paikalle myönnettäköön myös kiertueen krustein suihku -palkinto. Ruoaksi oli kukkakaalimuhennosta ja friteerattuja bataattisuikaleita, jotka oli hyviä.

Meissä vallinnut hämmennys ei ainakaan laantunut, kun tuli illan ensimmäisen bändin vuoro. Hudkreft koostui arviolta yläaste- tai korkeintaan lukioikäisistä tytöistä, joista jollain taisi olla joku bändipaita, mutta yleisesti ottaen he näyttivät, noh, tavallisilta ikäisiltään. Mutta se musiikki se eriskummallinen soppa olikin. Lähtökohtaisesti meininki oli sellaista pop-punkkia, millaista vedetään, kun ei oikein vielä osata soittaa tai säveltää. Mutta sitten liemeen heitettiin sattumiksi "hc"-osuuksia, joiden aikana pakka hajosi aina aivan totaalisesti. Kaiken kruunasi setin loppupuolella ollut totaalisen epävireinen nokkahuilusoolo. Ja koko shown läpi nuorista koostuva yleisö pogosi ja riehui aivan mielipuolina. Jos ei muuta, niin olipahan ainakin mieleenpainuva kokemus. Samaa ei voi sanoa seuraavasta bändistä Lazy Sodz, joka olikin melkoinen vastakohta edelliselle, nimittäin homman nimi oli nelikymppisten juoppopunk. Ja helvetin tylsä ja huono sellainen. Coverina tuli Svart Framtidia ja Devon Mongoloid ja setti kesti aivan liian pitkään.

Oman keikan aikana nuorin osa yleisöä oli jo kotiutunut, mutta oli siellä vielä jokunen vanhempi tyyppi jäljellä. Soitto taisi mennä ihan ok, jännityskin oli laantunut eilisestä. Keikan jälkeen distropöytän ääreen tuli pari suomalaista osteleen ja jutteleen — tyypilliseen suomalaiseen tapaan eivät olleet puhuneet tietenkään meille sanaakaan ennen keikkaa, varmaan vain myhäilleet jossain kuuloetäisyyden päässä kuuntelemassa paskanjauhantaamme.

SUNNUNTAI 23.9. MALMÖ, ENSKIFTET

Aamupala oli jälleen mainio — jos nyt vaan enää muistaisin, mitä se oli. No, jotain leipää ja paistettua tofua ja jotain? Hyvää oli enivei, mutta matkalla Malmöhön käytiin kuitenkin vielä Maxissa nauttimassa ohuet ranut ja oumph-burgerit.

Malmön mesta oli pienehkö "yksityistilaisuus" baaritiskillä varustetussa kerhotilassa liike/toimitila-alueella. Matalista rakennuksista ja muutenkin yleisestä atmosfääristä tuli hieman Tampereen Nekala mieleen. Keikalle ei oltu saatu yrityksistä huolimatta muita bändejä, sillä Malmössä oli seuraavana viikonloppuna tulossa Malmö Hardcore Fest, missä about kaikki paikalliset bändit soittaisi, eikä kukaan sitten halunnut vetää jotain random sunnuntaikeikkaa suomalaisten kanssa. Mutta eipä tuo haitannut, sillä vaikka paikalla ei ollut paljon ihmisiä, kaikki sentään katsoivat keikan ja tunnelma oli kaikkineen muutenkin tervetullut. Soittokaan ei jännittänyt enää yhtään, tuntui kuin olisi treeneissä ollut. Pian setin jälkeen paikalliset lähtivät pois ja jäimme keskenämme mestoille sikailemaan. Noh, oikeasti lähinnä bongailtiin rottia pihalla ja suurinta hupia taisi olla seurata, kun Jokke täytti mukanamme olleen ilmapatjan, ensimmäistä ja viimeistä kertaa reissulla.

MAANANTAI 24.9. FLENSBURG, HAFERMARKT

Aamulla käytiin syömässä falafelit ja lähdettiin ajelemaan Tanskan läpi Saksan puolelle. En nyt muista, että matkalla olisi tapahtunut mitään kovin tähdellistä paitsi, että Ruotsin ja Tanskan välisellä sillalla tuuli vähän saatanasti. Tässä kohtaa oltiin vielä muutenkin ylipäätään otettu suhteellisen iisisti, keikat soitettu kohtalaisen selvinpäin, menty melkoisen ajoissa nukkumaan, herätty aikaisin ja automatkoillakin lähinnä nukuttu. Meininki alkoi ottaa kuitenkin käännettä "rentoutuneempaan" suuntaan, kun päästiin Skandinavian kainalosta Keski-Eurooppaan.

Flensburg on Saksan mittakaavassa pienehkö kaupunki aivan Tanskan rajan tuntumassa. Squatti koostui kahdesta vanhasta kivitalosta ja sisäpihasta, toisessa rakennuksessa oli pelkkiä asuntoja ja toisessa alakerrassa baari ja keikkalava. Squatin porukka oli kerta kaikkiaan mitä mukavinta ja kaljakin niin hyvää, että jopa minä paatuneena oluen vihaajana suostuin sitä maistamaan ja melkein tykkäsin! Tarjolla oli, vastoin ennakko-odotuksia, myös ilmaista ciideriä ja siinä se ajatus selvinpäinolosta sitten meinikin. Ruoka oli, yllätys yllätys, myös herkullista — jotakin piirasta marinoiduilla soijasuikaleilla.

Keikalla ei ollut hirveämmin yleisöä, oltiin ainoa bändi ja vieläpä alkusetistä oli jotain säätöä, kun yhtäkkiä alettiinkin soittamaan ihan toista biisiä kuin papereissa luki ja kaikki olivat hetken hämmennyksen vallassa, että mites tässä nyt näin kävi. Mutta kommelluksista selvittiin ja vaikka saksalaiset valittivat kun soitettiin vain 20 minuuttia, niin distrossa kävi kauppa enemmän kuin koko aikaisemmalla reissulla yhteensä. Loppuilta meni sitten lähinnä pilsneriä ynnä muuta juodessa, sisällä tupakoidessa ja punikit vastaan lahtarit -kikkerimatsia pelatessa/seuratessa. Ylipäätään Hafermarkt oli kaikessa kotoisuudessaan varmaan mukavin paikka hengata koko reissulla.

TIISTAI 25.9. RECKLINGHAUSEN

Aamulla syötiin taas kerran aivan mahtava aamupala! Ei näitä voi kehua tarpeeksi, voi hyvänen aika sentään. Ja koska edessä oli "vain" noin viiden tunnin ajomatka, ehdittiin kerrankin aamupäivästä hieman kiertelemään kaupungilla. Flensburg olikin oikein viihtyisän oloinen, idyllinen vanha pikkukaupunki ja keli oli ensimmäistä kertaa reissun aikana lämmin ja aurinkoinen, joten mikäs siinä talsiessa. Mutta pian piti taas roudata reput ja backlinet takaisin pakuun ja lähteä tien päälle. Tässä kohtaa reissua jatkuva autossa istuminen alkoi kyllästyttää jo siinä määrin, että parin tasurikaljan jälkeen Arttu kaivoi penkin alta laivalta ostetun puolentoista litran Absolut-pullon esiin. Eräänlaisena käännekohtana reissulle voineekin pitää sitä, kun Maria toteaa ensin, ettei tykkää lainkaan viinasta ja juo sitä juuri ikinä, ja heti perään ottaa pullon suusta oikein kunnon kulauksen vodkaa.

Ehkä tunnin matkan päässä Recklinghausenista otettiin huoltoasemalta kyytiin brittiläinen liftari, joka oli kai Bremeniin matkalla, mutta hyppäsi kuitenkin kyytiimme ja innostui humalaisten suomalaisten seurasta niin, että halusi lähteä oikein keikkaakin katsomaan. Siinä vaiheessa, kun auto kääntyi omakotitaloalueella metalliporttien läpi takapihalle keskelle räksyttäviä koiria ja iäkkäitä, rotevia reisitaskuhousuisia punkkareita ja totesin liftarille, että tämä on sitten salainen squatti eikä tosiaan mikään virallinen baari, pääsi häneltä vieno hermostunut naurahdus.

Paikka oli siis vanha squatti, joka oli ollut aktiivisimmillaan kuulemma 80-90-luvuilla, mutta nyt siellä järjestettiin keikkoja tai muita tapahtumia enää harvakseltaan. Paikalla oleva yleisökin oli valtaosaltaan vähintään neljääkymppiä käyviä. Täällä saatiin myös ensimmäistä kertaa reissulla ruoaksi vanhaa kunnon krustipataa —ei tosin lainkaan huonoa sekään. Keikka meni pienessä vodkakekkulissa ilman kummempia jännityksiä tai mokailuja. Mitä nyt paikallisilta tuli taas kuittailua setin lyhyydestä. Liftarivieraammekin nautti olostaan siinä määrin, että hieman höpötupakkia maisteltuaan ei meinannut osata lähteä pois ollenkaan. Toivottavasti kuitenkin löysi lopulta junalleen!

Loppuillan osa porukasta kävi syvällisiä keskusteluja osan pelatessa jälleen kerran kikkeriä. Loppuillasta osattiinkin jo kaikki puhua sujuvasti huutamalla saksaa ja kuunneltiin suomenkielistä punkkia kovaäänisistä. Eräs paikallinen ei millään ymmärtänyt, miksi emme halunneet kuunnella Korpiklaania ja miten se muka eroaa esim. Lamasta. Yön osa meistä vietti pakussa, osa pihalla olleessa matkailuvaunussa. Molemmissa oli vähän turhan kylmä koisata ja aamulla oltiinkin melkoisen väsyneitä rankan bailauksen ja värjötellen nukutun yön jälkeen.

KESKIVIIKKO 26.9. GRONINGEN, BAMBARA

Aamulla täytyi kuitenkin lähteä falafelkiskan kautta kohti Hollannin tasamaita. Perille päästyämme harhailimme hetken Groningenin satama-alueella, kunnes löysimme oikean portin. Bambara osoittautui suorastaan valtavaksi squatatuksi alueeksi kokonaisia venehalleja. Oli keikkalava ja baari, työtiloja, asuntoja, freeshop ja ennen kaikkea kaikenlaista mahdollista sälää ja autonromua nurkat täynnä. Bändijuomajääkaappissa oli kolme lavaa pelkkää kaljaa, joten pääsin jo huokaamaan helpotuksesta, että tässähän saa vihdoin olla koko illan selvinpäin. Mutta eikö mitä, piruuttani kun kysyin tiskiltä, sattuisiko siellä lojumaan yhtä pulloa minkäänlaista ciideriä, niin eikös vaan virvoketta löytynytkin ja pian sitä kannettiin jo siksari meidän jääkaappiin. Tunnelma oli muutenkin jälleen hyvin vastaanottavainen, ystävällinen ja vieraanvarainen. Niin, ja ruoaksi oli vegaanista paellaa, jossa oli muun muassa vatkarapuja. Ennen keikkaa meille jäi muutama tunti tuhlattavaksi, joten käveltiin Groninengin keskustaan kissakahvilaan, jossa oli kierosilmäinen varaskissa ja maailman hitaimmat hipsterit töissä.

Pitkästä aikaa keikalla oli myös muita bändejä soittamassa, Profiteur ja Let Them Eat Money Sveitsistä. He olivat myös kiertueella ja pakunsa oli hajonnut jonnekin rajan tuntumaan. Olivat sitten joutuneet vuokraamaan pari henkilöautoa ja viemään pakun korjaamolle. Todella paska homma heille ja tämä myös tarkoitti sitä, että he myöhästyisivät pari tuntia, eikä heillä olisi kuin osa soittokamoistaan mukana. Alunperin oltiin puhuttu, että me soitettaisiin tokana, mutta tilanteesta johtuen päätettiinkin soittaa ekana. Koska oli viikkokeikka ja pikkubändit, Bambaran iso lava oli pois käytöstä ja soitettiin ilman mikityksiä baarin nurkassa, mikä toimi kyllä oikein hyvin. Keikka

meni rutiinilla ja oli kiva soittaa. Setin loppupuolella vaan Handen vanha urheiluvamma pisti polven pettämään kesken kaiken alta ja nähtiin dramaattinen kaatuminen. Siitä noustiin kuitenkin ammattilaisen elkein ja keikka vedettiin kunnialla loppuun. Polvi ei mennyt onneksi pahasti, loppurundin Hande soitteli baarijakkaraan nojaten ja pääsi välttämään roudaukset.
Keikan jälkeen istuskelin itse pahaa aavistamattomana distropöydän takana, kun huomasin, että kaikki kaverit olivat yhtäkkiä kadonneet paikalta. Haistoin niin sanotusti palaneen käryä ja lähdin etsimään tovereita pitkin Bambaran sokkeloisia käytäviä. Ja kuinka ollakaan! Siellähän he luopiot olivat pakun takana juomassa vodkaa kertomatta minulle mitään! Vannoin, että tämä vääryys tulee mainituksi kiertueraportissa!
Sveitsiläisetkin pääsivät lopulta paikalle ja ekana soitti Profiteur. Alkuun bändi kuulosti tosi hyvältä, sellaista tiukasti soitettua rokkikrustia ja oikein hyvä meno. Mutta sitten sitä keikkaa piti pitkittää ja tunkea väliin jotain ihme hassuttelubiisejä ynnä muuta pakkaan sopimatonta. Viimeisenä soittanut Let Them Eat Money soitti perinnetietoista apokalyptistä hevikrustia, ihan ok, mutta näiden setti se vasta loputtoman pitkältä tuntuikin. Loppuilta menikin sitten mukavasti paikallisten ja toisten bändien tyyppien kanssa istuskellen ja paskaa jauhaen. Oli siinä kai jotain Fleas and Lice bändin tyyppejäkin, joita ei kuulemma kannata kutsua jatkoille, sillä he liimaavat heti silmän välttäessä kaiken superliimalla kiinni kattoon. Niin juu ja yhdellä sveitsiläisellä oli aivan upea Tampere-tukka, jota kehuinkin sanoin "that is the national hairstyle of Tampere."

TORSTAI 27.9. BREMEN, DIE FRIESE

Tässä kohtaa alkoi väsy painaa ainakin meikäläistä ihan kunnolla. Buutsitkin unohtui perkele Hollantiin. Bremenin keikkamestassa oli vielä jotain ihme säätöä, koska paikka oli nuorisokeskus ja koska byrokratia ja yksi meidän bändistä on teoston jäsen, joten piti täytellä ties mitä lomakkeita ja paikalliset punksit olivat nyrpeinä, että ei ole kovin punk kuulua teostoon ja nyt saadaan sitten vähemmän bensamassia jne. Noh, onneksi viereisestä supermarketista löytyi kunnon old school juominkia, eli konstailematonta spurguciideriä litran lasipullossa. Tunnelmaa nostatti myös, saatatteko kuvitella, jopa kaikki edelliset pöperöt kärkisijoilta syrjäyttänyt menu! Oli kuulkaas salaatia, marinoituja soijasuikaleita, uunitettuja vihanneksia, chilisoosia, omenapiirakkaa ja mitä kaikkea. Mahat täynnä vetäydyttiinkin sitten pian takahuoneeseen, sillä suomalainen sosiaalisuus alkoi olla tässä kohtaa reissua jo melkoisen loppuun kaluttu.
Ekana bändinä soitti Toadeater, joka oli sellaista blackened crustia. Ihan toimivaa tunnelmointia, tosin arvannette jo, kauanko soittivat? Noh, itsehän emme siis teostohommista johtuen lopulta virallisesti soittaneet keikkaa, vaan syötiin vaan ruoat ja pidettiin merchipöytää. Mutta jos nyt oletetaankin, että olisimme soittaneet, niin olisimme vittuilleet taas saksalaisille soittamalla se ytimekäs 20 min ja ihan ok se keikka olisi väsymyksestä huolimatta kuitenkin mennyt.

PERJANTAI 28.9. VIBORG, ØLLUMINATI

Aamulla oli edessä jälleen yksi pitkä ajomatka, kohti länsi-Tanskalaista Viborgin pikkukaupunkia keskellä landea. Tämä oli omalla tavallaan kiertueen mielenkiintoisin kohde, sillä se oli matkan ensimmäinen ihan virallinen oikea pubi, eikä squatti, sosiaalikeskus tai "yksityistilaisuus" — lisäksi paikalle ei ollut odotettavissa kovin kummoista punk skene -presenssiä. Yksi lähipaikkakunnalta ponnistava "punkbändi" sinne sentään oltiin saatu kanssamme musisoimaan, nimittäin Social Belastning, joka tarkoittaa sangen osuvasti sosiaalista taakkaa. Bändin pojilta tulikin jo iltapäivästä Tuhareitten facesivuille hyvää viestiä, jossa mm. kyseltiin, onko meillä tatuointikonetta mukana ja kerrottiin, että he ovat kirjaimellisesti alkoholimyrkytyksen partaalla.
Noh, paikanpäälle päästyämme meitä asteli pian tervehtimään toisesta autosta nuorehko miesoletettu yllään Korpiklaanin paita ja kaulassaan Thorin vasara -kaulakoru! Itse pubi oli oikein kivan oloinen panimopubi ja omistaja mitä mukavin tyyppi. Sosiaalisen taakan kölvit lahjoittivat meille vielä kurpitsan ja toivoivat, että voisimme ottaa siitä kuvia pitkin kiertuettamme. Meitä kiinnosti siinä kohtaa kuitenkin enemmän oikea ruoka, joten vetäydyimme pian bäkkäriksi sisustettuun asuntoon pubin yläpuolella. Kovasti tanskalaiset muusikot olisivat halunneet tulla kanssamme hengaamaan, mutta koska olimme yöllä lähdössä ajamaan Tukoholmaan asti, pyysimme, että olkaa, jos olette hiljaa. He valitsivat lopulta mieluummin ulkona hengaamisen.
Keikat alkoivat Ølluminatissa sangen myöhään, sillä omistaja halusi ensin "rikkailta kantiksilta rahat pois". Lopulta Social Belastning sitten aloitti ja voi hyvä luoja, mitä sieltä tulikaan. Reipas tunti paskaa Klamydiaa lehmänkellon säestyksellä. Koko shown kruunasi pyytämättä soitettu encore ja laulajan loppuvaiheessa päähänsä vetämä dildohattu. Itse kävin jossain kohtaa hakemassa tiskiltä vettä ilmeisesti hieman tympääntyneen näköisenä, jolloin pubin omistaja totesi "they will stop now" ja lähti puskemaan kohti lavaa. Niin me vihdoin pääsimme sitten soittamaan sen omankin keikan alta pois. Ja ehkä yllätys kyllä, mutta oli lystiä! Paikka oli pieni ja hikinen ja millään ei ollut mitään väliä. Ei siis jännittänyt lainkaan, vaan soitettiin ehkä yksi kiertueen parhaista tai ainakin energisimmistä vedoista! Keikan jälkeen vaan paikallisten hämmästelevä humalainen sössötys oli sitä tasoa, että ainakin osalla meistä alkoi olla kiire pois paikalta. "Paljonko nostat penkistä?" jne. Edessä oli sitäpaitsi noin tuhannen kilometrin läpi yön ja päivän kestävä ajomatka Tukholmaan. Sinin ei sentään tarvinnut yksin ajaa koko matkaa, vaan myös minä ja Sofia oltiin oltu päivä selvinpäin ja osallistuttiin kuskin hommiin.

LAUANTAI 29.9. TUKHOLMA, BROTHER TUCK

Yö oli ollut todella raskas, ajoaikaa oli kertynyt Tukholmaan päästyämme noin 14 tuntia, eikä oikeastaan kukaan ollut nukkunut muutamaa tuntia pidempään. Osa oli krapulassa, osa muuten vaan uupuneita, kaikki hikisiä ja auto sisältä täynnä ryönää ja tyhjiä pulloja. Tilannetta ei lainkaan helpottanut tieto siitä, että keikan jälkeiseksi yöksi ei olisi tiedossa yöpaikkaa, vaan sänkyyn pääsisi nukkumaan vasta 7.45 seuraavana aamuna lähtevässä laivassa. Nämä ajatukset mielissä Sini, Jokke ja Hande jäivät keskustan kadunvarteen autoon nukkumaan, mutta me muut päätimme lähteä kahville. Jossain ostarin hienossa kahvilassa söimme raakapuuroa ja kikatimme ja haisimme kuin vain suomijuntin Tukholmassa kuuluu! Sen jälkeen menimme pubiin ja istuimme lähinnä hiljaa.
Keikkapaikka oli sellainen vähän fiinimpi anniskeluravintola, jonka kellarissa oli erillinen keikkatila. Pahemmin siellä ei kuulemma ole järjestetty punkkikeikkoja, mutta koska Tukholmassa keikkojen järkkääminen on lippuriskeineen suoraan sanottuna perseestä, niin tämä oli hyvä vaihtoehto ainakin sikäli, että järjestäjälle ei tulisi takkiin, vaikkei vaadittavaa määrää maksavia asiakkaita saapuisikaan paikalle.
Bändejä oli meidän lisäksi kolme. Ensimmäisenä soitti Discorporea, joka oli Artun sanojen mukaan "ihan kelpo Ruotsia", ja oli siinä myös UK82-viboja ja vokalistilla paistoi upeasti pitkät kalsarit käärittyjen farkkujen alta. Hieman monotoninen mölötys vaan kävi pidemmän päälle hieman tylsäksi, mutta eivät sentään soittaneet mitään Saksa-mittakaavan keikkaa, joten plussan puolelle jäätiin. Ovat kuulemma tekemässä levyä ja kovasti olisi Suomessa keikkailu mielessä. Tokana oli Ilska, joka olikin sitten ehkä koko kiertueen paras bändi, jonka kanssa sai lavan jakaa! Se oli semmoista äkäistä, vikkelää, omintakeista muttei liian erikoista hardcorea. Harmi vaan, että juuri tämän setin aikana jouduin keskittymään lähinnä roudaukseen ja kitaran kielten vaihtamiseen.

Tämä oli eka keikka koko kiertueella, kun ei soitettu omalla backlinella — ja sen kyllä huomasi! Mestassa oli muutenkin paskat soundit siihen nähden, että siellä oli ihan talon oma mixaaja paikanpäällä. Kaiken lisäksi kitarastani katkesi kieli ja jouduin vetämään puoli settiä varakitaralla, johon en ollut koskenutkaan kuukausiin. Onneksi muut ja etenkin vokalistit pitivät meiningin yllä ja homman kasassa ja keikan päätyttyä sai olla kunnialla väsynyt, mutta onnellinen. Vikana soitti Hällregn, joka oli semmoista samanmoista hyvänmielen ruotsipoppispunkkia kuin Göteborgissa soittanut Shaking Heads. Itse olin vaan niin totaalisen poikki tässä vaiheessa, että keikka meni nuokkuessa toisesta korvasta sisään ja toisesta ulos. Keikkojen jälkeen meninkin autoon nukkumaan vaikka kello oli vasta hädintuskin kymmenen. Muut yrittivät vielä pubiin, mutta eihän Tukholmassa hieman humalaisia suomalaisia minnekään päästetä. Onneksi yksi keikalla ollut paikallinen sentään kutsui meidät luokseen muutamaksi tunniksi lepuuttamaan silmiämme ja vältyttiin mahdolliselta totaaliselta loppuromahdukselta.

SUNNUNTAI 30.9. VIKING GRACE, ROCKABILLY-RISTEILY

No eipä kotimatkasta mitään sen kummempia ole kerrottavana paitsi, että risteilymme oli joku helvetin rockabillyristeily! Sentään onneksi olivat jo hekin kotiinpäin palaamassa, eli torttutukat olivat ryypänneet parhaan teränsä pois. Ja kun ruoista on tässä niin antoisasti puhuttu, niin mainostetaan nyt vielä kahvilan vegaanisämpylää, jota myyjä kehui sanoin "täysin vegaaninen, mutta silti hyvää!" Niin ja toisen ravintolan tarjoilija kysyi Sofialta, onko hän ryypännyt äänensä, johon Sofia vastasi, että ei, kun huutanut. Sitten Sini jäi Turkuun ja me muut ajettiin Tampereelle ja sen pituinen se!

Vaikka reissun loppupuolella yleisesti toki vitsailtiinkin, että tässä on nyt mieli ja keho niin totaalisen pirstaileina, että viikko menee väljästi peiton alla itkiessä, jos ylipäätään selvitään hengissä ja, että toisia ei sitten takuulla edes kadulla moikata jos vastaan tullaan, niin ainakin oma vointi oli jo kiertueelta paluuta seuraavana päivänä lievää väsymystä ja tavallista hieman tujumpaa sosiaalista ahdistusta lukuunottamatta lähestulkoon normaali! Kolmantena päivänä iski jo oikeasti ikävä mussukoita ja tuli hinku vielä kerran ajaa paskaisella pakulla soittamaan keikka olemattomalle yleisölle ja juomaan päälle vodkakännit. Mutta ehkä ei kuitenkaan vielä ihan hetkeen. Viimeiseksi kiitokset ikimuistoisesta elämysmatkasta erityisesti Jokelle lähes koko paskan yksin järjestämisestä, Sinille kuskina olosta ja meidän muiden kestämisestä, kiitokset myös kaikille muille keikkojen järjestämiseen osallistuneille, erinäistä tarpeistoa lainanneille, vuokranneille ja myyneille, ruokaa kokanneille ja juomaa juottaneille, yöpaikan tarjonneille, kanssamme soittaneille bändeille jne. jne. Up the Punx!

-Miro/TT

(Göterborgin kuvat otti Peppe, muut kuvat me itte)

(32 s.) postitettu lehtenä
Toinen Vaihtoehto, PL 25
37501 Lempäälä, Finland
VAADITAAN VIEMÄÄN PERILLE!

Posti Green